

barettamagazine

NUMMER 26 • NOVEMBER 2024

Är det dags att sälja

Åmål?

**Budapest
Normandiet
Engelska marknaden**

Billigare jobbspending

Nu är det snart jul. Eller ja, när ni har läst färdigt detta fullspäckade nummer lär det vara en välförtjänt juledighet i alla fall.

En höst med härligt och varmt väder är snart till ända. Inte tusan har vädret varit så illa, eller hur? Många gnäller på den mörka hösten, och jag tokgillar den. Tempot går ner, dagarna blir förvisso kortare – men även lugnare. Man kan njuta av seriebonanza på tv:n och faktiskt njuta av livet lite extra. Det har ju inte regnat så mycket heller denna höst vilket gjort att vi har kunnat njuta av solen. Och så fyller ju folk år då. Vem? Jag! Grattis till mig! I år fyllde jag pension, vilket gjort att bussturen numera är hela fem kronor billigare mellan våra städer.

Jag hade nyligen turen att vara på en helt magisk konsert med fantastiska Blue Benders i Trollhättan. När man tittar sig runt och ser idel leenden då vet man att man är med om något utöver det vanliga. Kom ihåg var ni läste om denna grupp, ni kommer att höra mycket om dessa killar framöver.

Vad kan ni läsa om i detta nummer?

Anders har varit på engelska marknaden och träffat anglofila motorcykelentusiaster och i samband med detta fått en väldigt annorlunda hotellupplevelse. Morten berättar lite från undergroundens Budapest. Göran har varit på resa till Normandie och berättar om sin resa dit. Tony har ett reportage om MC- & Motormuseet i Ed samt slänger ut lite förslag på hur Åmål ska bli mer attraktiv för turister. Cazandra tipsar oss om inredning. Alltid lika intressant att läsa om detta.

Maria och Terje har ju såklart varit på ett gäng konserter av skiftande kvalitet – mest bra upplevelser förstås.

Läs mer om allt detta i höstens nummer!

REDAKTION

MARIA OLSEN

Ansvarig utgivare & webbansvarig
maria.olsen4@gmail.com
Instagram: mariasklick

TERJE OLSEN

Redaktör
grappa59@gmail.com
Instagram: grappa59

TONY BERG

Formgivare, skribent & fotograf
tony@tonyberg.com
Instagram: tonyberg64

ANDERS NILSSON

Fotograf & skribent
anders@tekniska.nu
Instagram: tallstubben

LENNART "KRAL" ANDERSSON

Fotbollsskribent
kral@kralskorner.com

HEMSIDA

barettamagazine.com

INSTAGRAM

barettamagazine

FACEBOOK

Baretta Magazine

PÅ OMSLAGET

Åmåls inre hamn
Foto: Tony Berg

Åmål 30 november 2024

MEDARBETARE

MARIA OLSEN

Medlem i Tilt Photogroup.
Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Delaktig i fyra böcker och jobbar nu på ett eget bokprojekt.

TERJE OLSEN

Medlem i Tilt Photogroup.
Första systemkameran köptes på Cypern där han gjorde FN-tjänst 1979. Största projektet så här långt var utställningen om nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fem böcker.

TONY BERG

Medlem i Tilt Photogroup.
Skribent, fotograf och formgivare. Har genom åren hunnit med att ge ut tio böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Senast utgivna bok är fotoboken "Musiker 1990-2023".

ANDERS NILSSON

Medlem i Tilt Photogroup.
Motorentusiast baserad i Arvika. Hängiven natur- och motorsportsfotograf som vunnit många priser och utmärkelser för sin fantastiska bilder.

LENNART ANDERSSON

Före detta fotbollstränare med förlutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i IK Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK, Motala AIF FK och en rad andra klubbar klubbar genom åren.

CAZANDRA HAGSTRÖM

Kläddesigner, inredare och butiksägare med butiker i Åmål och på Smögen. Cazandra kommer att hålla oss uppdaterade inom både mode, inredning och design. Mycket smått och gott att ta till sig här framöver.

GÖRAN KARLSSON

Många känner Göran som en mångårig medarbetare på Konsum i Åmål, men han är också en inbiten fotograf och har dessutom hand om flera fotoarkiv från tidigare Åmålsfotografer i detta nummer Bruno Jönsson

MORTEN GJERDE

Norsk fotojournalist och internationellt känd gatufotograf med hela världen som arbetsfält. I detta nummer skriver han om en resa i landet som inte finns, Transnistrien. En resa många är tillbaka i tiden.

142

64

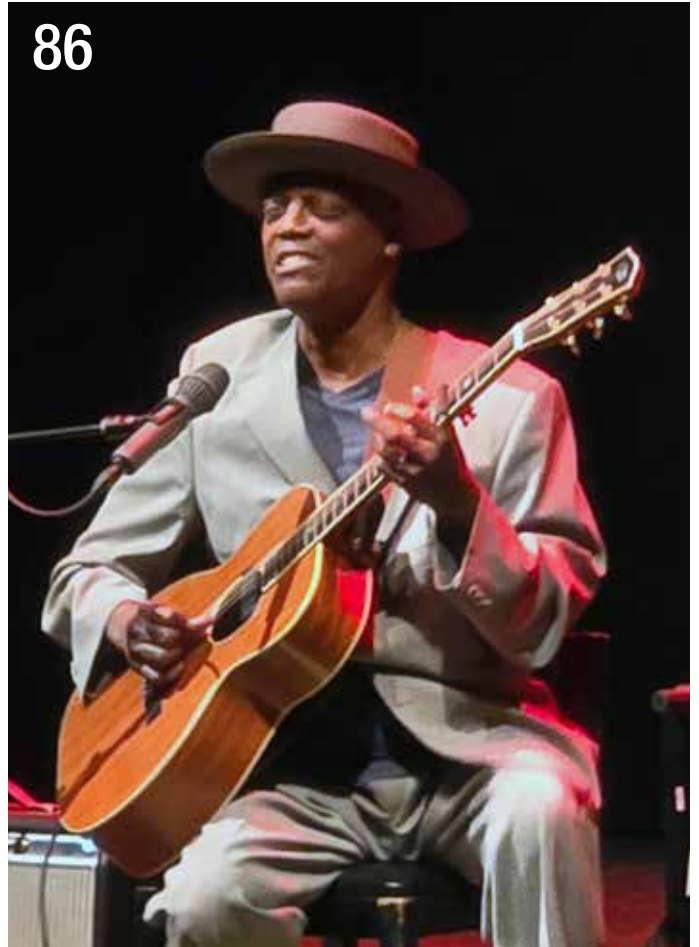
92

32

86

18

Turismen är en outnyttjad resurs i Åmål

Det kan på sina ställen upplevas som om detta är en gnällig artikel, så är inte fallet. Det är ett försök att kläcka idéer och väcka några att komma med ytterligare förslag. På en front är jag emellertid lite gnällig, det är när jag pratar om öppet-hållandet på några av våra museer, men vi återkommer det.

De senaste åren har vi inte haft en allt för rolig utveckling i Åmål. Visst det var tufft för många runt om i världen under pandemin, men Åmål har inte riktigt hämtat sig sedan dess. Företag försvinner men det kommer också nya. Jag måste erkänna att jag inte har koll på om det blir fler eller färre arbetstillfällen inom industrin i Åmål.

Förhoppningsvis blir det fler även om jag inte tror det. Jag kommer inte gå in närmare på den delen i denna artikel utan fokusera på hur vi kan marknadsföra Åmål som turistmål.

Vill man göra Åmåls kommun till ett populärt res- och besöksmål är en förutsättning av vi syns utåt. Syns du inte finns du inte, så enkelt är det. Samtidigt som det måste finnas något att berätta om.

Att marknadsföra Åmål från hemmaplan med utskick, information på hemsidor och sociala medier samt annonser i resemagasin är en start, men det räcker inte. Åmål måste finnas med på mässor inom turism och andra områden där vi har något att visa upp.

Turmässan i Göteborg är borta, men det finns andra alternativ. Det måste få kosta en slant om man förväntar sig någon avkastning. Det finns flera turistmässor i Norden samt Internationale Tourismusbörse Berlin, som är en världens största turistmässa. Det är säkert inte billigt att synas där, men där kommer det att finnas researrangörer och människor som vill ut och resa.

Det går säkert även att ta hjälp av Tysk-Svenska Handelskammaren i marknadsföringsarbetet.

Att ha monter på små obskyra mässor betalar inte tillbaka det som satsas i monterhyra, transporter, personalkostnad, och annat. De medel som satsas på marknadsföring måste ge bra avkastning då finns det inte plats för udda turist-

Det är på de stora mässorna i Europa och Norden man bör synas för att nå en bred publik och då gäller det att monter och materialet man delar ut verkligen sticker ut i mängden.

Foto: Stockcake

mässor i vänorter eller andra små platser. Det gäller att lägga de resurserna som finns på de stora mässorna. Visst är konkurrensen tuffare, men besökarna är många gånger fler på de stora mässorna, dessutom finns det chans att knyta bra kontakt med resebolag och resebyråer.

Att konkurrensen är hårdare innebär bara att man måste tänka till för att verkligen sticka ut och synas. En

vanlig monter med lite broschyrer, pennor, godis och annat gör bara godissugna och pennsamlare glada. Även här gäller det att satsa lite.

Formgivningen av montern är viktig, det gäller att sticka ut samtidigt som det går att försvara utseendet med vad folk kan förvänta sig om de besöker Åmål. Det går inte att ha samma monter år efter år, det som funkar i år blir en kopia nästa år. Det innebär dock inte att

montern bara kan användas en gång, de sparas och kan åter användas om två eller tre år, eller vid något annat sammanhang där Åmål behöver visa upp sig. Det gäller att hitta monterdesigner som passar och går att återanvända.

Åmål ligger vid ett av Europas största innnanhav, det kan man ta vara på i designen. Efter ena väggen i montern kan man bygga en sida av en gammal fiskebod med lite fiskeprylar i fönstret, en annan sida i montern är en upphängningsplats för fiskenätet. Golvet byggs upp som en brygga och montern ljudsätts med lite vågskvalp och lite sommarmusik. Broschyerna presenteras i stilenliga ställningar av vrakved. Några ryssjor och åror förhöjer stämningen ytterligare.

En annan variant av monter skulle kunna vara en jukejoint där det spelas blues inredd med några gitarrer, ett par gamla stolar och ett bord, en vägg kan fyllas med affischer för Åmåls Bluesfest, Bokdagar, Glupsk på Dalsland och andra arrangemang. Där kan också finnas ett bord med lite gamla vinylskivor i några backar, som bara innehåller blues, och alla skivor är givetvis till salu, detsamma gäller böcker och lite sylt, saft och annat från Not Quites butiker.

När denna monter används bör det också finnas med en bluesartist som spelar gitarr och sjunger så att publiken får lite underhållning eller någon författare med anknytning till Åmål eller Bokdagar så att det händer lite i montern med jämna mellanrum.

En annan monterdesign kunde vara en järnvägsstation där monterpersonalen är klädda som stinsar med en logga för destination Åmål på. Lite detaljer kan lånas in från järnvägmuseet, en dressin kan få plats i montern tillsammans med lite inredning från något gammalt väntrum eventuellt en vagn.

Detta är bara några få exempel på hur man kan bygga en monter, det viktiga är att den sticker ut ur mängden.

När det gäller marknadsföringsmaterialet ska det bara finnas olika foldrar och broschyrer att plocka med sig, väl formgivna och fyllda

med den information som är viktig för en besökare, men den ska innehålla allt du som turist behöver veta om Åmål, det ska vara en snygg magasinsproduktion, gärna kryddat med lite kändisar som gillar Åmål. En gedigen evenemangslista och uppdaterad och detaljerad beskrivning av alla museer.

Dessutom bör det vid varje mässa Åmåls kommun deltar på arrangeras en eller ett par tävlingar med bra priser i form av vistelser i Åmål på hotell, camping, något bed & breakfast samt ett Åmåls-VIP som ser till att vinnaren kommer in på de event som finns i Åmål under tiden de besöker kommunen. Detta måste givetvis göras upp med de olika arrangörerna, men det borde inte vara några problem då det bara handlar om två till fyra VIP-pass.

VIP-passet innebär också att man kanske bjuds på dessert på utvalda restauranger när man går ut och äter och även att boendet ingår i passet.

Det kommer att bli ett eftertraktat pris, så många kommer att delta i tävlingen. De som sedan vinner kommer säkerligen att tala vitt och brett om Åmål och på det viset bli rena ambassadörer för Åmål. De som inte vinner vet vad de kunde ha vunnit och kommer kanske att titta närmare och skapa sin egen superweekend i Åmål.

Det var förslag på hur man arbetar på mässor, men det är också bra

De lokala informatörerna behöver synas då är det turister välkända i:et en klar och tydlig signal.

Illustration: Tony Berg

att synas i upptagningsområden som Värmland, övriga Dalsland. Västkusten, Göteborg och Sydöstra Norge med Oslo. Det kan man göra genom att det först införskaffas en minibuss eller en gammal ambulans som förses med en snygg dekor där det verkligen framgår att man kommer från Åmål.

Kommunen får sedan ta kontakt med olika arrangemang i det beskrivna området som lockar mycket folk och försöka boka en plats för fordonet där man kan stå och lämna ut material om Åmål och förklara var folk ska besöka Åmål. I det beskrivna området arrangeras det många event årligen, så det finns gott om marknadsföringstillfällen.

Viktigt är att de som jobbar på mässor och med marknadsföringsbilen verkligen är flerspråkiga. Svenska, engelska och tyska borde vara ett krav. Övriga språk är givetvis en bonus. För ett antal år sedan lade jag ett förslag om turistambassadörer som skulle finnas ute på stan under sommarmånaderna.

Tanken var att kommunen skulle engagera ett antal ungdomar, arbetslösa eller pensionärer som är duktiga på språk. Dessa skulle sedan finnas i centrum samt där turisterna finns, camping, gästhamn och annat. De skulle ha på sig en tröja eller jacka i någon lysande grön färg och på både framsidan ska det vara tryckt det klassiska i:et för turistinformation. Det bör ju också stå med i Åmåls turistbroschyrer att man kan fråga dessa ambassadörer om Åmål och annat man kan vilja ha information om.

De ska vara pålästa, och om de inte kan svaret på frågan ska de ta hjälp för att hjälpa turisterna till rätta. Det skulle sprida sig snabbt bland turister att i Åmål tog de hand om oss och hjälpte till med det mesta. Det ska givetvis inte kosta turisterna något att få upplysningar, tips eller annan information.

Det gjordes ett prov en sommar, men dels fick de en stor axelremsväska för broschyr som skymde trycket på tröjorna, som den gången var "Fråga mig om Åmål" på flera språk. Samtidigt fanns det flera av ambassadörerna som förvisso var duktiga på språk, inte syntes så

Geir Westby underhåller på Strandcaféet tillsammans med Ronny och Tomas Eriksson sommaren 2011. Bluesfesten är sommarens största evenemang i Åmål sett till hur mycket folk som gästar Åmål under dagarna bluesfesten pågår. Foto: Tony Berg

mycket. Istället för en axelremsväska som skymmer trycket på tröjan kan de utrustas med gamla postcyklar med några väskor där de har broschyrer att dela ut. Då kan de också förflytta sig mellan centrum, småbåtshamnen och Örnäs eller till de event som eventuellt pågår.

Dalsland beskrivs som ett Sverige i miniatyr, och det stämmer faktiskt in även på Åmål, vi har allt ifrån kust och jordbrukslandskap samt en av Sveriges vackraste städer. Problemet är kanske att turister inte vet om detta. Samtidigt kanske det behövs lite mer, och unika saker, för att göra Åmål till en given turistort. Fin och ren natur och sjöar har ju många svenska städer.

För närvarande är bluesfesten det separata evenemang som lockar mest folk till Åmål. De senaste åren har varit tuffa, men bluesfesten lever vidare och det bör vi ta vara på. Tillsammans med Bokdagarna, Glupsk på Dalsland, Påskparaden, Ljusfesten och på

senare tid även skyltsöndagen. Bokdagarna, Påskparaden och Glupsk på Dalsland ser ut att hålla sig i popularitet vilket är väldigt positivt. Ljusfesten har dock tappat på senare år. Kanske skulle man försöka komma tillbaka dit Ljusfesten var när Janne Gustafsson en gång drog igång den. Det kanske finns mer ljus idag, tack vare att det brukar vara en del julbelysning tänd, men för att locka besökare utifrån måste det nog bli lite mer satsning på Ljusfesten, sett till saker som ljussätts, men också till arrangemang som fanns förr med musik lite här och var. Ljussatta innegårdar, dans och lite gycklare. Förutsättningarna finns.

Jag är också medveten om att det blir allt svårare att få folk att jobba ideellt, men det finns onekligen utrymme för fler. Inför sommaren 2008 fick jag och Jan-Inge Karlsson frågan från Stefan Jakobson, dåvarande Kulturchef i Åmåls kommun, om vi kunde få till en

bilutställning i samband med Åmålshälja. Vi lovade att försöka och hade gott om tid på oss då frågan kom hösten 2007. Vi gick ut med affischer, inlägg på forum och notiser till motortidningar. När dagen väl kom dök det upp omkring 150 fordon som ställdes upp på Kungsgatan och Torggatan.

Det handlade om allt ifrån gatabilar och veteranbil till alla former av motorcyklar och mopeder. Det delades också ut priser i sju olika klasser.

Efter det har det inte varit någon liknande träff i Åmål. Bluestown kör sina torsdagar på Udden, ett väldigt trevligt inslag som jag hoppas fortsätter. Men det vore också roligt att arrangera en större heldagsträff igen och varför då inte utnyttja terminalen någon vecka efter Åmåls Bluesfest. Där är det lätt att köra in fordonen, det finns också ett naturligt skydd vid regn.

I samband med detta kan man också sälja marknadsplatser där

Påskparaden i Åmål är en av de största i Sverige och lockar årligen mycket folk.

Foto: Tony Berg

försäljare med material som tilltalar de som ställer ut och besöker utställningen kan hyra bord och ha försäljningen. I och med att det är inomhus är det också lätt att ta betalt.

Kommunen borde kunna bjuda på lokalen för detta arrangemang, då det i sig själv inledningsvis kanske inte kommer att generera så stora pengar. Det som dock dras in skulle kunna gå till Åmåls Motorklubb och/eller Bluestown MC om de vill vara med och arrangera. Entrén skulle kunna vara av det mer symboliska slaget, 20 eller 40 kronor, det ska inte vara för dyrt för någon, det är bättre med fler besökare.

Ett swap (begagnatmarknad för motorrelaterade saker) i samband med utställningen skulle också kunna vara aktuell. Ett arrangemang av den här typen måste man dock börja annonsera om tidigt då motorfolket har mycket att välja på under sommarmånaderna. Det är fritt att ställa ut sitt fordon. Förare och fordon kommer in. Passagerare får dock betala sig in.

Under dagarna inför motorshowen skulle man kunna arrangera en drive-in-bio i terminalen med någon bilrelaterad film, först kanske en matiné som Disneys "Bilar" för de

små" och lite senare någon rolig bilfilm som "Nu blåser vi snuten" eller liknande.

Medan vi ändå är inne på motor. Ett arrangemang som skulle kunna fungera bra under sommar-

månaderna i Åmål är en gokart-tävling i stan. Det finns en gokartbana i Brevik söder om Åmål, där finns också ett företag som hyr ut gokart till företagsevent och liknande, med en begränsad motorstarka hålls farterna nere, därmed minskar riskerna, samtidigt blir loppet mer rättvisa och skapar fler möjligheterna för omkörningar. Kommunen skulle tillsammans med detta företag kunna skapa Åmåls Grand Prix på gatorna runt Kulturmagasinet i Åmål.

Eftersom det är hyrkartar blir det inte fullt lika snabba tävlingar som med riktiga gokartar och för att plocka ned allvaret ytterligare skulle tävlingen bara vara öppen för inbjudna förare, och dessa skulle då hämtas från kändisvärlden. Då lockar det både de som gillar motorsport och de som vill se lite kändisar. Anledningen till att göra detta till ett kändisrace är för att minska tävlingshetsen, det gäller främst att ha roligt dessutom lockar kändisar publik.

Start och mål blir på Hamngatan i höjd med turistbyrån. Varven körs medsols. Efter starten rundas Kulturmagasinet sedan går sträckan upp till Norra Långgata som körs

2008 arrangerades en motorträff i centrala Åmål. Är man som arrangör ute i god tid har man bra chanser att få en hel del fordon av olika slag till träffen som med fördel skulle kunna arrangeras veckan efter bluesfesten i hamnterminalen som då är tom.

Foto: Tony Berg

Racing mitt inne i stan, även om det handlar om gokart, skulle kunna locka en hel del publik om man exempelvis gjorde det till kändislopp så det blir lite mindre allvar och mer underhållning.

Foto & illustration: Tony Berg & Rickard Nilsson

västerut fram till Kyrkogatan där kommer en högersväng. Vid nästa korsning blir det höger igen och in på Södra Ågatan innan det svänger vänster ner på Rålingsgatan för att sedan med en högersväng komma ut på Hamngatan och start och mål igen.

Gatorna det berör måste givetvis stängas av under tiden det tävlas och i svängarna bör gatukanter och hus bäddas in med mjuka barriärer ifall någon deltagare kör av. Parkeringen längs med Hamngatan kan med fördel agera som depåområde. Även vid detta event kan kanske Åmåls Motorklubb och/eller Bluestown MC vara intresserade.

En annan festival man skulle kunna skapa vore en regnfest, den bör då kanske ligga under den klassiska svenska regnperioden, även känd som industrisemestern. En svensk sommar är sällan fri från regn så varför inte hylla regnet. Skulle det mot förmodan bli soligt och varmt kan man kanske be om lite regn från ovan genom att kontakta FSS och deras fantastiska brandsprutor.

Event under regnfesten skulle

En regnfest skulle vara både udda och roligt med rätt arrangemang.

Foto: Stockcake

kunna vara ett gummistövel-lopp för ung som gammal på en bana i Åmåls centrum. Man kan också ha en modevisning där de av stadens

butiker som har regnkläder, paraplyn och liknande kan visa upp sina produkter. Stövelkastning, Å-race, gummiflotte, lag om två deltagare, start vid nedersta bron mål vid Nybrobrogatan.

Det kan även köras några brandmänövingar där räddningstjänsten i Åmål utmanar sina kringliggande grannar. Någon dansgrupp som dansar regndans, utställning med målningar och foton med regnmotiv. Man kan också kora Åmålsmästarna i lämpumpning. Radio 45 kan också engageras och kanske enbart köra regnlåtar på radion under regnfesten, Sagabion kanske också kan visa någon eller några filmer med regntema.

Kanske går det att få in före detta Åmålsföretaget Didriksons Regnkläder som sponsor tillsammans med Tretorn, Via och andra företag inom området.

När det gäller idrotter så har Åmål varje år flera tävlingar av hög nivå i segling, ridning, orientering och liknande. Det sker kanske inte stora tävlingar varje år, men när det görs måste de marknadsföras och det

vore önskvärt att kommunen servar dessa föreningar så mycket som möjligt då merparten av alla dessa arrangemang sker enbart med hjälp av ideella krafter.

När vi ändå är inne på ämnet idrott. För några år sedan fick Åmål en fin konstgräsplan. Nu är det kanske dags att ta tag i Örnäsullen också. Det borde givetvis vara den givna hemmaarenan för alla stadens A-lag. Både IFK Åmål och IF Viken spelade där förr i tiden. Det är i grunden en bra anläggning som dock behöver en uppfräschning. Den gamla entrén står och förfaller. Det är kanske lika bra att ta bort den helt och istället ha ingången nere vid gatan snett bakom det östra målet och kanske göra iordning en riktig entré där.

Läktaren behöver också en översyn så att den byggs färdigt med de stolar som en gång påbörjades. Press- och speakerrum behöver uppdateras och läktartoaletterna fixas till. På läktaren finns tak vid dåligt väder, något som helt saknas på Rösullen.

Lagen skulle kunna träna på Rösullen och vid dåligt väder på konstgräsplanen och spela alla tävlingsmatcher på Örnäsullen. Det tror jag samtliga tre A-lag i Åmål skulle må gott av, det skulle också göra det roligare att gå på fotboll med en arena i bra skick.

Ett sorgebarn idag är de museer som finns i Åmål. Jag har full förståelse för att det är svårt att få folk för att hålla dessa öppna. Åmåls Industrimuseum, mer känt som CW Thorstenssons Mekaniska Verkstad, är ett spännande museum, med ett öppethållande som inte är värt namnet. Under högsåsong, som enligt museet är 1 maj till 31 augusti har man öppet tisdagar mellan klockan 10 och 13. Under september och april är det öppet tisdagar mellan klockan 10 och 12. Under perioden oktober till och med mars är det helt stängt.

Det går att komma in på övrig tid men då måste man boka i förväg, vilket givetvis inte fungerar för turister som är på plats i Åmål och är nyfikna på museet. Ska Åmål ha museer och marknadsföra dem måste de vara öppna dagligen under

Bristande öppettider, eller inga alls i vissa fall, är onekligen ingen bra pr för Åmål. Ingen idé att locka med museum när det i stort sett är omöjligt att besöka dem. Tänk hur levande Örnäsparken skulle kunna vara om stugorna hölls öppna under sommaren med fika, hantverk och annat. Det är skatter vi inte utnyttjar i Åmål.

Foto: Tony Berg

sommaren. Det kan ske med hjälp av ungdomar som feriearbetar inom kommunen eller andra former av arbetsmarknadsåtgärder.

Det är inte mycket bättre på Åmåls Hembygdsmuseum. Där är det visserligen öppet mellan klockan 11 och 16 tisdagar till lördagar under högsåsong, men den varar å andra sidan bara perioden 7 juni till 17 augusti (2024), även här är det för dåligt.

Snarhögsgården och de andra stugorna som finns i Örnäsparken har inga öppettider alls. Det går att boka visning på förhand, men det är

sagt inget som fungerar för de turister som besöker Åmål och vill besöka museerna.

Tidigare kunde man också besöka Åmåls Järnvägsmuseum, men på Visit Åmåls hemsida står det att museet är stängt sommaren 2022 på grund av personalbrist, så där verkar det inte ha hänt något på ett par år, Synd, för det var ett trevligt museum.

Under en period arbetades det också för ett brand- och motor-museum i Åmål, men det har blivit väldigt tyst om det den senaste tiden. Man får bara hoppas att

Åmåls kommun fick borgen som användes när åskvädret som delade borgen spelades in i en filmstudio i Stockholm. Under ett antal år fanns utställningen i annexet på Åmåls stadshotell, vart den finns idag har jag ingen aning om. **Foto: Tony Berg**

Ronja Rövardotter är en svensk filmkläsiker som Åmål borde använda sig av för att locka turister. **Foto: Henry Stake**

den gamla Tidaholmaren som renoverades för ett antal år sedan och alla gamla häst- och handdragna släck-kärror bevaras tillsammans med all annan gammal brandförsvarsutrustning. Det är ju ändå en stor del av vår moderna lokala historia, som också skulle bli ett museum som lockar folk till Åmål.

Vi har också Årbols skolmuseum som ligger söder om Ånimskog vid E45 mellan Mellerud och Åmål. Hur det är med öppettider på skolmuseet vet jag inte. Väster om Åmål har vi också Tollebols kvarn. Tollebol är en gammal vattenkvarn från 1870-talet där vattenhjulen, rännan och kvarndammen finns bevarade. Varje år arrangeras också kvarnens dag. Kvarnen har normalt öppet från midsommar och en bit in i augusti. Ett besök rekommenderas.

När vi ändå är inne på området museum. Det finns ganska gott om veteranbilar i privat ägo i Åmål. En del kör sina bilar, andra förvarar dem bara på något lager. Åmåls Kommun skulle kunna ställa en lämplig utställningslokal till förfogande, sköta entré, ordning och säkerhet eftersom det kan handla om bilar som är värda en hel del pengar. Om det nu inte blir något Brand- och Motormuseum, kan Tidaholmaren och övrig utrustning exponeras på denna plats. Fordonsmuseum lockar

alltid besökare.

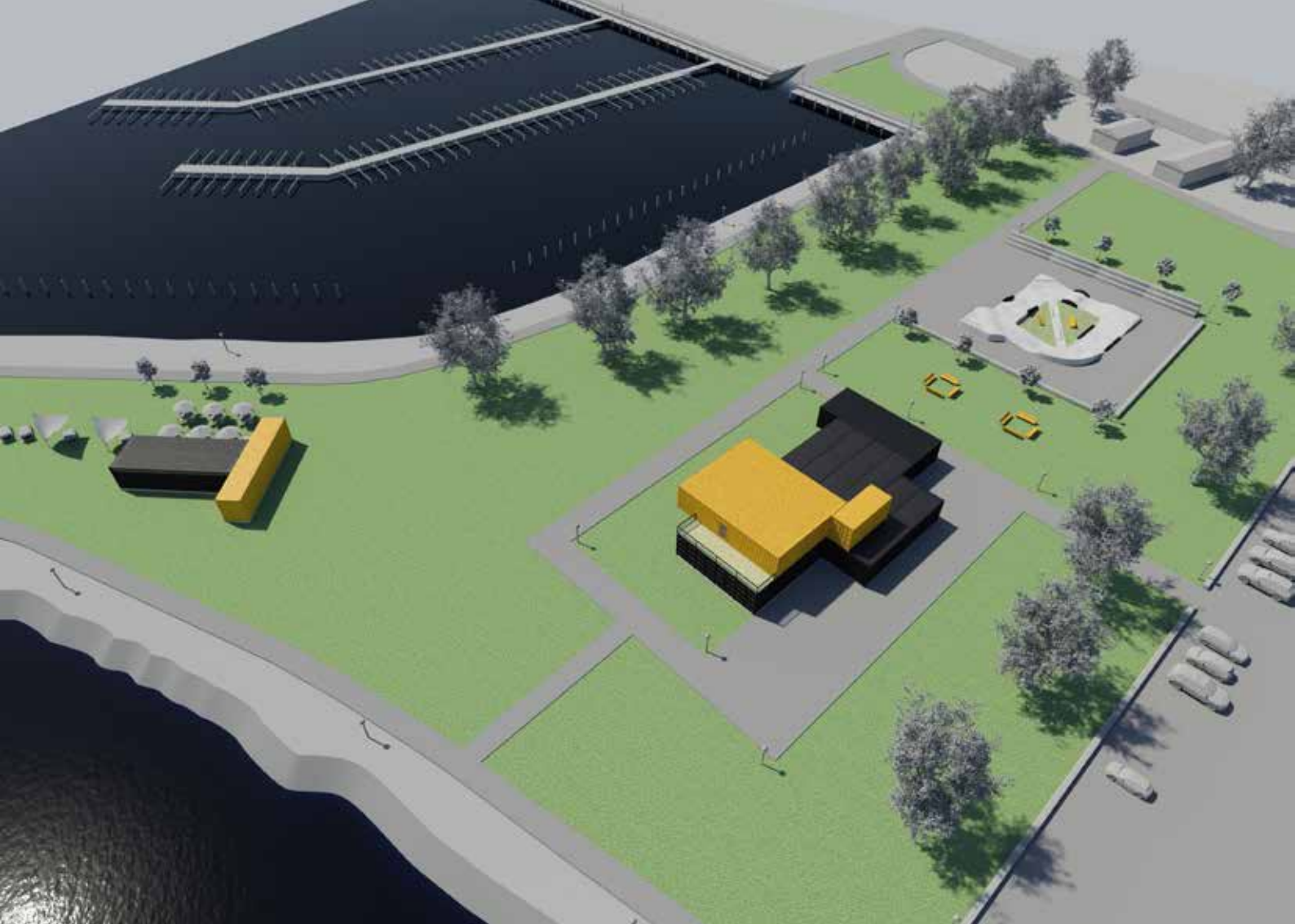
Under 1980- och 90-talen fanns det också en lite utställning för Ronja Rövardotter i annexet bakom Stadshotellet. Där fanns borgen som användes i de delar som var inspelade i studio som exempelvis ovädret som spräckte borgen och liknande. Dessutom fanns det en lite modell till som jag tror Janne Sagle hade byggt. Det fanns ritningar, bilder och delar av rekvisitan att se. Vart detta material finns idag har jag ingen aning om, men givetvis borde det exponeras någonstans. Det kan kanske ske tillsammans med information om övriga filmer som spelats in till vissa delar i Åmåls kommun.

När filmen "Charlotte Löwenskiöld" spelades in i Åmål på 1970-talet var det något unikt för vår lilla stad. Sedan dess har flera filmer spelats in, åtminstone delar av dem, i Åmål med omnejd. Mest känd är kanske "Ronja rövardotter" som spelades in 1984. "Offside" är en senare film som till vissa delar spelades in i Åmåls kommun och vi får heller inte glömma "Cornelis" där några scener filmades i Åmål. Dessutom färglades den animerade filmen "Hundhotellet" i Åmål. Den mest kända Åmålsfilmen, "Fucking Åmål", är lustigt nog inte till någon del filmad i Åmål.

Man kan tro att ett lite oansenligt

landskap som Dalsland inte skulle locka filmmakare, men ingenting kan vara mer fel. De senaste 20 åren har en rad filmer spelats in, helt eller delvis, i Dalsland, eller vad sägs om följande imponerande lista: "Ronja Rövardotter", "Hela härligheten", "Dancer in the dark", "Den bästa sommaren", "Dubbel-8", "Hans och hennes", "Smala Sussie", "Kopps", "Midsommer", "Kim Novak badade aldrig i Genesarets sjö", "Offside", "Bröllopsfotografen" och "Cornelis". Det får gärna bli fler, därför borde det skapas en filmgrupp där representanter för kommunen, näringslivet och föreningar ingår. Uppgiften för gruppen ska dels vara att locka nya filminspelningar till Åmål samt hjälpa de filmbolag med allt ifrån tillstånd, förhandsresearch, leta inspelningsplatser och liknande. Om ett filmteam vill använda Åmåls kommun som inspelningsplats helt eller delvis ska de inte mötas av massa problem och avog inställning. Det har hänt att filmteam inte fått parkeringstillstånd när de spelat in film utan fått flytta sina inspelningsfordon varannan timme i centrala Åmål för att inte få böter, det håller givetvis inte.

En anledning till att det förlagts så många filminspelningar i Dalsland är Film i Väst i Trollhättan som är involverade i många svenska filmer, så ett bra förhållande med dem är

För ett antal år sedan skissades det på en konsthall byggd av fraktcontainers på Måkebergsplan. Idag används området till husbils camping men det finns ett tomt outnyttjat område närmare båthusen där man idag skulle kunna bygga en dylik konsthall med tillhörande café. Byggsättet är kostnadseffektivt och med förhållandevis små medel skulle man kunna skapa en modern och stor konsthall som skulle utveckla kulturlivet kraftigt i Åmål.

Illustration: Rickard Nilsson

en förutsättning för att locka hit fler filmer.

Åmål har en fin konsthall, men, den är alldeles för liten för att kunna hysa en stor utställning, eller ett par stora samtidigt. Jag är medveten om att ekonomin i kommunen inte är den bästa, men läget var annorlunda när vi första gången föreslog att bygga en ny konsthall i Åmål. Den skulle byggas med hjälp av 42-fots container. Ett 20-tal sådana skulle bli grunden till en riktigt fin konsthall. Jag kan tänka mig att några skakar på huvudet med en gång, men det har gjorts på andra platser, med stor framgång.

Det finns flera goda exempel på konstmuseer byggda på fraktcontainers. Berlin Platoon Kunsthalle, Nomadic Museum, som flyttar omkring och kan sättas upp eller plockas ned på mindre än en vecka.

I Oslo finns också GAD, ett museum för modern konst. Just i Oslo finns det också ett antal byggnader till som är skapade på containers.

Detta byggnads sätt är också förhållandevis kostnadseffektivt. Det behövs givetvis en bottenplatta samt el, vatten och avlopp indraget. Containers kan antingen köpas begagnade eller nyttillverkade och då kan man redan från start välja om en sida eller taket ska plockas bort, beroende på vart containern ska vara i byggnaden. Det gör att en konsthall byggd av containers blir mycket billigare än ett traditionellt bygge i samma storlek.

Det skulle också fungera att låta en eller ett par framstående gatu-konstnärer stå för utsmyckningen en eller ett par av museets sidor. Om det inte ändrats finns det dessutom pengar att söka för utveckling av

fotokonst, så skulle man göra detta till ett fotomuseum kan det mycket väl finnas bidrag att få till bygget. I utkastet jag gjorde tillsammans med Rickard Nilsson bestod konsthallen av totalt 16 containers på 42 fot samt en på 20 fot. Det skulle då inrymma utställningslokaler, personalutrymme samt en butik. Dessutom låg det ett café precis intill konsthallen som bestod av tre 42 fots containers. Den sida som vätter mot Vänerns det också målas Åmål i stora versaler på så att de som kommer med båt till vår stad ser detta långt ut. Tanken i vårt förslag då var att lägga konsthallen skulle läggas vid marken där Ahlmarks låg, det är knappast aktuellt idag. Men det skulle vara perfekt att lägga den på ytan mellan Måkebergs husbils camping och området med båthus längre ut på Måkebergsgatan. Där

Att bygga upp åtta till tio små sjöbodnar som lokala hantverkare, konstnärer och föreningar kan nyttja för att sälja konst eller vad det må vara skulle göra att området lever upp lite. Dock är det viktigt att dessa hålls öppet varje dag under sommarmånaderna. annars faller själva tanken med bodarna.

Foto & bearbetning: Terje Olsen & Rickard Nilsson

finns också utrymme för en parkering.

För 12-13 år sedan lämnade jag ett förslag om att det skulle skapas fler små bodar av den typ som idag finns på Fisketorget. Dessa skulle sedan placeras på rad bredvid varandra mellan Marin, idag Blå krog, och Dalslands Skafferi med öppningen mot den promenad som går på norra sidan av parkeringen. De parkeringsplatser som finns idag behöver bara flyttas bak några meter så kan de vara kvar.

Dessa bodar kan sedan hyras ut veckovis till konsthantverkare, konstnärer och liknande med krav att de som hyr ska ha öppet alla dagar under veckan de hyr och det ska även finnas ett tidsfönster när det ska vara öppet. Givetvis med undantag för oväder eller liknande. Om vi kunde få denna del av strandpromenaden att leva samtidigt som konstnärer, hantverkare, föreningar och liknande kan få en chans att visa upp sig och kanske sälja lite vore det bra för alla inblandade samtidigt som området blir mer levande.

Hyran måste givetvis anpassas

efter hyrestagare. Är det ett företag som säljer produkter eller mat ska hyran givetvis vara marknadsmässig. Är det hantverkare, konstnärer och föreningar bör den vara mer symbolisk.

När vi är inne på ett levande centrum så kan man konstatera att det inte händer lika mycket i Kulturmagasinet som det gjorde tidigare. En anledning är att det kostar en del att hyra lokalen vilket i och för sig inte är konstigt, dessutom tillkommer en kostnad för nyttjande av toalett. Men när ideella föreningar hyr för att arrangera konserter, konferenser, utställningar och liknande som i förlängningen är positivt för Åmål och besöksnäringen borde föreningarna kunna låna lokalen för sina offentliga arrangemang. För att det inte ska bli massa okynneslåning skulle man kunna begränsa antalet fria arrangemang och förening till exempelvis fem per år. Då skulle Kulturmagasinet bli en levande lokal igen.

Som en motprestation skulle en förutsättning för att få disponera lokalen vara att arrangören såg till att all nödvändig information om

eventet och lämnas in till kommunens evenemangssida så att de som söker alltid kan få reda på vad som händer i Åmål.

En annan sak man skulle kunna göra som väl egentligen inte har någon som helst koppling till Åmål, men som skulle kunna generera besök är att skapa ett kraschat UFO i form av ett flygande tefat. Projektet skulle kunna börja med att man letar rätt på en bra plats i kommunen där det finns möjligheter att parkera, och kanske också äta något i närheten. När man hittat platsen, som också bör vara i närheten av el, så projekterar man det flygande tefatet med förslagsvis verkstadslinjen på Karlberg. De skulle kunna få i uppgift att bygga tefatet som redan från början har kraschskadorna med i ritningen. De samarbetar sedan med elprogrammet som ser till att den färdiga produkten kommer att blinka lite och låta samtidigt som det emellanåt ryker lite om den. Tefatet ska sedan förankras väl i ett fundament, som inte syns när det är färdigt.

Ett till synes kraschat ufo vid någon passande plats i Åmåls kommun skulle kunna locka besökare till platsen. Det har i sig inget specifikt att göra med Åmål, men kan ändå vara något udda som lockar besökare från både när och fjärran. Illustration: Tony Berg

Därefter presenteras det hela med ett litet jippo och det kommer inte att ta lång tid innan det kommer att börja dyka upp besökare som vi se, ta selfies med, eller fotografera det störtade tefatet. Som sagt ingen Åmålskoppling på förhand men en kul grej som skapar uppmärksamhet.

För ett antal år sedan väcktes frågan om det inte skulle gå att skapa en "Walk of fame" för de stora namn som gästade bluesfesten genom åren. Åmåls kommun var dock inte särskilt pigg på detta. Oavsett vilket förslag kommunen matades med så fanns det inte möjlighet att göra något liknande, synd, men så må det vara.

Lite synd, det hade varit bra för Åmål att bli centrum för ett svensk internationellt Blues Hall of Fame.

Däremot borde det finnas ett intresse för att någonstans hylla de stora namn som kommit ifrån Åmål som Otto Hesselbom, Gunnel

Eklund, Säfte-Gunnar Andersson, Kent Finell, Göte Wilhelmson med flera. Det är ju inte så många, vi kanske landar på ett 20-tal fram till idag om ens det, men det vore ett trevligt inslag i stadsmiljön.

Vill man inte ha en stjärna i gatan kan man säkert skapa en Wall of fame där plaketter sätts upp för de som förtjänar att uppmärksammas.

När jag ändå är lite inne på Hollywood. Varför inte få upp Åmål i stora versaler på Kungsberget så att när en besökare kör in till centrum via Hjeltegatan eller kommer och går från stationen ska denne mötas av Åmål i stora bokstäver på Kungsbergets sida, lite till vänster om trappan, sett från Hjeltegatan. Bokstäverna bör ju givetvis vara belysta under kvällstid och bör även vara gjorda på ett sådant sätt att det är svårt att vandalisera dem. Det skulle också kunna fungera att ha Åmål skrivet på sjösidan av konsthallen jag pratade

om tidigare i artikeln.

2013 tillverkade vi en folder med ett antal olika fotospots i centrala Åmål. Den innehöll tips om vart turister kunde hitta fina vyer i centrala Åmål. På varje plats fanns det också en markering vart man skulle stå. De som använde platserna och tog bilder kunde sedan skicka in dessa till Åmåls kommun och vinna en Weekend i Åmål nästkommande år. I tävlingsreglerna finns också villkorat att de som är med och tävlar och vinner pris tillåter Åmåls kommun att använda bilden i marknadsföringssammanhang nästkommande år.

Ett problem för lokala arrangörer under senare år är det faktum att det finns alldeles för få platser att marknadsföra sina evenemang fysiskt. Många sätter upp affischer och annat i butiker, men det finns en rad butiker som inte vill ha affischer och liknande i sina fönster för det tar fokus från deras egen skyltning,

Åmåls inre hamn med gästhamnen ligger i stort sett mitt i stan, hur många städer har det så bra. Besökarna behöver inte gå många minuter från sina båtar innan de når både restauranger och butiker.

Foto: Tony Berg

något jag har full förståelse för.

Därför vore det önskvärt att det skulle finnas fler anslagstavlor än de få som finns. Det borde finnas ett antal till i centrala Åmål, vid infartsskyltarna samt vid rastplatserna utmed E45 söder om rondellen. Visst är det så att det idag är det digitala som gäller, men om jag är besökare i Åmål och vill veta vad jag kan roa mig med de närmaste dagarna är det långt ifrån säkert att jag hittar den infon på nätet. Alla lokala aktörer finns inte där.

På tal om information på internet. Där måste också alla lokala arrangörer, oavsett område, bli bättre på att marknadsföra sig, det kan inte kommunen lastas för. Det räcker inte att bara lägga ut infon på Facebook, Instagram eller en egen hemsida. Alla event, även idrott, borde skickas in till och publiceras på kommunens evenemangssida, gärna i god tid. Om evenemangskalendern är välfylld inser också folk som läser den att det verkligen händer saker i lilla Åmål. Det gäller allt ifrån konserter

och poängpromenader till föreläsningar och festivaler.

Åmåls kommun har en digital stadsvandring på sin hemsida, den skulle kunna kompletteras med en lite skylt vid staket eller intill husen i det gamla Åmål där det finns en QR-kod som leder till en sida med information om just det huset man står bredvid

Jag har hittills inte berört några av våra bästa argument. Vår otroligt vackra stadskärna som verkligen blommar upp under sommarhalvåret men som även är vacker i vinterskrud. Sedan har vi bara några minuter med bil så är vi i princip ute i vildmark och natur. Det finns många vackra platser att beskåda och uppleva i Åmål. Där finns det ganska gott om material, men man kanske skulle kunna lägga till olika platsers historia, läsbara via QR-koder när man är ute i naturen.

Apropå QR-koder, alla av Åmåls kommuns fordon som har försetts med logotyp borde också ha QR-koder på varje sidan av fordonet

som länkar till se, höra och görasidan på amal.se

Samma QR-kod skulle också kunna finnas på baksidan av visitkortet för de inom Åmåls kommun som jobbar med att marknadsföra Åmål, eller varför inte alla visitkort hos kommunen. Loggan finns ju ändå med på namnsidan av visitkortet.

Ett problem för Åmål är dock att det finns alldeles för få hotellrum när det väl händer något. Det gör det svårt med större arrangemang eller till och med större konferenser i Åmål. Att bygga hotell är givetvis ingenting man kan kräva av en kommun, men om det skulle finnas någon som är intresserad av att bygga nytt är det något kommunen borde uppmuntra och även vara behjälpliga med.

Det finns flera arrangemang och näringsidkare inom besöksnäringen som inte är nämnda i denna text, det innebär inte att jag inte tycker de är viktiga. Tvärtom, men denna artikel hade blivit väldigt mycket

Det har i många år jobbats för ett Brand- & Motormuseum i Åmål. Ideella krafter har renoverat den gamla Tidaholmaren och ytterligare fordon med löfte om att få dem till museet, Tidaholmaren finns kvar, det andra fordonet togs tillbaka efter att föreningens frivilliga renoverat färdigt Volvojeepen helt utan ersättning. Men de har kämpat vidare. För ett halvår verkade det nära att bli något, men sedan rann allt ut i sanden. Bara att hoppas att allt material föreningen samlat in och underhållit nu inte försvinner vind för våg, det är ändå en viktig bit av Åmåls historia.

Foto: Tony Berg

längre om vi skulle ha tagit upp allt.

Med vår natursköna miljö, vackra stad och om vi kan få fart på kulturlivet som det var under perioden för pandemin öppnar det så många mer möjligheter även för andra näringsidkare som restauranger, butiker och serviceföretag.

Det måste finnas en vision. Allt kan inte ske på en gång, men det skulle vara kul att se en plan som är möjlig att genomföra och att den sedan följs. Då kommer det att ge ringar på vattnet och föra Åmål som kommun framåt.

Det är en samling idéer och förslag, vissa kostar pengar, andra tid, men jag tror att Åmål skulle må bra av att satsa lite positivt. Man kan börja med det som inte kostar så mycket och på sikt ge sig på de förslag som kostar lite mer att ta sig an, oavsett vad så behöver vi göra någon för att skrämja liv i Åmål igen och locka besökare till staden samtidigt som den blir trivsammare för oss som bor här.

Om det finns ideella föreningar som är villiga att lägga tid och resurser på att arrangera event

inom kultur och idrott borde Åmåls kommun matcha detta oavlönade engagemang genom att bjuda på den service man kan.

Detta är en samling idéer och förslag som kanske kan fungera som diskussionsunderlag.

Det viktiga är dock att vi vaknar upp och börjar inse vilken skatt vi egentligen sitter på i hela kommunen men ännu inte nyttjar mer än en bråkdel av.

Tony Berg

HOSSZÚ
 Vodka szda 300
 Fire tonic 4100
 Cuba Libre 4100
 Gin Fizz 1000
 Degussat Tonic 800

ÜDÍTŐ
 Fehérvíz 100/dl
 Club Malt 700
 Club Malt Cola 700
 Slawepes tonic 400
 Cola / Zarb
 Canada Dry

BOROK 250/dl
 Folyó
 Frittmann Duett, febr
 Birtok Friend Rose

WHISKY
 Jameson 600/900
 388 Black Scotch 550/850
 Jack Daniels 600/900

VEN 1200
KEVERT 400

SÖRÖK
 400/600
 500/700
 900/1200

Borsodi
 Staropramen
 Hoegaarden
 Staropramen szűrettyflak 750

Kézműves
 Balkezes:
 greyjoy IPA 9% 1400
 bagoly PORTER 8.8%

TEA, KÁVÉ

FELES

Jagermeister
 Becherovka
 Zubrovka/
 Bisongrass

Unicum szilva
 Unicum 550/750
 Danzka Vodka

GIN
 Finsbury
 Bombay
 Malfy Rosa

RUM

Havana Club
 Captain Morgan
 Matusalem 7

PALINKA:
 birsköte 300/1200
 meggy

ALATTOM
 habanero

Sista skålen! En perfekt avslutning på en lång och rolig kväll på platser de flesta som besöker Budapest aldrig får se.
Foto: Morten Gjerde

Dolda pärlor från Budapests mörka bakgator

En sida av Budapest s

I kraft av min roll som fotograf letar jag ofta efter ämnen utanför det som beskrivs i guideböckerna. Jag låter mig sällan lockas av de mest kända turistattraktionerna när jag besöker nya städer. Snarare försöker jag hitta de gömda pärlorna. De du ofta behöver lokal insikt för att hitta.

I den här artikeln vill jag dela med mig lite om hur jag jobbar för att lyckas med just detta. Samtidigt vill jag ge er en rejäl dos coola bilder från en delvis stängd del av Budapests nattliv. För när du gillar oposerad fotografering, fotografier säkert placerade i dokumentär-genren, Ja, då är en inbjudan som den jag fick på ett "silverfat" i Budapest en ren present. Du är härmed inbjuden på en barrunda!

Mitt sätt att utforska nya platser

Tarajos är en punk-klubb som var det första besöksmålet på natttrundan i Budapest.

börjar oftast via mitt redan etablerade nätverk. För min del är det oftast genom organisationen "Coachsrfing.com". Det här är en medlemsbaserad plattform för personer som reser mycket och

som är öppna för att bygga nya relationer, bo billigt, dela kunskap med mera. Detta är en ömsesidig tjänst där du hjälper medlemmar som reser i ditt eget närområde och sedan får du i din tur hjälp av

om turisterna aldrig ser

Foto: Morten Gjerde

människor i andra områden när du reser själv. Ett slags cirkulärt frivilligt resenätverk.

På min första dag på denna oktoberresa till Budapest var det en "meet-up" för Coach-surfare

Några steg upp från källaren och ut i Budapest centrala delar efter besöket på punkklubben Tarajos.

Foto: Morten Gjerde

på Grease Monkey Bar i distrikt 6. De flesta större städer i världen har sådana veckoträffar. Det var här jag träffade Kristóf, den lokale

arrangören som uppenbarligen var fascinerad av mina fotografiska fanzines. Nåväl, för att göra en lång historia kort, Kristóf erbjöd sig att ta

På väg in i Klubb Vittula.

Foto: Morten Gjerde

mig på en rundtur i de mest gömda barpärlorna i stan på fredagskvällen. Självklart lät jag mig frestas.

Vad mer kan en dokumentärfotograf drömma om än en lokal kändis som bjuder på sig själv och erbjuder dig att visa dig stadens coolaste underjordiska klubbar en fredagskväll i Budapest. Bingo! Vi började försiktigt på en klubb som bär namnet Tarajos Göte Artclub. Du hittar den på adressen Hársfa U.61 i distrikt 7. Budapest är indelat i distrikt och postnumret ger dig distriktet. Denna klubb har postnummer 1073 Budapest. Den andra och tredje siffran anger distriktet. Stadens mest centrala områden är troligen distrikt 05, 06 och 07, delvis även distrikt 08.

Tarajos är en punkklubb och många av stammisarna sover nog fortfarande, klockan är bara lite över 18:00 så temperaturen är låg. Vi tar en öl och ser oss omkring lite innan

Många av väggarna på Klubb Vittula var täckta av graffiti och målningar. Ett utseende som var i ständig förändring.

Foto: Morten Gjerde

Utanför Amigo bar träffade Morten och en ung dam och det blev lite snack innan de drog vidare.

Foto: Morten Gjerde

Kristóf ville ha tjejens telefonnummer men utan något papper att skriva på gällde det att vara kreativ, så han fick numret på armen.

Foto: Morten Gjerde

vi fortsätter, vi går ut, upp och ut i ljuset från punkvärlden på Tarajos.

Nästa stopp är Klubb Vittula. Det är Kristófs födelseplats, så han kände alla här. Du hittar den på adressen Kertész U.4 1073. Klubben öppnade 2004. Platsen har en charmig trött och labyrinthisk layout. Graffiti och klotter täcker väggarna i detta underjordiska komplex av rum och passager. Räkna med en sorts hipsterstil och ett ställe med många internationella studenter där de coola katterna samlas utanför runt den obeskrivliga entrén. Även om det främst är en bar är det inte ovanligt att det något trånga dansgolvet fylls upp av en energisk publik. Och priserna, ja, de är så låga att det går bra att dela ett glas eller tre med goda vänner, man måste ändå ta taxi hem.

Nästa stopp var rockabillyklubben Amigo Bar. Vi gick främst hit för att äta. Stället tog bara kontanter, så

HÁZIPRÁCS
KIS 250-
NOSZU 300-
NAGY 400-
VICE 500-
MESTER 600-
MÁKIL 700-
CSAPOLT SŰR
KÖBI 200- 500- 750-
Pilsner 250- 750-
LIVEG SŰR
KÖBI
KÖZEL
KREML
PILSNER
PEKONI
MENTES
CLUB MATE
LAGR COLA
KÖLBEN CHA
PREMIER 24
SZÓDA
KAVAZ

COVID
FÜL-ORR-ÉG
Al-750
Saliva 1000-1600

fit-kold

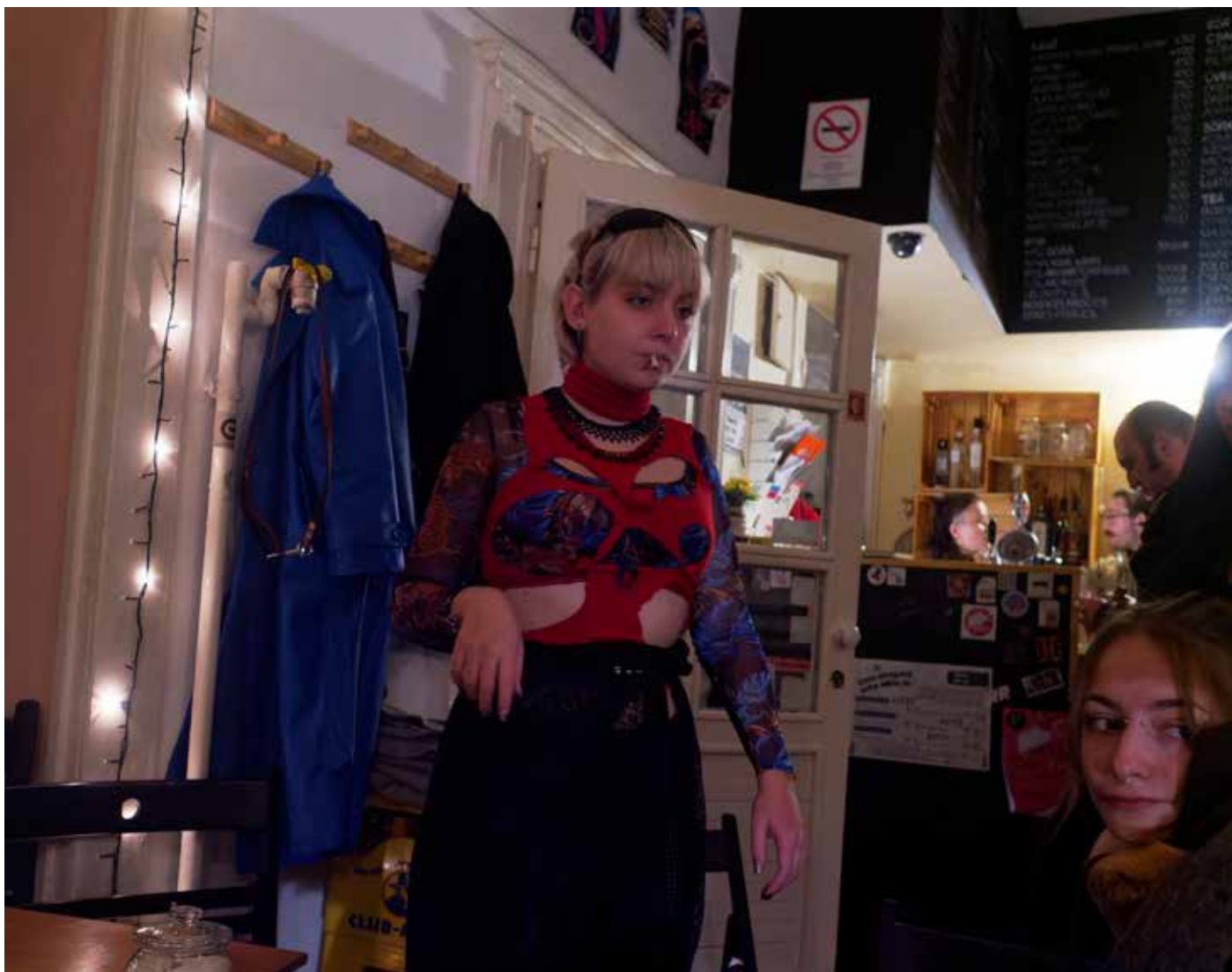
*Klubben Zsir eller Fövarosi
Kulipintyóvar ett välfyllt
ställe med många profiler,
på båda sidor bardisken.
Foto: Morten Gjerde*

man var tvungen att ha cash. Du hittar klubben på adressen Harsfa u.1 1073 Budapest. När vi skulle gå mötte vi ett par roliga karaktärer utanför. Kristóf hade gärna velat ha mejlet till damen på bilden, men hade lite att skriva på. Han fick det därför rätt på armen. Man måste

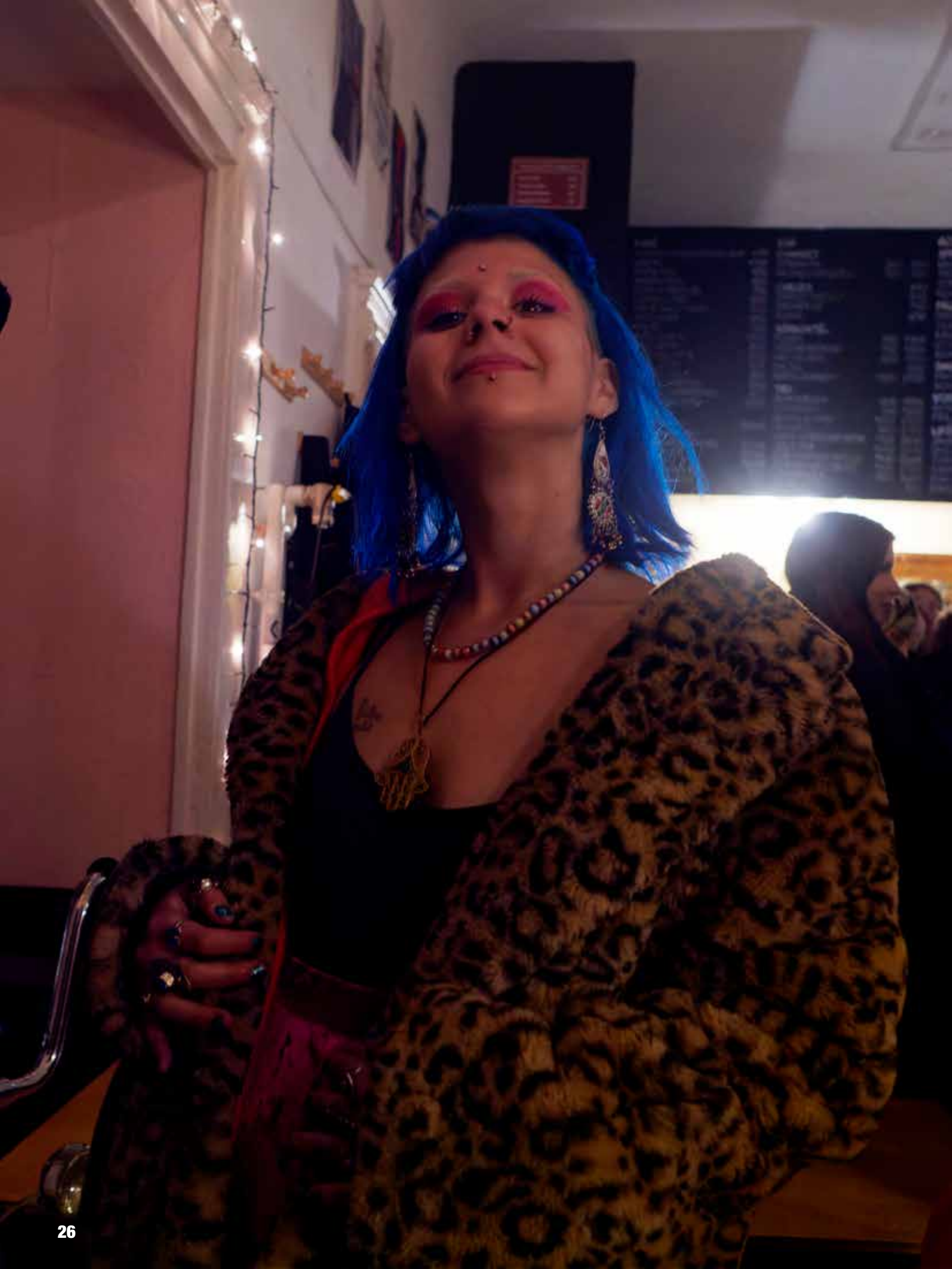
Bandet spelade bulgarisk folkmusik och fick även sällskap av barens ägare..

Foto: Morten Gjerde

Susuka Café är ett ställe med en ung publik men det var inga problem för Morten och Kristóf att smälta in i miljön..

Foto: Morten Gjerde

Vänster sida: Unga, glada och sociala. Den unga publiken på Susuka Café tog sig gärna tid att prata med Morten och Kristóf.

Denna sida: Bilder från en av de underjordiska och illegala klubbar som finns i Budapest, hit hittar du inte utan att ha hjälp av lokala kontakter
Foton: Morten Gjerde

självklart vara lösningsorienterad om man vill få kontaktuppgifter till damerna.

Nåväl, vi var snart i rörelse igen, kvällen började ta form och natten kom sakta men säkert. Vi hamnade på klubben Zsir, eller Fövarosi Kulipintyó, samma sak egentligen. Du hittar den på Kissjózsef U.16, 1081 Budapest. En typisk arbetarklasspub belägen i ett arbetarklassområde i staden. Nu i distrikt 8. Stämningen var hög där. På scenen stod ett Gipsy-band och klubben hade en mycket färgstark ägare. Vänliga människor som bjuder in oss i "flocken" och galenskapen kommer aldrig att ta slut. Lärde känna ägaren under kvällen. En trevlig kille som så småningom hoppade upp på scenen och spelade fiol med bandet. Bra tempo på dessa var det verkligen på bandet. Platsen är känd för att ha bulgarisk folkmusik på sin repertoar. En plats där du

Det var en skön stämning och trevligt folk på den illegala klubben.

Foto: Morten Gjerde

Några steg upp från källaren och ut i Budapest centrala delar efter besöket på punkklubben Tarajos.

Foto: Morten Gjerde

Olika typer av utsmyckning som finns på den underjordiska klubben distrikt 8 i Budapest.

Foto: Morten Gjerde

snabbt kunde koppla av och vara dig själv.

Därefter tog vi oss vidare till en klubb som heter Susuka eller Susuka Café. Du hittar denna plats i distrikt 8, adressen är Nagy Fuvaros utca 12. 1084 Budapest. Här fanns en ung kundkrets och platsen doftade av folkkonst på väggarna och färgstarka människor. Här var det kemiskt fritt från dämpad belysning, ändå var stämningen

oklanderlig med den festande unga publiken.

– Hej, din leopard...

Ja, jag kanske är lite för gråhårig för dessa människor, men jag klarade mig förvånansvärt bra i det

här sällskapet också. Här gäller det att vara en 25-åring i sinnet, då blir det faktiskt intressant. Efter detta korta besök visar det sig att vi är på väg mot kvällens absoluta höjdpunkt. En illegal klubb som jag

varken kan namnge eller placera, men jag kan visa er bilderna. Den här klubben drevs av två unga tjejer i ett källarrum i något slags övergivet hyreshus. Det låg i en mörk gränd i Budapest distrikt 8. Dörren var mitt

Inredningen var onekligen något utöver det vanliga på den illegala klubben, men det var också charmen med det hela. Det var besökarna som var i fokus och de hade bevisligen trevligt.
Foto: Morten Gjerde

Här var det verkligen fest. Bra atmosfär och trevliga människor. Kitty, som driver stället tillsammans med en vän, hälsar oss välkomna och berättar att baren är öppen. Baren ja, det var en liten hemmasnickrad träskiva i hörnet och om det inte precis var självbetjäning så var det inte långt borta.

Urvalet var mycket begränsat till sprit och enkelt blandvatten eller burköl. Drycker serverades på sikt. Men gästfriheten var oklanderlig och alla var vid gott mod.

Ett antal av bilderna till denna artikel är tagna på detta ställe. Det här stället är som sagt utan namn och jag kan som sagt inte dela adressen.

När vi kände oss klara med detta ställe bar det av tillbaka till Klubb Vittula. Jag satt där en kort stund innan jag insåg att det var lika bra att bege sig hemåt. De flesta var nu ganska berusade, så jag avslutade denna fantastiska kväll.

Jag avslutar med en sista bild från en sen stund på Vittula. Yohoo!

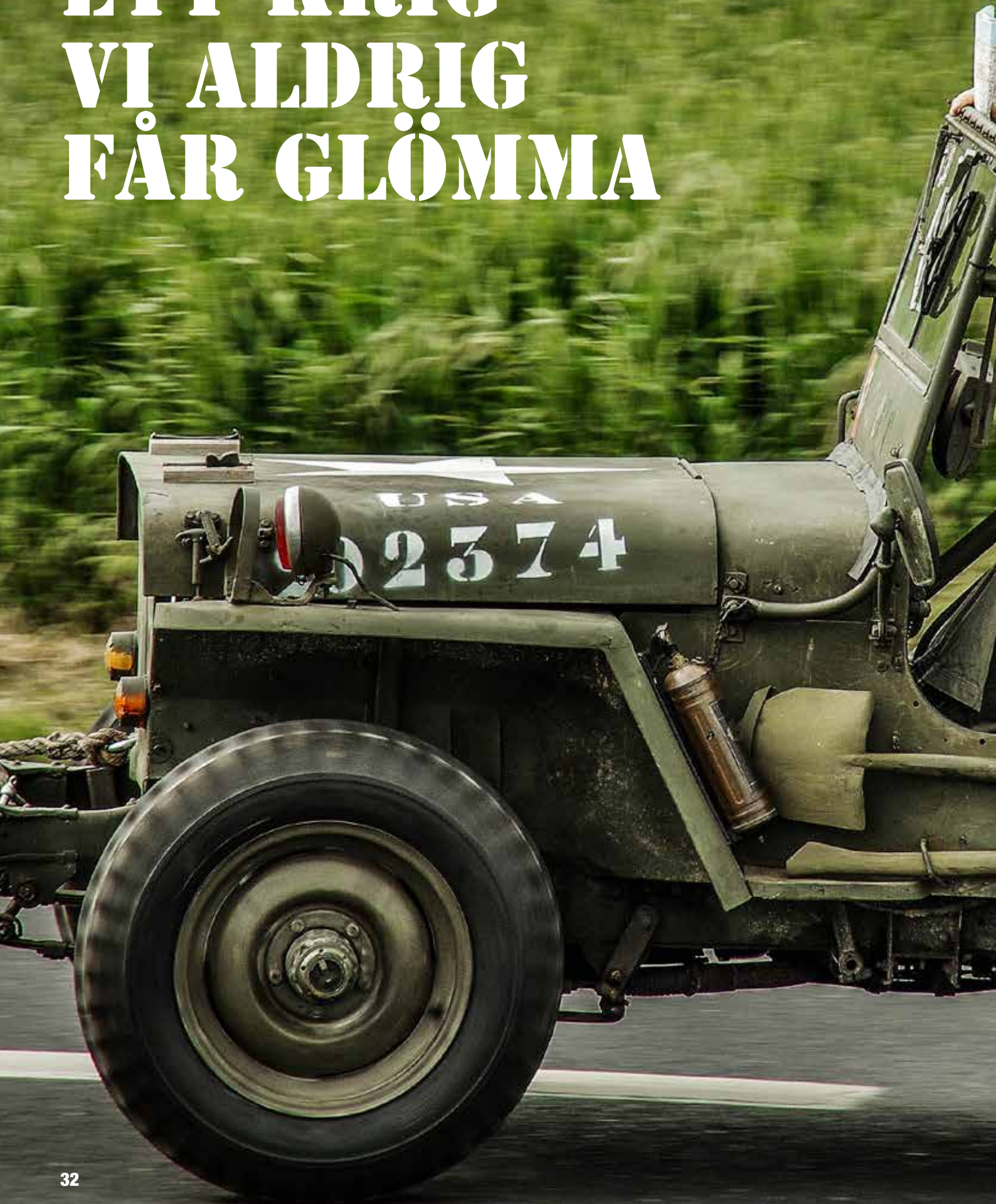
Morten Gjerde

mortengjerde.com

i en slags korrugerad fasad. När man öppnade dörren var det 3 meter rakt ner i en gammal källare. Ett slags mellanting mellan en hemsnickrad stege och en brant trappa som leder rakt ner i underjorden. Härifrån gick

man in i källaren, snart passerade vi ett provisoriskt kök innan vi kom in i en hall där det fanns lite olika typer av inredning. När vi kom in i själva rummet var det en halv kvinnokropp som satt på en bänk och slappade.

ETT KRIG VI ALDRIG FÅR GLÖMMA

DAGEN D

Originalen av Pegasus Bridge, som korsade Caen-kanalen nära Bénouville finns bevarad, men korsar inte längre floden utan är en del av museet.
Foto: Göran Karlsson

2014 var det 70 år sedan Dagen D när de allierade landsteg i Normandie tidigt på morgonen 6 juni 1944. Det blev starten till det riktiga slutet på andra världskriget. 70 år senare firades detta med pompa och ståt, men redan några veckor före själva firandet rådde det febril verksamhet i hela Normandie.

2014 deltog jag i en historisk resa till Normandie i Frankrike. Vi besökte de flesta av de kända platserna från Dagen D 1944. Jag tänkte berätta lite om några av dessa platser. Dagen D eller operation Overlord som var kodnamnet för invasionen av tyskokuperade Västeuropa skedde den 6:e juni 1944. Det är den största amfibieattack som

någonsin genomförts. De allierade styrkorna landsteg på fem stränder i Normandie. Invasionen var början på slutet för Andra Världskriget.

Under resan bodde och utgick vi från staden Bayeux. Staden klarade sig mirakulöst från skador under kriget. Det enda spår kriget lämnade är den ringled som byggdes runt staden av invasionsstyrkorna för att

slippa alla tunga transporter på stadens smala gator.

Första platsen vi besökte var Pegasus Bridge som korsar Caenkanalen nära Bénouville. På natten invasionsdagen anfölls bron av major John Howards soldater som landade nära bron med glidflygplan. Att landa bara några få meter från målet med glidflygplan i mörker anses vara en otrolig bedrift. På bara några få minuter hade Howards män säkrat bron. Att erövra och säkra bron var av yttersta vikt. Hade tyskarna lyckats spränga bron så kunde detta ha inneburit stora

förseningar när invasionsstyrkorna skulle ta sig fram. Det var också här på Pegasus Bridge som den första allierade soldaten stupade. Vid bron ligger ett café som drivs av samma familj som 1944. Madame Gondrée var en liten flicka när bron anfölls. När skjutandet började hade familjen Gondrée gömt sig i källaren. Efter ett tag kom en brittisk soldat med svårtat ansikte ner i källaren och berättade att de var befriade. På platsen finns också ett museum. Ett av föremålen är ett Horsa glidflygplan av samma typ som användes invasionsnatten. På

Café Gondrée som ligger alldeles intill Pegasus bridge drivs fortfarande av samma familj som under andra världskriget. Madame Gondrée som var liten under kriget gömde sig i källaren med sin familj under Dagen D tills en brittisk soldat kom ner i källaren och berättade att de var befriade. Foto: Göran Karlsson

själva bron kan man än idag se märken efter kulor. Pegasus Bridge besöks varje år av en mängd turister och när vi var där kanske ovanligt många. 2014 var det nämligen 70 år sedan Dagen D.

Nästa plats vi besökte är kanske den mest kända från Dagen D. Nämligen Omaha Beach nära Colleville-Sur-Mer. Det var på denna strand som invasionsstyrkorna stötte på det hårdaste motståndet. Filmen "Saving private Ryan" har gjort platsen känd för de stora massorna. Idag är platsen väldigt

fridfull och vacker. Här ligger också den amerikanska krigskyrkogården med nästan 10 000 vita kors. Man slogs av hur otroligt välskött denna krigskyrkogård var. Att stå på stranden var mäktigt och samtidigt veta att detta var helvetet på jorden för 70 år sedan.

Inte långt från den amerikanska krigskyrkogården ligger de höga klipporna vid Pointe du Hoc. Här hade tyskarna placerat artilleri som kunde beskjuta landstigningsstränderna och därmed orsaka stora skador. Klippan hade utsatts

*Minnesmonument och kors vid den amerikanska militärkyrkogården intill som flankeras av Omaha Beach och Pointe Du Hoc.
Foto: Göran Karlsson*

för ett ihållande bombardemang men man var rädd för att kanonerna fortfarande var intakta. Bombkratrarna finns fortfarande kvar och klippans topp ser ut som en schweizerost. Uppdraget att ta klippan gavs till 2nd Ranger Battalion. Anfallet gick till genom

att med klätterkrokar, rep och stegar ta sig uppför den branta klippan. Hela tiden beskjutna av tyskarna på klippans topp. Man lyckades ta sig upp och slå ut de tyska befästningarna. Väl uppe visade det sig att det inte fanns några kanoner på platsen. Tyskarna

hade flyttat dom tidigare så anfallet hade egentligen inte behövts.

Sainte-Mere Eglise är välkänt på grund av en amerikansk fallskärmsjägare vid namn John Steele. Steele hoppade fallskärm på invasionsnatten och hade oturen eller kanske turen att fastna med fallskärmen

i kyrktornet på kyrkan i Saint-Mere Eglise. De flesta fallskärmsjägare som landade vid byn stupade. Steele blev hängande i sin fallskärm några timmar innan tyskarna upptäckte honom och tog honom till fånga. Han lyckades dock snart rymma och anslöt till amerikanska

Bilden till höger: Fyra män tar en paus i förberedelser inför 70-årsjubileet. Nedan: I ett av de museum som finns i Normandie har man iscensatt en scen där Dwight D. Eisenhower pratar med några fallskärmsjägare kvällen innan Dagen D. Längst ned: Arromanches där de allierade anlade den konstgjorda hamnen, som det fortfarande finns delar kvar av än idag.

Foto: Göran Karlsson

CAFFÈ

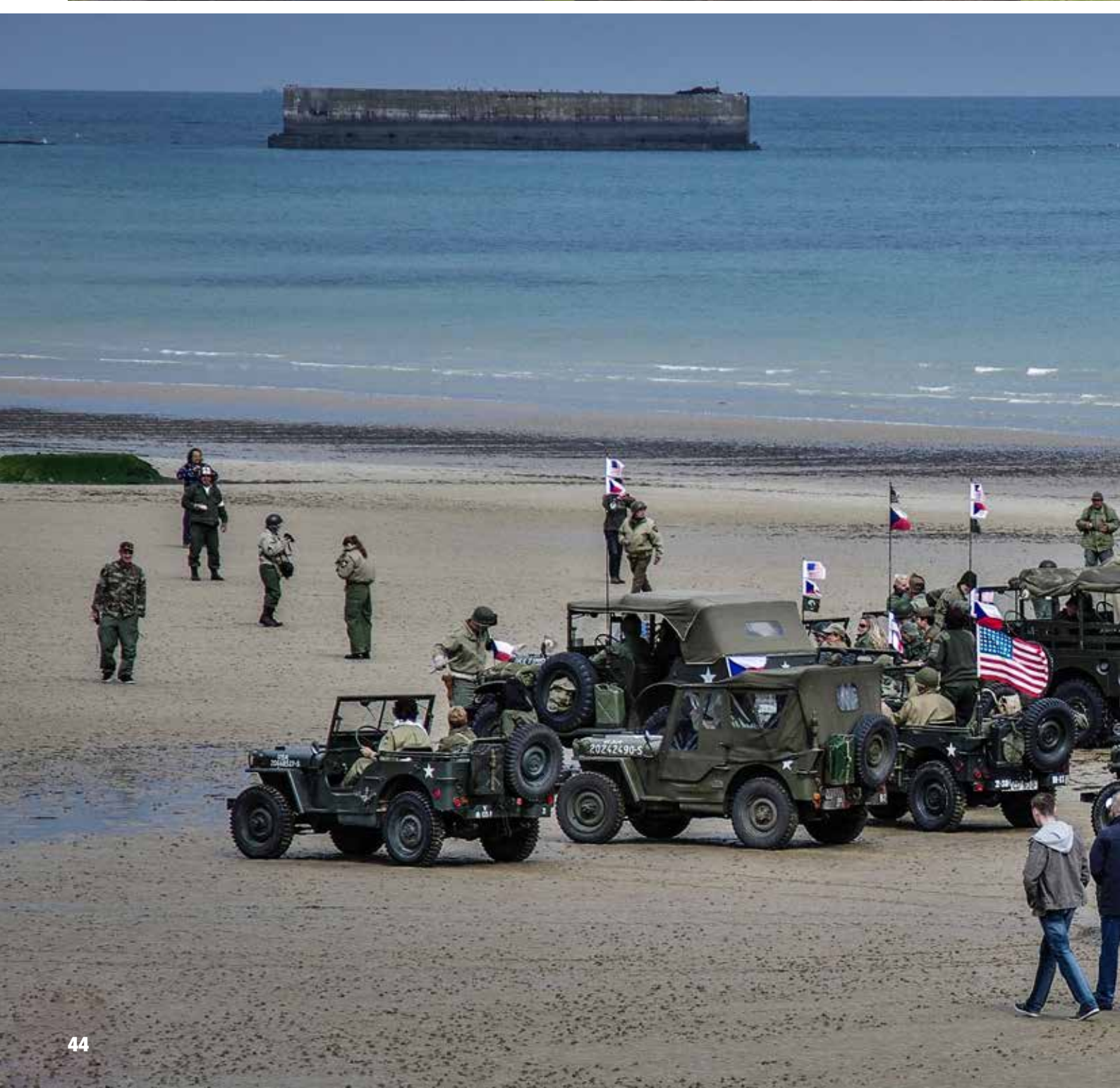

Överst till vänster: Idag hänger en docka vid kyrktornet i Sainte-Mere Eglise där en amerikansk fallskärmsjägare fastnade vid Dagen D och överlevde. Den klassiska amerikanska jeepen sågs lite varstans under 70-årsjubileet. Nedan: Kustorten Arromanches. Foto: Göran Karlsson

styrkor. I Saint-Mere Eglise finns idag tre mycket fina museer vilka årligen besöks av en mängd turister. Turister som är en viktig inkomstkälla för alla boende i Normandie. För att uppmärksamma händelsen i kyrktornet hänger idag en docka föreställande en fallskärmsjägare.

Sista platsen jag ska berätta om heter Arromanches. För att lyckas med invasionen krävdes att enorma mängder material fördes iland. Trupper, fordon, ammunition, bränsle och förnödenheter. Det fanns ingen hamn i Normandie som klarade detta så man byggde helt enkelt

Översta raden: Sjukvårdare i Jeep, en av de tuffare herrarna under jubileet, cigarren var pricken över i. Ett av tre muséer i Sainte-Mere Eglise. Stora bilden: Stranden vid Arromanches i samband med förberedelserna inför jubileet.
Foto: Göran Karlsson

konstgjorda hamnmoduler i England. Dessa hamnmoduler bogserades över Engelska kanalen, sänktes och kopplades ihop till en enorm hamnanläggning utanför Arromanches. Än idag syns en del av dessa hamnmoduler utanför kusten i Arromanches. Även här

fanns ett museum som framförallt visade de konstgjorda hamnarna och hur de hade fungerat.

Vi var alltså i Normandie i samband med att det var 70-årsjubileum och detta märktes på många håll. Överallt flaggades det med franska, amerikanska, engelska och

kanadensiska flaggor. Butikerna skyltade med souvenirer som uppmärksammade invasionen. Men det man slogs av mest var alla som gick omkring i tidstypiska uniformer. Det som kallas reenactment. Man hade också militärfordon av alla möjliga slag från den här tiden att åka runt i. Vanligast var naturligtvis den klassiska Jeepen.

Jag har alltid varit intresserad av

historia och perioden från Dagen D till krigsslutet har varit ett specialintresse.

Att på plats få se många av dessa platser man läst om och sett på film var fantastiskt. Vår guide var en av Sveriges främsta experter på Andra Världskriget och det gjorde naturligtvis inte saken sämre.

Göran Karlsson

Stora bilden bilden. En amerikansk militärjeep med tillhörande stars & stripes. Nedan: Staden Bayeux där sällskapet bodde under resan till Normandie. Längst ned: Ett av många militärfordon som syntes i området.

Foto: Göran Karlsson

USA

82-AB
508-1

6420 VJ 14

B-8

Julen nalkas

...och jag tycker det är den allra mysigaste tiden på året. Håller ni med mig? Hela december är faktiskt för mig en härlig tid med extra mycket mys och pyssel där julen är i fokus.

Redan inför 1:a advent börjar julmyset med att ställa fram adventsstakar, hänga upp julstjärnor, plocka in granris och tända massor med levande ljus. Under tiden avnjuts glögg & pepparkakor till lugn och skön julmusik i bakgrunden.

Jag tänkte visa er lite ideer på eget julpyssel och dekorationer som du kan göra hemma - med enkla medel och genom att också återbruka sådant du redan har hemma.

Sammetskulor till granen

Tröttnat på dina gamla julgranskulor? Då har jag ett jättebra tips där du faktiskt kan återbruka dem du redan har. Dessutom blir dem mycket finare! Med hjälp av lite färg, mjöl och bakpulver kan du förvandla gamla tråkiga julgranskulor till vackra matta kulor i sammetslook.

Du behöver: Julgranskulor, färg, pensel (enklast med en skumgummipensel), pinnar, mjöl, bakpulver, ströare och en pensel eller borste för att borsta av mjölet.

Blanda mjöl och bakpulver, gärna i en ströare för att få en jämn fördelning. Plocka av fästet för upphängning från kulan och trä den på en pinne som du kan hålla i medan du målar. Måla kulorna och strö sedan över rikligt med mjölblandningen över hela kulorna. Låt dem stå och torka, pensla sedan av överflödigt mjöl och sedan är det bara att sätta tillbaks fästet för upphängning. Voilå så har du nu fått vackra och egengjorda julgranskulor i sammetslook, i dina egna favoritfärger. Fina att samla i en skål på bordet om du inte hänger dem i granen direkt.

Änglar och stjärnor

Spara tomma toalettrullar och pyssla ihop vackra änglar och stjärnor!

Klipp rullarna i mindre bitar och limma ihop dem, se bilder nedan för inspiration hur du kan sätta ihop dem.

Om du vill kan du även dekorera änglarna med små stjärnor, röda hjärtan eller låt fantasin flöda och hitta på egna dekorationer att fästa på dina änglar.

Vik dina egna änglar

Gör dina egna änglar i olika storlekar och modeller att dekorera granen med. Använd present/inslagningspapper, överbliven tapet, eller brunt kraftpapper. Vik smalt eller brett – beroende på vilket uttryck du vill ha, du kan testa en av varje om du är osäker. När du vikt klart limmar du ihop de två delarna, och toppar med en träkula som huvud. Om du använder dig av träkulor med hål i kan du trä igenom ett tunnare snöre genom kulan för upphängning.

Torkade apelsinskivor

Torkade apelsinskivor är ett enkelt sätt att göra julfint hemma utan att dekorera med prydnadstomar.

Fint att sätta som dekoration i adventsstaken på bordet, hänga upp i granen eller granriset, göra en girlang eller dekorera kransen med. Du kan till och med dekorera juldrinkarna med dem!

Det bästa sättet att torka dem på är i en varmluftsugn, men det fungerar även i en vanlig ugn, sätt då något mellan luckan så det blir en liten glipa, då torkar dem bättre.

Sätt ugnen på 75 grader, skiva apelsiner i tunna skivor som du lägger på bakplåtspapper på en ugnsplåt. Sätt plåten i mitten av ugnen under ungefär fyra timmar. Kolla till dem då och då så de inte bränns. Du vet att de är klara när fruktköttet inte längre är fuktigt – var noga med att det är ordentligt torkade, annars finns risk att de möglar.

Granris

För att få lite extra julkänsla hemma under december månad är granris ett futmärkt alternativ som dessutom ger en ljuvlig doft som verkligen påminner om julen. Med granris som bas kommer jag visa tre olika sätt du kan dekorera med det hemma.

Foto: Anna Belousova

Foto: Viktoria Askerow

Gör din egen adventsstake

Så fint och personligt att göra sin egen variant av adventsljusstake. Som den minimalist jag är så föredrar jag hellre få och stora dekorationer hemma, än små och många - men smaken är olika och här är det bara att välja utifrån eget smak och tycke.

Det du behöver för att göra själva grunden: skål, gärna på fot, Oasis, lusstake för fyra ljus (finns på rusta), valfria kvistar och Valfri dekoration

Gör din egen julgrupp

Jag tycker det är fint att använda sig av en större vas/urna för att göra din julgrupp till blickfånget i rummet. Det är fint att blanda både granris, tallris och enris som bas. Sedan kan du tillsätta andra gröna eller torkade kvistar såsom amaryllisstjälkar, eukalyptuskvistar, rönnbärskvistar eller andra valfria kvistar och blommor – det är endast din egen fantasi sätter gränsen! När du har byggt ihop din grupp och känner dig nöjd, kan du avsluta med dekorationer såsom en ljusslinga, knyta små rosetter av sidenband, hänga i dina favorit juldekorationer eller bara låta det vara helt naturligt.

Julkrans till dörren

Så fint och välkomnande att hänga en julkrans på dörren. Personligen tycker jag att dem är som snyggast när dem endast är gröna, jag knyter gärna ett brett sidenband som upphängning, där jag knyter en stor rosett som får hänga ned som enda dekorationen. Nedan ser ni lite olika stilar och det är ju bara att använda sig av det man tycker är snyggt. Ett tips om du inte har en stomme att bygga din krans av, börja med att binda ståltråd kring granris ganska så tätt och bind sedan ihop den till en cirkel. Då har du en stadig grund att fortsätta binda grönt och annat snyggt runt.

Hoppas ni fick lite inspiration till att göra julen extra mysig och kanske lite mera personlig i år genom att pyssla ihop det du gillar, i de färger och mönster som passar till just dig och ditt hem.

Med önskan om en fröjdefull jul och ett gott nytt år – så ses vi igen 2025.

Cazandra Hagström

I "Åmålsrummet" på Eds MC- och Motormuseum står det sex Ebe-motorcyklar och väggarna pryds med information om Ebe.
Foto: Tony Berg

Eds

MC- & Motormuseum

En solig och fin lördag i september tog jag och Anders Nilsson en dags-tur runt Dalsland. Ett av de de ställ-en vi stannade till på var Eds Mc- och Motormuseum som ligger under Willys-butiken på Storgatan i Ed.

Vi fick verkligen det vi förväntade oss av besöket, och en hel del mer, bland annat industrihistoria från Säffle. Vi var inte helt säkra på var museet låg på förhand mer än att det skulle vara någonstans

i centrum. Det var dock inga problem att hitta då det var väl skyltat. Så det var bara att gå in vid Willys och ned för en trappa så var det som att gå in i en tidsmaskin.

Vid entrén möttes vi av Kent Karlsson som hälsade oss välkomna.

Efter att ha betalat entrén blev vi uppmanade att välja en låt i juke-boxen som stod precis vid entrédis-ken. Några sekunder senare strömmade Elvis Presley med "Hound dog" röst ur högtalarna.

Personligen hade jag förväntat mig

en rad motorcyklar och mopeder, men museet bjuder på så mycket mer. Motorsågar, leksaker, radioapparater, jukeboxar, symaskiner och modellflygplan med mera.

Vi började rundvandring i vad man skulle kunna kalla Åmålsrummet.

På ett podie i mitten stod sex gamla renoverade Ebe-motorcyklar och väggarna pryddes av affischer och tidningsklipp som handlade om Ebe-verken och motorcyklarna. Roligt att se en samling fina gamla motorcyklar tillverkade i Åmåls

i början av 1900-talet. Efter en vägg fanns också några gamla Ebe-motorer.

Precis bredvid låg ett rum med en lång rad olika motorsågar i olika storlekar och åldrar. Kanske inte det jag är mest intresserad av, men det

Det var gott om fina motorcyklar i den japanska avdelningen.

Foto: Tony Berg

var ändå intressant att kunna följa utvecklingen av motorsågarna.

De kommande rummen var sedan sorterade efter land. Det fanns ett rum för svenska motorcyklar där det även fanns en motorcykel med motor från Flink i Åmål. Vid den fanns också en schematisk teckning över vilka delar som Flink tillverkade. Historien om G. Flink Maskinfabrik i Åmål är verkligen värd att berättas, så vi får kanske återkomma dit.

Det fanns ungefär 160 vackra motorcyklar att beskåda på museet och det var samtidigt lite roligt att de var uppställda efter ursprungsland där allt sedan avslutades med de japanska motorcyklarna. Vid sidan av de typiska motorcyklarna fanns det också speedway-motorcyklar, mopeder, vespor och minimotorcyklar.

I borte ändan av Museet fanns det en imponerande samling radioapparater. I anslutning till radioapparaterna finns det fina gamla jukeboxar, bland annat en Wurlitzer från 1957. Vacker som en dag, men det var de lite äldre jukeboxarna i trä som verkligen väckte intresset. Det var några maskiner som byggdes av Edgrens Mekaniska Verkstad i Säffle. Före besöket i Ed hade jag ingen

En Victoria Bergmeister från 1950-talet.

Foto: Tony Berg

aning om att det en gång i tiden producerats jukeboxar i Säffle.

Bakom detta låg bröderna Carl och Bror Edgren. Bror jobbade på kontoret på Billeruds pappersbruk i Säffle som ingenjör och hans bror Carl drev ett café, också det i Säffle. De började skissa på en automatgrammofon, ibland även kallad myntgrammofon, några år efter andra världskriget. De hade en

släkting som bodde i USA som berättade om de amerikanska jukeboxarna, den födde en idé hos bröderna.

Deras första modell blev klar 1949 och hamnade på Rums-hotellet i Säffle. Att den hamnade just där var kanske ingen slump då hotellet ägdes av brödernas mamma.

Vid denna tidpunkt var Edgrens Mekaniska Verkstad det enda

Ytterligare Åmålsanknytning med detta motorcykel från Flink i Åmål. Banbrytande på sin tid.

Foto: tony Berg

Tre gamla kristallmottagare, två Luxor och i mitten en Scantic

Foto: Tony Berg

företag som tillverkade automatgrammofoner i Sverige. Företaget registrerades i början av 1950-talet. Som mest hade Edgrens Mekaniska

Verkstad 20 anställda och tillverkade fyra olika modeller och företaget hann tillverka runt 400 jukeboxar fram till 1959-60 då verksamheten

upphörde på grund av att de svenska valutarestriktionerna togs bort. Det öppnade upp för flera amerikanska tillverkare som Rock-Ola, Wurlitzer, Seeburg och några till.

På 1950-talet och de följande decennierna var stadens caféer ofta de stora samlingsplatserna. I början fanns det inte tv överhuvudtaget och när sändningarna väl började var det få som hade råd med en tv. Då drog man till sitt favoritcafé när det fanns tid över. Man drack kaffe, åt en bulle och pratade med sina kompisar. När automatgrammofonerna och senare jukeboxarna blev det också en naturlig del av fikalivet att gå till jukeboxen och välja sin favoritlåt för

Kent Karlsson var dagens ciceron på motormuseet när vi besökte det.

Foto: Tony Berg

Edgrens automatgrammofon Typ A började tillverkas i oktober 1949.

Foto: Tony Berg

några ören.

Hur kom det sig då att de amerikanska jukeboxarna slog ut de svenska? Det fanns flera anledningar till det, den stora var kanske att de amerikanska var modernare och hade bättre ljud men också att det var snyggare och såg häftigare ut. Edgrens

maskiner var välbyggda och snygga möbler i fint trä som verkligen prydde sin plats. Så såg grammofooner och radioapparater också ut i de svenska hemmen, det var fina trämöbler. På ett café var det viktigare att ha något nytt och häftigt och de amerikanska jukeboxarna hade mycket krom, färgade lampor och snygg formgivningen.

Edgrens två första maskin, 25B och 25K var avsedda för 78-varvare (stenkakor) och det kostade 10 äre att få höra en låt. När Bror nu konstruerat de första modellerna och de påbörjat sin tillverkning var det dags för Carl att fylla på orderboken, han hade nog inte en helt lätt uppgift då en automatgrammofon från Edgrens kostade runt 4 000 kronor, vilket var mycket pengar på den tiden.

Han hade nog ändå ett ganska trevligt jobb med tanke på hur han lade upp försäljningen. Han åkte runt till olika städer och besökte caféer och hotell, tog en fika, kände

Edgrens automatgrammofon Typ K gick i produktion 1952.

Foto: Tony Berg

av miljön och såg sedan till att ägaren till stället fått sig en broschyr och ett prisförslag innan han åkte vidare till nästa ställe. Lyckades han sälja in en av sina maskiner på ett café i en stad var det betydligt lättare att få sålt till andra caféer och

Det är en imponerande samling motorcyklar, båtmotorer, jukeboxar, radioutrustning, motorsågar och annat som finns på Eds Mc- och Motormuseum. Foto: Tony Berg

En åprttabel radio från NK, Nordiska Kompaniet, modell A5-2486. tillverkad i början av 1940-talet. Foto: Tony Berg

En Editon hotellradio där hotellgästen fick betala med mynt för att lyssna på radiom något av en motsvarighet till dagens betal-tv-kanaler på hotellen.. Foto: Tony Berg

En Radiola bärbar radio från slutet av 1940-talet. Foto: Tony Berg

hotell i samma stad då de inte ville hamna på efterkälken.

Var det trögt och den tilltänkta kunden inte nappade hade han ett trumfkort. Han erbjöd ägaren Edgrens kunde ställa dit en automatgrammofon en period och caféägaren skulle då få 15 procent på intäkterna. Gratis är ju som bekant gott, så om kunden nappade var Carl förberedd. I sin Volvo Duett som stod utanför råkade han ha med en maskin som kunde ställas in i lokalen omgående. Så förutom att bröderna Edgren var tidigt ute

med jukeboxar var de också pionjärer inom företagsleasing.

När det sedan var dags att tömma myntboxen insåg många caféägare att det var en liten kassako så många köpte den eller tog den på avbetalning efter Carls första återbesök. Bröderna hade några år på 1950-talet när verksamheten blomnade, men när de amerikanska maskiner kom till Sverige tog det stopp för Edgrens Mekaniska.

Den sista Edgrenmodellen som presenterades var Edition Royal De Luxe 1957 som hade en formgivning som påminde om de amerikanska jukeboxarna, men det hjälpte inte. När försäljningen av automat-

grammofonerna tog stopp försökte företaget sälja en kombinerad tv- och musikmöbel men det projektet rann ut i sanden.

Carl fortsatte att kläcka idéer och försökte bland annat sälja in radioapparater för hotellrum där gästen kunde betala för en stunds radiounderhållning. Han gav sig också på spelmaskiner och annat, men några fler automatgrammofoner tillverkades inte i Säffle.

De må ha känts gamla och omoderna i jämförelse med sina amerikanska motsvarigheter, men när man tittar på dem idag måste man erkänna att det var vackra maskiner. Inte lika coola som de

Flera gamla Norton Commanders tävlingsmotorcyklar finns på museet.

Foto: Tony Berg

amerikanska, men mer stilrena och mer av en möbel.

När vi sedan fullgjorde varvet passerade vi ett välfyllt prisskåp där det också fanns lite leksaker och annan historisk kuriosa innan vi kom fram till en rad gamla utombordsmotor. I ett sista litet inglasat rum fanns det fyra amerikanska motorcyklar, bland annat en fin gammal Indian, en Cleveland och ett par Harley Davidson.

Eds MC- och Motormuseum är inte jättestort, men varje meter är utnyttjad och det finns mycket att titta på.

För alla motorcykelintresserade är ett besök ett måste, men även för de som gillar nostalgi överhuvudtaget.

När vi besökte Ed var det Kent Karlsson som jobbade och han svarade gärna på frågor och berättade historier både om automatgrammofonerna, men också om motorcyklarna, motorsågarna

Det fanns många gamla spännande radioapparater i museet.

Foto: Tony Berg

och allt annat som fanns i museet.

Nu är det stängt över vintern, men det öppnar i vår igen och har du inte

besökt det så rekommenderar vi en tur till Ed.

Tony Berg

METALDETEKTORN MED ULF, KLAS & LUCIFER

WE PLAY WHAT WE WANT – YOU LISTEN AND LEARN!

FREDAGAR FRÅN KL 21.00 • RADIO45.SE

.. FORSBACKA WÄRDSHUS

GAV RESAN EN NÅGOT ANNORLUNDA FOKUS

Utanför Gävle, närmare exakt i Valbo skulle Triumphklubben med Norton-, BSA- och Vincent-klubbarna i släptåg arrangera klubbträff och prylmarknad. Jag och min kompis Lars, som är grava anglofiler, insåg att detta får vi inte missa, så sagt och gjort innan vi kollat i almanackorna hade vi bokart rum och bord till den gemensamma middagen.

När det äntligen var dags att packa väskan och rulla iväg hade vi ett strålande väder ända tills under-tecknad insåg att hjärnan kopplat ur och färden bar mot Torsby istället för Sunne. Ja ja, vad gör väl en omväg på fem mil när man har hela dagen framför sig?

Som att inte svängen om Torsby var nog så hade vi synpunkter på gps:ens vägval. Vi fick ett infall och tyckte att vi var smartare än vår gps och bytte mellan kortaste och snabbaste väg gång efter annan vilket gjorde att gps:en fick totalt spel och tog oss kors och tvärs genom Dalarna på vägar där nästan ingen annan visste om att det fanns vägar.

Som salt i såren efter felkörningen slutade det inte regna utan vi fick vi köra i ett skyfall som var ihållande till vi kom fram, det regnade så det rann i floder på vägbanan hela vägen till

Man vet aldrig vad man hittar på ett swap, men denna gång fick jag med mig en del av vad jag sökte. Foto: Anders Nilsson

målet, men väl framme så tittade solen fram igen.

När vi var framme vid Forsbacka Wårdshus uppenbarade sig en gammal fin byggnad med flyglar, så det bådade gott. När vi gick in i huvudbyggnaden för att checka in blev jag lite fundersam då entrédörren var ordentligt rutten och det verkade generellt dåligt underhållet. Man fick en känsla av ett gammalt spökhälsö som luktade obebott och inte brukats på många år.

Vi fick i alla fall rum i en av flygelbyggnaderna, när vi gick dit skulle jag sätta min väska på en bänk utanför rummet men bänken var så pass rutten att jag inte vågade ifall den skulle falla isär. När vi kom in på rummen visade det sig att vi fått två rum med en dörr och en toa!?! Vi hade bokad två enkelrum men det var väl inga problem för ett par nätter då vi känner varandra väl.

Väl på plats började vi studera rummen och min misstanke om

Lätt gisten bänk vid Forsbacka Wårdshus. Foto: Anders Nilsson

Badrummet lämnade en del övrigt att önska. Foto: Anders Nilsson

Samling runt buffén, lyckligt ovetande om kökets standard. Foto: Anders Nilsson

obebott och dåligt underhåll av byggnaderna bekräftades, ena rummet hade i alla fall sängar, andra rummet hade en bäddsoffa och en tältsäng. Bäddsoffan som säkert var från 1960-talet hade brakat ihop så den hade rejäl slagsida, och tältsängen stod på en knöl i golvet, så när jag vände på mig så tippade den fram och tillbaks som en gungbräda men det lärde jag mig snart. Tältsängen lät också något fruktansvärt så Lars vaknade varje gång jag vände på mig.

Inte nog med att den tippade hit och dit så kändes det också som sängen skulle slå ihop som en råttfälla vilken sekund som helst, men det gick bra.

Tapeterna hängde lösa på väggarna och fönstren var ruttna, och ska vi inte tala om toaletten. Där fanns bara en halv rulle toalettpapper och två behållarna var tomma.

Hållaren till duschhandtaget hade trillat lös från väggen och badkaret stod inte still så badkarsfronten for all världens väg när man stod och duschade. Men men, man har varit med om mycket värre på motorcykelsemestrar nere i Europa så det var bara att ta det som det var.

Efter lite vila började vi bli torra i munnen så vi knallade till huvudbyggnaden och vips så hade vi varsin

Ordet utemöbler har en annan innebörd på östkusten. Foto: Anders Nilsson

En modell av det gamla bruket där marknaden var. Foto: Anders Nilsson

öl i handen. Det hade droppat in mer anglofiler efter oss så nu började det bli riktigt trevligt. Att temat för kvällens diskussioner skulle vara engelska motorcyklar var ingen skräll i det sällskapet.

Efter ett tag började det suga i magen så vi satte oss till bords och skulle ha mat. Jag var riktigt hungrig och ville ha värsta Asterix & Obelix-köttbiten. Det närmaste detta jag kom var en Entrecôte, det skulle bli riktigt gott. Efter en stund kommer de in med maten och det såg riktigt gott ut. Nu kom grejen med spökställe fram igen, för maten smakade exakt som den förvarats i ett gammalt kylskåp som stått tomt i flera år.

Först tänkte jag inte äta, men jag var ju så eländigt hungrig, för att få övertygelse tänkte jag att en riktigt rejäl magsjuka vore bra för då kunde man bli av med fyra-fem kilo, så jag proppade i mig maten i alla fall.

Efter en gungig och knarrig natt utan spöken var det då dags för Engelska marknaden. Den var belägen i ett stort bruksområde med tre stora intakta masugnar och ett antal tegelbyggnader som bevarats. Helt klart sevärt för vanligt folk, inte bara anglofiler.

Marknaden hölls i en av de fina byggnaderna och folk hade tagit med sig mycket gamla grejer de ville sälja till ett bra pris. Det visade sig vara min dag så jag fick med mig ett antal prylar som jag letat länge efter till mitt nästa hojbygge. Pylarna jag letar efter växer inte på träd så det är inte varje gång man åker hem med något man sökt efter.

Sen köper man sånt man kunde låtit bli också, sjukast den här gången var när jag fick se ett par likadana mc-handskar som jag köpte 1988, dessa har varit mina favoriter i alla år så de har varit med i tiotusentals mil runt om i Europa.

När jag fick se dem slankt det helt spontant ur mig:

– Sådana handskar köpte jag 1988 och nu har de redan spruckit i sömmarna, jag funderar på att reklamera, men affären har upphört och ägaren är död.

Detta råkade frun till säljaren höra och skrattade så tårarna rann och sa:

– Du får dem för 50 kronor så har du nästan fått ut på garantin.

Så nu har jag ett par hela och fina favorithandskar igen, vilken lycka.

Som brukligt kommer folk till den här typen av möten med allehanda konstiga fordon. Mest udda den här dagen var nog en BMW med sidovagn. De som har tittat till på en motorcykel med sidovagn har noterat att motorcykeln och sidovagnen sitter fast i varandra och kan inte luta i kurvorna, men inte denna. Den kunde luta fritt åt båda hållen och kördes som en vanlig motorcykel i svängarna, jag aldrig sett något liknande förut, men bevisligen funkar det, ägaren hade testat den i 170 kilometer i timmen och det var "helt lugnt" enligt honom.

Nyfiken som man är så orkade jag inte åka raka vägen hem efter att vi shoppat klart. Så vi for kors och tvärs på det gamla bruksområdet och såg allt spännande skrot som stod bakom husen, tur att inte släpkärran var med.

Efter irrandet kom vi ut på vid en annan väg än den vi kom på när vi åkte dit och när vi rullade ut där så höll jag på att köra av vägen, på

En udda BMW med sidovagn. Foto: Anders Nilsson

Norton, vackert så. Foto: Anders Nilsson

Jag hittade flera av de delar jag sökte till mina projekt. Foto: Anders Nilsson

vägskylten stod det Mackmyra! Detta skulle självklart utredas och vi körde kors och tvärs i Mackmyra och kollade. Nu var det riktiga Mackmyra vi var och inte vid destilleriet som pumpat ut vuxenläsk på senare år, men det var ett riktigt litet trevligt ställe för sommarutflykter.

Tillbaks till värshuset blev det tvagning och ny utstyrsel för kvällens middag, först skulle det såklart bli lite samkväm och inlevelsefulla diskussioner om dagens fynd och alla våra projekt. Så småningom var det dags att avnjuta kvällens buffé.

Även den här kvällens middag bjöd på överraskningar. När vi kom in i matsalen såg det så fint ut med vita dukar och silverbestick på borden så förväntningarna höjdes.

När vi sedan fick hugga in på bordet visade det sig att och utöver det man normalt förväntar sig fanns frukostkors, hamburgare med bröd och pommes. Positivt var att nu smakade det inte lika mycket gammal kyl av maten som dagen innan. Mätta och goa släcktes törst med allehanda drycker och det diskuterades motorcyklar i timmar.

Efterhand flyttade vi oss närmare rummen och ju närmare vi kom ju mer smakade drycken som destilat med inslag av gammal trätunna.

Efter morgonens frukost packade vi ihop och skulle checka ut och då borde det vara slut på konstigheterna, men icke. För att dra Visa-kortet i betalstationen skulle vi in i köket, där får vi se en röra som sällan skådats och förklarar matens bismaker. Hade jag sett hur det såg ut därinne när vi checkade in hade jag aldrig ätit där utan levt på Kexchoklad hela helgen.

Efter alla "hej då" och "vi måste ses snart" kom vi i väg hemåt i fint väder. På ett ställe stannade vi vid en fin damm och kollade på gamla bruksruiner. När vi kom till en korsning som heter Tynäs blev Lars spikrak i ryggen och säger:

– Här finns en gammal krutfabrik!

Marknaden ägde rum i gammal klassisk bruksmiljö. Foto: Anders Nilsson

Givetvis blev det ett fotostopp vid Mackmyra. Foto: Anders Nilsson

Jo, då hade han sett om detta på tv och kände igen namnet. Självklart skulle detta utredas och vi började snurra runt på i det närmaste skogsstigar. Först skulle vi till en del som var insprängd i ett bergrum men där hade de fått för mycket trafik efter tv-programmet att de spärrat vägen så pass att jag inte ens kunde tvinga mig förbi med fyrhjulsdrift.

Så vi fortsatte till den andra platsen för att botanisera och där fanns gott om byggnader kvar. Det var så pass mycket att vi får ta en separat resa dit någon gång. Sista stoppet innan vi var hemma blev på Fryksdalshöjden. Självklart hade elproduktion varit på agendan under helgens nattliga omvärldsdiskussioner. Så sagt och gjort skulle vi nu lyssna av vem som hade

rätt vad det gäller vindkraftverkens oljud, för synpunkter fanns det gott om. Det finns muppar som säger att folk blir tokiga av ljudet, men vi var skeptiska försökte mäta ljudet med telefonen men vinden överröstade verket med råge. När det gäller verken uppe på Fryksdalshöjden så kan inte jag se att någon skulle störas av ljudet i alla fall, men det kanske finns ställen med sämre förutsättningar.

Summa summarum så hade vi en kanonhelg där värdshusets kvalitet bidrar till bra framtida anekdoter, och med största säkerhet kommer vi att åka dit nästa år igen.

Och förresten, vi såg inte till ett enda spöke under vistelsen på Forsbacka Wärdshus.

Anders Nilsson

En del av resterna efter Tynäs krutfabrik. Foto: Anders Nilsson

Mercedes AMG One

snabbast runt Nürburgrings nordslinga

Mercedes AMG One blev 23 september första gasbil att komma under 6:30 på Nürburgring nordslinga. Därmed slog Mercedes sitt eget varvrekord med fem sekunder.

Mercedes AMG One har haft varvrekordet på Nürburgring i nästan två år för produktionsbilar som är lagliga att köra i trafik. Då slogs det gamla rekordet med drygt åtta sekunder, nu har man putsat ytterligare på de siffrorna.

I september satte sig Marco Engel, till vardags förare i DTM, det tyska mästerskapet för touringbilar, bakom ratten. Efter ett lyckat varv hade han putsat det gamla rekordet, som han själv hade, med ytterligare drygt fem sekunder och som första gatbil klarat av nordslingan på under 6:30. Han gjorde det på 6:29.090, imponerande.

Nürburgrings nordslinga är drygt 20,8 kilometer lång. Det innebär att Marco hade en snitthastighet runt banan på ungefär 185 km/h. Mercedes AMG One drivs av en V6-motor på 1,6 liter från 2017 års Formel 1-bil tillsammans med fyra elmotorer. Det ger totalt 1 063 hästkrafter och 0-300 km/h går på 15,6 sekunder och toppfarten ligger på 352 km/h

Batteriet som används i är på 8,4 kWh och tar emot och levererar energi extremt snabbt. Om man utnyttjar bilen till max måste föraren lägga upp sin körning så att bromskraftåtervinningen ser till att batteriet är maximalt laddat inför de partier som har stark acceleration, precis som förarna i Formel 1 jobbar.

Mercedes AMG One kommer bara att tillverkas i 275 exemplar och de tillverkas för hand vid AMG:s anläggning i Coventry i England.

Tony Berg

Dina gamla leksaker kan vara

Har du en liten guldgruva på vinden eller i källarförrådet? Gamla leksaker är en stor samlargrej idag. Nu kan du få reda på ungefär hur mycket leksakerna är värda och kanske även få ett bud på dem inom ett dygn.

Gamla Leksaker är ett företag som köper och säljer gamla leksaker. Det har blivit stora pengar i vissa leksaker. Allt ifrån dockor och modelltåg till bilar och ångmaskiner. Företaget tittar gärna närmare på leksaker inom följande kategorier: Dockor och figurer

som Barbie, Mumintroll, Star Wars, My Little Pony, tennsoldater och liknande. Kompositfigurer som Elastolin, Lineol och Leyla. Plåtleksaker som Bilar, flygplan, robotar och mekaniska leksaker.

Leksaksbilar och samlarbilar av märken som Dinky Toys, Märklin, Hot Wheels, Corgi Toys, Lesley Matchbox, Tekno Danmark och många fler även modellbilar som Revell, Burago, Maisto och Ixo och bilbanor av märken som Märklin Sprint och Scalextric.

Andra saker som är intressant för Gamla Leksaker är samlarbilder av sportstjärnor, Pokemon och

en guldgruva

Alfa-bilder från Iifa. Klassiska serietidningar som Bamse, Kalle Anka, Stålmannen och Fantomen. Träleksaker från Brio är också intressant precis som modelltåg och lok från Märklin, Fleischmann, Roco och Trix.

Annat som är intressant är ångmaskiner, plastleksaker som Lego, Tomte Laerdal och liknande. Gjutjärnsmodeller från Skoglund & Olsson och amerikanska tillverkare och även arbetsfordon som traktorer och grävmaskiner.

Givetvis kan det finnas flera intressanta leksaker än

vad som är uppräknat ovan. På hemsidan får man en liten uppfattning om vad som kan vara av intresse. Företaget lovar också att efter att du skickat in information om dina leksaker och några bilder så får du svar med ett prisförslag inom ett dygn.

Du betalar ingenting för värderingen och väljer sedan om du vill acceptera prisförslaget du fått för dina leksaker. Mer information om hur det går till att skicka in information om hur det fungerar.

Tony Berg

gamlaleksaker.se

EN STOUT VÄRD ATT VÄNTA PÅ

Om du är svag för en riktig ekfatslagrad stout är det kanske läge att testa Innis & Gunns Vanishing Point 08, en imperial stout som är framtagen i samarbete med The Glenlivet. Sedan oktober finns den tillgänglig hos Systembolaget. Hur länge den finns där är dock osäkert då det är en begränsad upplaga.

Skotska bryggeriet Innis & Gunn släppte i mitten av oktober sin åttonde utgåva i serien Vanishing Point. Denna kraftfulla imperial stout på 11 procent är en smakbomb som kommer i en snygg presentförpackning. 37 000 flaskor á 500 ml landar hos Systembolaget i Sverige. De är producerade i samarbete med whiskyproducenten The Glenlivet. Bäst föredatum är juni 2029, så det går alldeles utmärkt att lagra denna stout.

Innis & Gunn grundades så sent som 2003 av Dougal Gunn Sharp och har de senaste 20 åren vuxit ordentligt. Det anses idag vara ett av Skottlands mest innovativa bryggerier. De har genom åren tagit fram ett antal olika öl som har prisats för sin unika smak. En smak som har mycket att tacka för lagringen ekfat.

I oktober presenterade de sin åttonde upplaga av Vanishing Point. Stouten har lagrats i flera månader i ekfat som tidigare innehållit The Glenlivet Caribbean Reserve. Från början lagrades karibisk rom i faten. Därefter skickades de till Skottland där The Glenlivets single malt whisky lagrades i dem.

Det unika samspelet mellan rom, whisky och öl har gett stouten en djup och komplex smak med karibiska toner. Vanishing Point-serien har varit väldigt populär genom åren och fått en stor skara som älskar den.

Systembolaget beskriver ölet enligt följande: Nyanserad, maltig, rostad smak med fatkaraktär och liten sötma, inslag av pumpnickel, mörk choklad, romrussin, kaffe, tobak, lakrits och vanilj. Serveras vid 12-14 C som sällskapsdryck eller till rätter av mörkt kött.

– Imperial stout är ett populärt öl och är fantastiskt att avnjuta antingen kylt eller i rumstemperatur. Vanishing Point 08 är fyllig, komplex men ändå mjuk, med en tydlig ryggrad av espresso och toffee, och subtila inslag av tropisk frukt. Det är ett öl som är idealisk för att avnjuta under vintermånaderna, som en fin julklapp eller till och med på självaste julafton. Att lagra den här ölen i The Glenlivet Caribbean Reserve Casks har gjort detta till en mycket speciell samlarupplaga, säger Dougal Gunn Sharp, bryggmästare och grundare på Innis & Gunn.

Vanishing Point 08 finns tillgänglig på utvalda Systembolag

Tony Berg

Highland park får ett n utseem

I oktober lanserade Highland Park ett nytt utseende på flaskorna för sina 12-, 15- och 18-åriga Single Malt whiskys. Innehållet är dock detsamma som tidigare, där ville inte destilleriet ändra på något.

Orkney består av en grupp öar i norra Skottland. Ögruppen är inte bara känd för sin whisky utan även sitt traditionella hantverk, förhistoriska konst och numer också en långt gången hållbarhetsstrategi. Det är en plats med dramatisk natur, nästan inga träd, branta klippor och precis som här i Norden långa sommar dagar som kryddas med ofta fantastiska solnedgångar.

För en dryg månad sedan presenterade Highland Park en ny design på sin flaskor och förpackningar. Det nya utseendet har enligt destilleriet hämtat inspiration från dess hem på Orkneyöarna. Den nya designen är ett försök att återspegla Orkneys vackra natur och omgivning samtidigt som det är ett formmässigt steg framåt när det gäller att presentera deras prisbelönta whisky.

Whiskyn har tillverkats på Highland Park Distillery i Kirkland på Orkney sedan 1798. Att ha överlevt så länge är i sig ett bevis för att det man gör är rätt. Företaget har genom åren skapat en lång erfarenhet och tradition av whiskyproduktion som också inneburit att deras whisky har vunnit en rad priser.

Än idag, 226 år efter starten, tillverkas Highland Park Single Malt Scotch Whisky på i stort sett samma sätt som vid starten. Små förbättringar har gjorts under åren, men man har också arbetat varligt med förändringar. Varför ändra något som är rätt?

Vad är det då som gör Highland Parks whisky så speciell? Enligt destilleriet handlar det om fem nyckelstenar. Highland Park är ett av några få destillerier som fortfarande vänder sin malt för hand, handsvarvad golvmältning. Ett mödosamt arbete men också viktigt för att få den slutprodukt man vill ha.

En av de saker som kanske påverkar smaken mest är den aromatiska torven från Hobbister Moor. Det faktum att Orkney har väldigt få träd gör att torven är rik på doftande ljunget vilket gör smaken på whiskyn unik. Utan denna aromatiska ljunget ingen Highland Park Single Malt Scotch Whisky som vi känner den idag.

De sherrykryddade faten den förvaras i är också viktiga. Faten bidrar med 100 procent till whiskyns naturliga färg och runt 60 procent till den slutliga smaken. Dessa fat används både till efterbehandling och mognad.

Man tar också hjälp av det unika klimatet på Orkney där den omgivande Golfströmmen skapar ett mildt klimat. Temperaturen håller sig för det mesta mellan 2 och 16°C, vilket har visat sig vara perfekt för Highland Parks långa, svala och jämna mognad i de skyddade lagren där whiskyn får mogna.

Den femte hörnstenen är fatharmonisering. En process som få destillerier använder sig av idag, men för Highland Park är det en självklarhet. Företagets Master Whisky Maker, Gordon Motion, väljer ut upp till 150 fat där han låter den nyproducerade whiskyn vila i en månad innan den tappas på flaska.

– Orkney är det som formar Highland Park. Det genomsyrar hur vi skapar vår whisky, den unika smaken och de fantastiska människor som gör saker på sitt eget sätt. Vi har funnits i över 200 år, och ön fortsätter att inspirera oss, precis som den lokala ljungetorven som nu får stå i centrum med den nya förpackningen. Vi är glada att dela denna nya designriktning som verkligen speglar friskheten och moderniteten i vårt hem på Orkney, säger Paul Condon, Global Brand Director på Highland Park.

– Våra 12-, 15- och 18-åriga whiskys är kärnan i Highland Park. Det är Orkneys ljungetorv som ger oss vår subtilt rökiga smak, och den är lika unik som platsen där den skapas. Vi vet att det är detta som våra kunder älskar med Highland Park. Med den nya förpackningen får vi en fantastisk möjlighet att fira ett nytt utseende, samtidigt som vi fortsätter att erbjuda den distinkta whisky vi är kända för. Det är en smak som inte kan återskapas någon annanstans i världen, säger Gordon Motion, Master Whisky Maker på Highland Park.

Några av skillnaderna i förpackningarna är att man använt sig av detaljer som hedrar whiskyns ursprung. Ljungen återfinns som inslag i etiketterna, en uppdaterad logotyp samt en ny och helt återvinningsbar förpackning som formgivits med en förfinad och harmonisk design.

Flaskans form har man moderniserat och numer framhäver den whiskyns naturliga färg än bättre, dessutom är "Product of Orkney" ingravert i flaskan så att det inte råder några tvivel om vart whiskyn kommer ifrån. Det gjorde det säkert inte tidigare heller, men en snygg detalj är det absolut. Highland Park i sin nya kostym finns tillgänglig på Systembolaget från och med denna månad.

Tony Berg

Snake Eyes

Amerikansk Imperial Stout
från West Sixth Brewing

I mitten av oktober släppte Systembolaget ett nytt tillskott i sitt tillfälliga sortiment. Det är West Sixth Brewerys Snake Eyes Imperial Stout från det amerikanska bryggeriet West Sixth Brewery.

West Sixth Brewery grundades så sent som 2012. Företaget finns i Lexington, Kentucky. På det dryga decenniet bryggeriet funnits har det redan hunnit bli känt för sin innovation och kvalitet. Företaget har redan blivit etablerat på den amerikanska ölscenen.

Förutom att brygga god öl arbetar man också mycket med miljömedvetenhet och fokus på lokalt engagemang.

Bryggeriet är duktiga på att skapa välbalanserade och smakrika öl. Snake Eyes Imperial Stout är ett bra bevis på det. Ölet har en imponerande maltkomplexitet. Bryggd på en blandning av olika malt-sorter, inklusive rostat korn, chokladmalt och karamellmalt. Det ger ölet ett smakomfång av melass och karamell. De djupa malttonerna balanseras av en subtil, jordig beska från Columbus-humlen, vilket skapar en harmonisk smakupplevelse enligt bryggeriet.

Är du en älskare av kryddiga cajunrätter är detta ett öl för dig, men det fungerar lika bra till en chokladdessert. Ölet både lyfter verkligen fram rätternas egen smak. Om du är svag för en mörk och robust öl är Snake Eyes Imperial Stout något du måste testa, varför inte tillsammans med en het cajungryta?

Tony Berg

REMEDY SPICED HAR HITTAT TILL SVERIGE

Från förbudstiden i USA till svenska hem, det tog drygt 100 år för Remedy Spiced att gå från hembränt till att finnas på Systembolaget i Sverige.

Det sägs att USA är frihetens land, men under åren 1920-1933 var det stränga tyglar som gällde i landet. Då rådde ett totalt förbud mot alkoholhaltiga drycker i hela USA. Det fanns flera anledningar till detta. Religionen var en stor del de ekonomiskt-sociala skälen bidrog också. Arbetet med att torrlägga USA startade dock redan före millennieskiftet.

Föreningen kristna kvinnor för måttfullhet (Woman's Christian Temperance Union) bildades 1893 och målet var uttalat redan från början, de ville ha ett alkoholfritt USA. De fick sällskap av flera andra grupper som jobbade hårt för detta. De lyckades till slut nå två tredjedelars majoritet i kongressen och fick 1919 till Volsteadlagen som trädde i kraft strax efter årsskiftet 1920.

Flera av USAs då 48 delstater genomförde lagändringen innan ändringen i konstitutionen vunnit laga kraft. Connecticut och Rhode Island kämpade länge och vägrade acceptera lagen, men de fick ändå vika sig till slut då det vann laga kraft i konstitutionen.

Lagen innebar ett totalt förbud mot import, interna transporter inom USA, försäljning och utskänkning men även mot tillverkning och export vilket slog hårt mot landets bryggerier.

Den fanns några få undantag från lagen. Inte helt överraskande, med tanke på att de olika religiösa förbunden stod bakom lagen, var det fortfarande tillåtet med nattvardsvin. Sprit för medicinska syften var ok och öl med mindre än 0.5 volymprocent, men det fick inte kallas öl. Near beer blev det nya namnet.

Första året sjönk konsumtion med 70 procent, men sedan började den illegala tillverkningen ta fart. Det smugglades in alkohol från Kanada och många små hembrännerier och

svartklubbar startades. I kölvattnet av det ökade kriminaliteten lavinartat. Till slut blev det ohållbart för de styrande och lagen avskaffades.

Förbudstiden hade givetvis haft en stor effekt på den amerikanska bryggerinäringen. 1915 fanns det 1 300 bryggerier. Tre månader efter avskaffandet av förbudslagen fanns det 31 bryggerier. Några av dessa hade överlevt förbudstiden genom att sälja spannmålsprodukter. Antalet steg sedan de närmaste åren med några hundra, men det tog lång tid dessa företag att återhämta sig.

1978 fanns det 89 bryggerier i USA, 2003 uppskattades antalet till omkring 360. Vid halvårsskiftet 2020 fanns det 8 341 bryggerier i USA och antalet har ökat sedan dess. Remedy Spiced startades 1922, precis när förbudstiden var som tuffast.

Drycken fanns på svartklubbar och andra hemliga tillställningar under förbudstiden. De som drev klubbarna eller arrangerade fester fick servera det de kunde få tag på. Det ledde till att det gjordes många experiment med olika blandningar, både av olika spritsorter men även med olika kryddor för att få fram väl smakande alkoholhaltiga drycker.

Remedy Spiced är tillverkad av karibisk rom från Trinidad och Tobago, Dominikanska republiken och Barbados. När den först presenterades 1922 blev den snabbt en favorit hos besökarna på svartklubbar och hemliga fester. Drycken har en full karaktär med behaglig sötma. Kanel, apelsinskal, vanilj och peppar kombineras och bildar en unik smak. Idag, 100 år senare, har Remedy Spiced återuppstått och går nu även att få tag på i Sverige då Live Brands Factory har tagit drycken till Sverige. Passande nog är den paketerad i en flaska som inspirerats av 1920-talets medicinflaskor. Även etiketten är inspirerad från förbudstiden. Riktigt snyggt. Remedy Spiced finns att köpa på Systembolaget.

Tony Berg

Lennart "Kral" Andersson

med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

VARs vara eller inte vara, det är frågan

Ett hett ämne i fotboll för närvarande är VAR. Här följer en genomgång vad det egentligen är för något

Vad är VAR?

VAR står för Video Assistant Referee. Det är ett teknologiskt avancerat system som används inom fotboll för att bistå domarna i att fatta beslut under en match. Det innefattar videoupptagningar och andra tekniska verktyg att bedöma kontroversiella situationer som offside, mål, straffar, röda kort och förseelser utanför domarens synfält. VAR används för att minska felaktiga beslut och förbättra rättvisa och precision i domsluten under matcherna.

Hur fungerar VAR

När en potentiellt kontroversiell händelse inträffar under matchen, exempelvis en situation som kan leda till ett mål, en straff eller ett rött kort, kan huvuddomaren välja att be VAR-domarna om assistans ifråga om situationen.

VAR-domarna kan även själva flagga för en möjlig felaktighet till domaren. Huvuddomaren kan antingen omedelbart ta beslut baserat på sin egen bedömning, eller så kan vederbörande välja att pausa spelet för att ge VAR-domarna en möjlighet att granska händelsen närmare. Detta gör de bland annat genom att titta på olika kameravinklar och reprisar.

Huvuddomaren på planen har makten att ta det slutgiltiga beslutet baserat på informationen från VAR-rummet och sin egen bedömning. Efter att själv ha granskat situationen på video kan huvuddomaren välja att ändra sitt ursprungliga beslut eller behålla det.

Vilka europeiska ligor har VAR?

Alla de största europeiska fotbollsligor har implementerat VAR-systemet. Här följer några exempel:

- Premier League, England, införde VAR 2019-2020.
- La Liga, Spanien, 2018-2019.
- Bundesliga, Tyskland, 2017-2018.
- Serie A, Italien, 2017-2018.
- Ligue 1, Frankrike, 2018-2019.
- Primeira Liga, Portugal, 2021-2022.
- Eredivisie, Nederländerna, 2018-2019
- Scottish premiership, Skottland, 2017-2018.

Utöver dessa ligor används VAR även i de största klubbtagsturneringarna som Uefa Champions League och Uefa Europa League. Implementeringen av VAR fortsätter att utökas till fler ligor över hela världen, men det är ännu oklart om Sverige och de svenska högstaligorerna kommer att besluta sig för att införa VAR. I Sverige handlar det inte enbart om det sportsliga, många föreningar tycker att lösningen är alldeles för kostsam.

Mycket känslor kring VAR

Premier League är en av ligorna som har VAR. Om du har spikkryss på stryktipset i en match där det står 0-0 och det döms straff i 89 minuten då hoppas du förmodligen på att VAR hittat något suspekt om det är till din fördel.

För egen del måste jag säga att som VAR fungerar för närvarande tillför det inte fotbollen någonting positivt. Det tar alldeles för lång tid med beslut och när de trots alla kameror och reprisar ändå tas hisnande felbeslut samtidigt som domarna också låter VAR-rummet få ta det stora ansvaret blir det inte bra. Sedan kan jag tycka att huvuddomaren oftare borde springa ut till skärmen vid planen och själv titta på upptagningarna från situationen ifråga.

Så om VAR inte blir det positiva inslag som det var tänkt så tillför det inte något positivt och då kan man verkligen ifrågasätta VARs framtid.

ÅMÅLS FOTOFEST

26 APRIL-3 MAJ
2025

Vill du ställa ut dina bilder på Åmåls Fotofest 2025?

Nu går det ansöka om att ställa ut på Åmåls Fotofest 2025. Ansökningarna går igenom i takt med att de kommer in och fotografer kommer att väljas löpande. De antagna fotografierna presenteras sedan löpande fram till att fotofesten äger rum. Du som söker och blir antagen kommer att ställa ut i Kulturmagasinet i Åmål. Skicka ett mail med några bilder på vad du vill ställa ut och berätta kort om dig själv. Vill du ha mer information eller anmäla ditt intresse skickar du ett mail till: ansok@amalsfotofest.se

Sista dag för ansökan är 16 februari 2025.

Hemsida: amalsfotofest.se • E-post: [ansok@](mailto:ansok@amalsfotofest.se) + info@amalsfotofest.se • Facebook: Åmåls Fotofest • Instagram: amalsfotofest

Dalslands
Sparbank

SBV
Studieförbundet
Vuxenskolan

FÅC

THERÉSE
INGRAHAM
PHOTOGRAPHY

ANDRÉN
MOTOR

POKAL-
HUSET
ÅMÅL

Åmåls
Grafiska

Jazz & Blues på nära håll

Några av oss i Baretta Magazine passade på att åka till Trollhättan för föreningens årliga jazz och blues-festival. Jazzföreningen grundades 1995 och har nu några år på nacken. Vid sina konserter huserar man centralt i Trollhättans folkets hus.

Nu var det alltså dags för 2024 års arrangemang med artister som Eric Bibb, Lisa Nilsson, Ladies Got The Blues, Blue Benders och Franska Trion. Bara för att nämna några.

Vi valde att åka ner på fredagskvällen först och främst för att se vårt favoritband Blue Benders. Håll utkik efter denna grupp, ni kommer att höra mycket av dem framöver.

Vi kom i tid till Lisa Nilsson och Mattias Torells uppträdande. De bildar duon I Nöd och Lust. Lisa och Mattias har spelat ihop sedan 1992. De har skrivit låtar, spelat in skivor och turnerat sedan dess.

När pandemin slog till så fick Lisa banta sitt band och Mattias blev kvar. Låtlistan varierar efter humör, och låtarna ackompanjeras av otroligt bra och tänkvärdt mellan-

snack. De vet vad de gör alltså.

Fredagskvällens uppträdande var inget undantag. De levererade bra musik, ett fint och berörande mellansnack och skapade tack vare det en fin och gemytlig stämning. Det var dessutom ett otroligt bra ljud i salongen vilket gjorde mycket.

Efter Lisa Nilsson var det dags för Eric Bibb. En artist som vanligtvis inte berör mig så mycket, vilket jag förstått att han gör med alla andra. Men denna gången fick jag ändra mig. Nu förstod jag vad andra pratar om. En personlig Bibb som berättade mycket om sin musik, för att sedan leverera en finstämd konsert med bra låtar.

Så kom dom vi väntat på hela kvällen, Blue Benders. Ett gäng med fem yngre killar som snart kommer att dominera Sveriges rock-, funk- och bluesscener. Otroligt duktiga musiker som framför allt har roligt på scenen. Och det märks i deras framförande. Fredagskvällens konsert var inget undantag. Faktum

är att vi aldrig sett dom bättre.

Spelglädjen var påtaglig denna kväll, och det märktes på publikens leenden och kommentarer.

Morris Malek drog under en låt av en sträng på gitarren, vilket (troligen) ledde till att basisten Johan Sund och trummisen Oscar Boså fick två solonummer på grund av strängbyte. Det ledde till att både publiken och de övriga medlemmarna fick vara med om något närmast utomjordiskt uppträdande. Man skulle kunna säga att taket lyfte, nåja, i alla fall nästan.

Vi har vid det här laget sett bandet några gånger, men aldrig någonsin sett ett bättre uppträdande. I slutet av konserten fick vi en extra bonus då sångaren Samson Mirro bjöd upp sin farfar Eric Bibb på scenen. Då blev det drag ska ni veta. "In my fathers house" framfördes på ett sånt medryckande sätt att ingen i publiken satt ner när sången var slut. Detta var så bra! Jag säger det igen. Håll utkik efter dessa killar. Ni kommer att höra om dom i många år.

Lisa Nilsson och Mattias Torell.

Foto: Terje Olsen

En annan reflektion. Det var en helt annan känsla på Trollhättans jazz och blues än på Åmåls Bluesfest. Det här är ett "konsertevent" med sittande publik, och det känns.

Man kan nog säga att om jag är en av de yngre, så förstår ni ett annat av evenemangets problem, något Åmåls Bluesfest också känner av. Hur man åtgärdar detta har jag ingen

aning om, men om evenemang som dessa ska överleva är det nog en nöt att knäcka.

Maria Olsen

*Blue Benders gav som vanlig jærnet på scen og glædjen se visar smittar av sig på publiken.
Foto: Terje Olsen*

Göran Samuelsson höll hov på Scalateatern

Göran Samuelsson, mannen bakom Packmopedsturnén, har varit artist sedan slutet av 1980-talet och onekligen hunnit med en del under den perioden. 18 album med egen musik har det blivit, och ett antal Packmopedsturnéer, som också resulterat i en fantastisk bok.

Tidigare i år fick han en idé, han skulle göra covers på sig själv. Han spelade in ett urval av av de över 200 låtar han skrivit genom åren. 20 av dessa hamnade sedan på hans senaste album "Dahlia" där det är Göran, hans gitarr och munspel som enda aktörerna.

Onsdagen 30 oktober spelade han solo på Scalateatern i Karlstad. Det var faktiskt första gången han spelade på Scala, trots 35 år i branschen.

Jag har sett och hört Göran Samuelsson ett antal gånger tidigare, både under Packmopedsturnén och med eget band eller solo. Han brukar vara en garant för en trevlig stund med god musik, så också denna kväll.

Förutom att han är en duktig låtskrivare och musiker är han också en rolig herre. Mellansnacken denna kväll lockade till många skratt och applåder. Lite lagom värmländskt trulig och underfundig. Jag är helt övertygad om att det skulle nästan vara lika underhållande att höra honom berätta om minnen från sina år som musiker.

Jag måste erkänna att jag var lite imponerad redan före start. Scenografin var enkel men perfekt för kvällen. Snygg ljussättning på scenen som på ett stilrent och tilltalande sätt fyllts med gitarrer utan att på något vis bli klyschigt.

När Göran sedan drog igång kvällen var det helt tyst under låtarna. Det var en lyssnande publik som bjöd tillbaka med rikliga applåder mellan låtarna. Som jag

nämnt tidigare var mellansnacket rent lysande, men det skulle inte göra herr Samuelsson rättvisa om jag försökte återge dem här.

Konserten var lite drygt 90 minuter lång med en kavalkad av fantastiska låtar som "Rosen Hill", "En rad av ögonblick", "Så brun som rostigt stål", "Svarta moln" och "Välkommen hem".

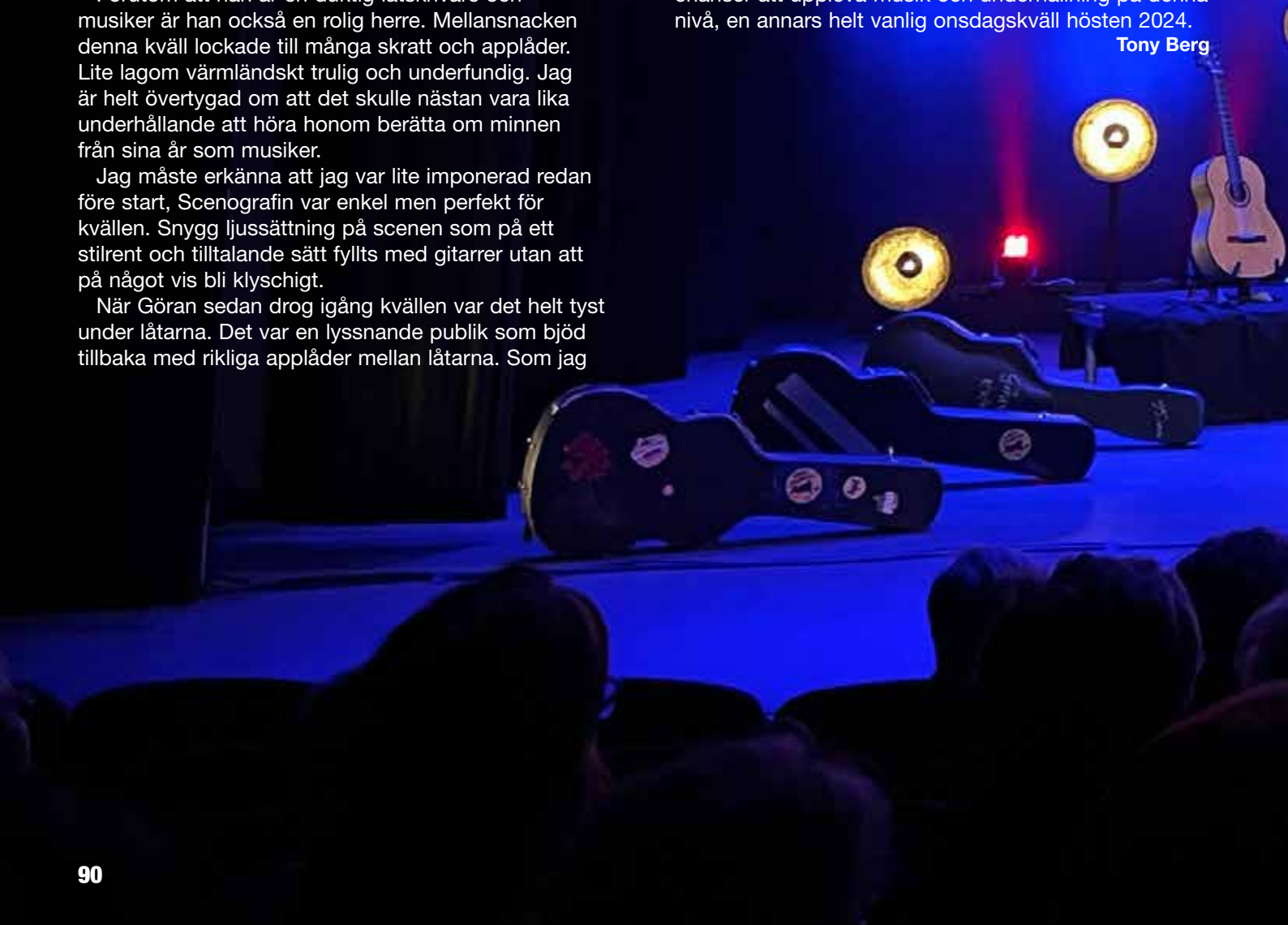
Lägg därtill Görans vackra hyllning till sin mor med låten "Mamma" som han gav henne i julklapp vid vad som skulle bli hennes sista jul.

En annan låt med en skön bakgrundshistoria är "Himlens gyllene limousin" som kom till efter en brevväxling med Ola Magnell men där även Joakim Thåström visade sig vara lite delaktig.

Publiken visade sin uppskattning med stående ovationer efter att det ordinarie setet avslutats, ovationer Göran Samuelsson var väl värd. Det här var den typen av kväll och konsert som ger energi och som kommer att leva kvar i minnet ett bra tag.

Det enda som är lite tråkigt att det inte finns fler chanser att uppleva musik och underhållning på denna nivå, en annars helt vanlig onsdagskväll hösten 2024.

Tony Berg

Vare sig han sjunger någon av
sina låtar, eller berättar någon
anekdot är Göran Samuelsson
en underhållare av rang.
Foto: Tony Berg

JOHAN BODING MED NIGHT OF QUEEN BAND & CHOIR GÖR DET IGEN MED THE REVIVAL TOUR

Del av kören bakom Johan Boding
Foto: Terje Olsen

Jag och Terje har de senaste åren haft turen att bli tillfrågade att fotografera Johan Boding och Night of Queen band & Choir. Det finns inte en kromosom i kroppen som kan säga nej i det läget. Det är så himla kul! Vid ett par tillfällen har vi fotograferat genrepet, så var det även denna gång.

Så en vacker torsdagskväll i augusti stack vi iväg till

Sundstaaulan i Karlstad och fick möta detta gäng som nästan sjunger Queen bättre än originalen. Yes, jag "menert" faktiskt.

Vi blev inte besvikna denna gång heller. Man började lite mer avskalat och intimt med Innuendo. Det valet förvånade mig lite, eftersom det för egen del inte är en sång som jag lyssnat på mycket.

Samuel Boding och Stefan Jonsson backar upp Johan Boding på ett helt suveränt sätt

Foto: Maria Olsen

Ganska snart så drog man igång på ett gammalt känt Queen-manér. Och då blir det åka av kan man säga. Herregud. Det som gör showen extra bra för min del är alla anekdoter som man berättar om gruppen under uppträdandet. Saker man hört, saker som är helt nya - och vissa saker som känner man igen. Och ler stort. Det är så att även om det är Johan Boding som

står som affischnamn här är det faktiskt styrkan i hela ensemblen som gör att man älskar att se denna show. Det är en hög nivå på sång, musik och arrangemang. Och dans. Och glädje.

Ett leende på läpparna har man förresten under hela föreställningen. Gå på denna show och upptäck artisternas spelglädje får ni se. Just denna kväll så

Det är fullt ös från första början.

Foto: Maria Olsen

briljerade Johan och Samuel Boding och Stefan Jonsson lite extra och drog ner härliga leenden från oss i publiken. Gillar man att spela så syns det – och dessa personer älskar sitt jobb. Efter en liten tripp utomlands för att uppträda tar man nu paus till nästa år. Då drar man igång The Revival igen. Missa inte det.

Maria Olsen

Setlist The revival tour: Innuendo, Seven seas of Rhye, Killer Queen, Now I'm here, The prophet's song, Love of my life, Bohemian rhapsody, Tie your mother down, Somebody to love, Fat bottomed girls, Save me, Don't stop me now, We are the champions, Under pressure, Barcelona, Is this the world we created?, Hammer to fall, Radio Gaga, The show must go on, I want it all, I want to break free, Another one bites the dust, We will rock you

Show: A night at the opera 2008-2012, Keep yourself alive 2012-2013, A mind of magic 2013-2015, Freddie 70 years 2016-2017, Freddie forever 2018-2019, A winter's tale 2019, Wheel of fortune tour 2020-2022, The revival tour 2024

Spellplatser: Dalhalla 2009, 2010, 2013, 2019, Törebodafestivalen 2011, Kalkbrottet 2012, 2019, Sandgrundsudden 2015, 2022, Montreaux 2017, 2024, Liverpool 2017, London 2017

Musiker: Johan Boding: sång, piano och gitarr, Tomas Gantelius: kapellmästare och klaviatur, Stefan Jonsson: gitarr, Samuel Boding: gitarr, Per-Arne Pettersson: bas, samt Magnus Anderfjärd, trummor. Kör: Annelise Rynefors, Johanna Zander, Sofie Rynefors, Marica Lindé och Fredrik Sjöstedt

Konstnärlig ledare och producent: Erik Rynefors

Justin Timberlake med band och dansare bjöd på en bra show från sina två scener, Foto: Maria Olsen

Justin Timberlake

The forget tomorrow world tour Tele 2 Arena Stockholm Måndag 2 september 2024

I början av september var vi och runt 20 000 personer till på konsert i Stockholm. På scenen stod Justin Timberlake och ett drivet band vid namn Tennessee Kids.

Timberlake som växt upp i artisteriet och drillats under unga år slog senare igenom i pojkbandet N'Sync. Sista tiden känns det dock som att man mest läst om honom på diverse mindre smickrande löpsedlar, otrohet och rattfylla, den sista aktuell nära inpå Stockholms-spelningen.

Kvällen startar genom att artisten hissas upp genom scengolvet. Att han dansar som en gud, är van att tas med sin publik, och faktiskt är ett proffs, det märker man snart. Han vågar exempelvis mellan låtarna prata med publiken, charma den ordentligt, läsa på skyltarna publiken visar upp och låna en ung tjejs mobiltelefon för att ta en selfie. Gissa hur glad den tjejen blev. Där

är Timberlake urstark. Han har gjort det länge och är trygg i sitt sätt gentemot publiken.

Han har alltså en grym scennärvaro som det är en fröjd att få se och uppleva. Scendekoren bakom Timberlake och Tennessee Kids ändras också under tiden även om den är förhållandevis sparsmakad.

Efter ett tag går han genom publiken till B-scenen som ligger mitt på arenagolvet. Promenaden dit är mäktig och vi på läktarplats kan följa honom hela vägen. På plats där uppstår en härlig livemusik där alla personer är på den runda mindre scenen. Här får man prov på äkta spelglädje från alla medverkande, och låtarna här är mer sparsmakade.

Därefter återvänder Timberlake till den stora scenen under tiden som han framför filmmusiken från Trolls. Ja, alltså "Can't stop the feeling". Där och då upplever vi i publiken ren och skär eufori.

Vad tyckte vi då? Som artist är han klockren. Duktig, driven och en excellent dansare. Det jag kan sakna är mer hits från hans sida. Låtkatalogen känns lite för tunn. Och det märks även på publiken som emellanåt tappar energi. Så några fler hits hade inte suttit fel.

Sedan tror jag också att uppträdandet vi var på i maj, Taylor Swift, var så bra att framtida konserter kommer att jämföras med henne. Medvetet eller omedvetet.

Maria Olsen

Setlista 2 september

No angels, Lovestoned/I think she knows, Like I love you, Let Me talk to you/My love, Technicolor, Sanctified, Infinity sex, Futuresex/Lovesound, Imagination, Drown, Cry me a river, Let the groove get in, My favorite drug, Señorita, Summer love, F**kin' up the disco, Play, Suit & tie, Flame, Say something, Pusher gove girl, Until the end of time, Selfish, What goes around... comes around, Can't stop the feeling!, Rock Your Body, SexyBack samt Mirrors

Eds Countryfest

överlever med ny ägare

Efter nio år tvingades Jonas Månsson lägga ned Eds Countryfest efter att sommarens upplaga lockat för lite folk. Tufft och tråkigt för Jonas som gjort ett stort jobb med arrangemanget under många år. Nu verkar det ändå bli en countryfest i Ed nästa sommar trots allt då Dark Duck Agency har köpt rättigheterna till festivalen.

När nyheten presenterades passade den nye ägaren på att hylla Jonas Månsson för hans insats.

– Jonas har byggt upp ett starkt varumärke under de senaste nio åren. Hans hårda arbete och passion för countrymusiken har gjort festivalen till en självklar destination för tusentals besökare varje år, säger Dark Duck Agency.

Festivalens nya ägare planerar att driva arrangemanget vidare och hoppas på ett bra samarbete med Dals-Eds kommun men även med det lokala näringslivet,

– Vi kommer att analysera tidigare upplagor av festivalen för att ta fram en plan som säkerställer fortsatt utveckling och ekonomisk stabilitet”, tillägger de nya ägarna.

Dark Duck Agency är väl hemma på området. Bolaget driver redan festivaler som West Coast Country Festival, Raggarävlar och Gothenburg Rock Riot och kan nu alltså lägga Eds Countryfest till den listan. En av fördelarna är bolagets breda kontaktnät och det faktum att man kan göra bättre avtal med artister om man kan ge dem spelningar på flera arrangemang.

De som kommer att vara ansvariga från Dark Duck Agencys sida är Alexander Lönn Ardefelt som är projektledare, Jonas Lönn, marknadschef, samt Louise Lönn Ardefelt som är ansvarig för artister, boende och annat runt arrangemanget.

Tony Berg

Alanis Morissette

Den kanadensiska singer/songwritern Alanis Morissette gästar Stockholm och Gröna Lund nästa sommar. Söndag 15 juni kliver hon upp på Grönans stora scen.

Alanis Morissette bestämde sig tidigt för att bli artist. Första låten skrev hon redan innan hon fyllt tio och sedan var hon med i alla talangtävlingar hon kunde, men utan att nå någon större framgång. Första skivkontraktet fick hon 1990 då hon skrev på för MCA Records. Året efter släpptes debutalbumet "Alanis" hemma i Kanada. Det gick hyfsat bra och hon vann även en Juno Award som mest lovande sångerska och var även nominerad till priset i klasserna Årets singel och Bästa album.

Det stora genombrottet kom med det tredje albumet, "Jagged little pill", 1994. MCA hade släppt två album i Kanada. Det nya albumet, som också var det första som släpptes utanför Kanada gavs ut av Maverick Records.

En bidragande orsak till framgångarna var de starka låtarna på albumet som i sin tur berodde på att hon börjat skriva låtar tillsammans med Glen Ballard. Det klickade direkt mellan dem när det gällde låtskrivandet. Låten "Perfect" skrevs och spelades in på 20 minuter. De var riktigt effektiva som låtskrivarduo.

Genom åren har hon sålt över 75 miljoner album, vunnit sju Grammys och varit nominerad till ytterligare 14. en Brit Award och varit nominerad till två Golden Globes. 2015 valdes hon in i Canadian Music Hall of Fame och även Canadian Songwriter Hall of Fame.

Spelningen på Gröna Lund i juni nästa sommar är hennes första på Gröna Lund.

Tony Berg

Max Martin

ÅRETS HEDERSPORTRÄTT PÅ GRIPSHOLMS SLOTT

Statens porträttsamling på Gripsholms slott är världens äldsta nationella porträttgalleri. Varje år läggs det till några porträtt till samlingen. Hedersporträttet för 2024 är på Max Martin, låtskrivare och producent. Fotograf Mikael Jansson tog bilden.

Max Martin är en av världens mest framgångsrika låtskrivare genom tiderna om man tittar på Billboards lista över låtskrivare med flest ettor, han ligger på delad andraplats med John Lennon, bara Paul McCartney är före. När det gäller producenter är han den bästa med 24 listettor.

Max Martin har sedan slutet av 1990-talet skördat stora framgångar både som låtskrivare och producent.

Listan över hans Billboardettor är lång och innehåller låtar som Britney Spears "...Baby one more time" från 1999 som också var hans första listetta. Med Britney Spears har han haft ytterligare två ettor med låtarna "3" och "Hold it against me".

Två av de artister han haft flest listettor med är Katy Perry och Taylor Swift. För Perrys del är det låtarna "I kissed a girl", "California gurls" (med Snoop Dogg), "Teenage dream", "E.T." (med Kanye West), "Last friday night (T.G.I.F.)", "Part of me", "Roar" och "Dark horse" (med Juicy J). De Taylor Swift-låtar han varit med och skrivit är "We are never ever getting back together", "Shake it off", "Blank space", och "Bad Blood".

Andra artister han skrivit hits för är

'Nsync, Pink, Kelly Clarkson, Maroon 5, The Weeknd, Justin Timberlake, Coldplay & BTS och Ariana Grande. Totalt har han haft 74 top 10 hits, otroligt imponerande. 2016 fick han Polarpriset och året före blev han Årets svensk i världen.

Max Martin säger i ett uttalande att han känner sig hedrad och tacksam att få bli en del av Statens porträttsamling:

– Med tanke på vilka som avbildats tidigare så känns det nästan överkligt att en hårdrockare från Stenhamra får flytta in på Gripsholms slott. Att dessutom få samarbeta med en av vår tids främsta porträttörer, Mikael Jansson, gör det såklart extra speciellt.

Mikael Jansson är idag en internationellt känd fotograf. Som modefotograf har han arbetat för magasin som Vogue, Interview och Harper's Bazaar. Han har även givit ut flera böcker och haft en rad utställningar.

I porträttet av Max Martin har Jansson infogat små detaljer som man kanske inte uppfattar vid första anblicken. T-shirten Max Martin har på sig är en hyllning till Prince där Martins händer sam-

spelar med Prince hand. Prince är en av Max Martins stora förebilder, Samtidigt som Martin blundar tittar Prince ena öga ut ur bilden mot betraktaren.

Porträttet avtäcktes på Gripsholms slott 13 oktober. Statens porträttsamling på Gripsholms slott grundades år 1822 och förvaltas av Nationalmuseum. Det är världens äldsta nationella porträttgalleri och öppet för besök.

Sedan 1959 utökas porträttsamlingen varje år med ett antal verk. Ett av dessa är hedersporträttet som föreställer någon välförtjänt svensk kvinna eller man. Porträttet doneras av Föreningen Gripsholms Slots Vänner.

Val av person som ska porträtteras samt vem som ska göra det sker i samarbete mellan föreningen och Nationalmuseum.

Föreningen Gripsholms Slots Vänner bildades 1937 för att främja Gripsholms slott och samlingarnas bestånd. I samlingen finns över 5 000 porträtt av svenska personer. Benny Andersson, Alice Babs, Ingmar Bergman, Hédi Fried, Britta Marakatt-Labba, Alva Myrdal och Birgit Nilsson är några av de som tidigare förärats med hedersporträtt på slottet.

Tony Berg

Legendariska Toto har gästat Sverige många gånger och är säkert en stor anledning till att det finns så många otroligt bra band inom FM-rocken i Sverige. Jag har sett dem ett otal gånger. Ett par av de gångerna har det varit ett oinspirerat band, men för det allra mesta är det minnesvärda konserter. 26 februari är Toto tillbaka igen då spelar de på Scandinavium i Göteborg med Christopher Cross som gäst.

Toto bildades 1977 av ett gäng studiomusiker. Flera av dem hade spelat ihop på ett antal album med olika artister. David Paich, keyboard, hade träffat trummisen Jeff Porcaro när de gick på Grant High School i North Hollywood. De spelade tillsammans i bandet Rural Still Life.

När de sedan spelade tillsammans som studiomusiker efter skolan föddes planerna på att bilda ett band. De hade vid flera tillfällen spelat med gitarristen Steve Lukather och basisten David Hungate så de värvades med i bandet, kort därefter anslöt också Jeffs bror Steve Porcaro. Sista pusselbiten var sångaren Bobby Kimball.

Bandet fick kontrakt med Columbia och började

direkt arbeta med sitt debutalbum. Det självbetitlade debutalbumet släpptes 1978 och Toto fick en stor hit med låten "Hold the Line". Från samma album fick de också hits med "George Porgy" och "I'll supply the love".

Årets efter släppte bandet albumet "Hydra" som inte blev lika populär som debuten, även det tredje albumet följde samma utveckling. Det var helt ok album, men inte alls lika bra som debuten.

1982 släppte bandet albumet "IV" som inleddes med fantastiska "Rosanna", "I won't hold you back" och superhiten "Africa", sedan visste hela den fria världen vilka Toto var. Bandet fick bland annat sex grammynomineringar för albumet.

Två år senare släpptes albumet "Isolation" då hade sångaren Bobby Kimball ersatts av Fergie Frederiksen som gjorde ett bra jobb på albumet, men det blev en kort sejour då han fick lämna. Trots starka låtar som "Stranger in town", "Endless", "Isolation" och "Holyanna". Han ersattes av Joseph Williams som sjöng på både "Fahrenheit" och "The seventh one", det sistnämnda håller jag nog som bandets starkaste album till dags dato.

Låtar som "Till the end", "I'll be over you",

"Pamela", "Stop loving you", "Mushanga", "Straight for the heart" och "Only the children" var toppar på albumen som inte hade mer än någon enstaka svag låt.

Inför "Past to present 1977-1990" hade Joseph Williams sparkats och ersatts av Jean-Michel Byron, något som måste vara något av det mest korkade byte av sångare vid sett i toppen av musikvärlden. Albumet var en best of med fyra nya låtar med sång av Byron. Jag såg dem på denna turné också, och det var ett av de bottenappen jag nämnde i början. Byron höll inte alls måttet.

Efter det delade David Paich och Steve Lukather på sjungandet under några år med några gäster här. De släppte albumen "Kingdom of desire" och "Tambu" innan Bobby Kimball återvände på "Mindfields". Inga dåliga album men inte riktigt i nivå med de bästa, men det fanns ändå en del fantastiska låtar på dessa album.

2002 gavs "Through the looking glass" ut, det följdes av "Falling in between" utan att göra något större väsen av sig. Sommaren 2008 meddelade Steve Lukather av Toto var över. Två år senare återförenades bandet för en turné till förmån för tidigare

medlemmen Mike Porcaro som var sjuk i ALS.

Sedan dess har bandet fortsatt att spela med David Paich, Steve Lukather och Joseph Williams som fast medlemmar fram till 2019 då David Paich lämnade. Kvar är idag Lukather och Williams. Under turnén som landar på Scandinavium 26 februari består Toto av Steve Lukather, gitarr och sång, Joseph Williams, sång, Greg Phillinganes, keyboard och sång, Shannon Forest, trummor, John Pierce, bas, Warren Ham, blås, percussion och sång samt Dennis Atlas, keyboard och sång.

Toto har också med sig Christopher Cross som gäst under turnén, Han har varit vän med medlemmarna i Toto i över fyra decennier. De har samarbetat vid en rad tillfällen genom åren.

Christopher Cross slog igenom med sitt självbetitlade debutalbum 1980 som innehöll hits som "Ride like the wind" och "Sailing", den senare inte att förväxla med Rod Stewarts hit. Han fick fyra Grammys för debutalbumet, Årets skiva (för singeln "Sailing"), Årets album, Årets låt ("Sailing") och Bästa nya artist.

Tony Berg

Session Americana bryter ny mark med nya skivan

Sommaren 2014 läste jag om ett amerikanskt band som skulle komma till Sverige och spela, bland annat i Uddevalla. Spelningen i Uddevalla missade, men jag fick med mig konserten bandet gav under Göteborgskalaset veckan efter. Bandet var Session Americana, och jag och mitt sällskap gick från konserten upprymda av en stunds underbar musik.

Allt började elva år tidigare en söndagskväll i oktober i staden Cambridge i USA. Det började med ett gäng vänner och musiker som satt runt ett bord och bytte lite låtar. Men de bytte inte bara låtar, de bytte instrument med varandra under pågående spelning.

Efter ett tag fick de ett stående gig på neder-våningen av Lizard Lounge i Cambridge Massachusetts. Där spelar bandet flera kvällar i veckan när det inte är någon turné på gång.

När jag såg bandet första gången i augusti 2014 spelade de i ett stort tält på Göteborgskalaset. Jag tror spelningen skulle börja åtta, men vi var ute långt tidigare då det hände saker överallt i Göteborg under kalaset. Vid sjutiden gick vi förbi tältet som var tomt förutom några tekniker och bandet som gjorde ett soundcheck som lät lovande.

Det fanns inga biljetter utan det vara bara att vara där i tid för att få plats. Det släpptes bara in så många det fanns sittplatser till, och detta ville vi inte missa.

Så ganska snart efter soundcheck var vi tillbaka i tältet och försåg oss med bra platser längst fram. Några minuter senare fick vi sällskap av Sveriges Radios Leif Wivatt som också ville höra bandet. Det vi sedan bjöds på var en dryg timmes eufori. Vilket band, vilken spelglädje, de charmade dessutom publiken ytterligare genom att köra Abbas "Dancing Queen".

Scenografin var något annorlunda. Det var en förhållandevis stor scen, ändå trängdes medlemmarna i bandet runt ett litet runt bord som stod ganska långt fram på scenen. Mitt på bordet stod en mikrofon med ett litet stativ.

De delade som nämnts tidigare på instrument och sånguppdrag. När det var dags för en av dem att sjunga såg någon i bandet till att mikrofonen hamnade hos den som skulle sjunga. En av sångarna spelade också munspel, så om han skulle spela när någon annan sjöng flyttades mikrofonen dit under hans parti.

Året efter var bandet tillbaka och spelade då i början av oktober på Pustervik, även det var en fantastisk spelning. På sitt sätt en banbrytande uppträdande med sitt runt bord, delandet va låtar och instrument och som en röd tråd genom konserterna har de otroligt roligt tillsammans på scen. Det finns en stomme i bandet, men man vet aldrig riktigt säkert vilka som är med på en konsert förrän de sitter där.

Vänner gästar och ibland kan inte någon av de mer ordinarie vara med, då hoppar någon annan vän in.

Jag har följt med på nätet efter detta och även köpt deras album för att hålla mig ajour. Nu har Session Americana återigen kommit med något som får ses som banbrytande eller kanske bara en rolig grej.

De senaste åren har bandet jobbat med nytt material och spelat in mycket av detta samtidigt som de gjorde sina kvällar på Lizard Lounge i Cambridge. Flera av de nya låtarna har redan presenterats vid bandet konserter, däribland "When the dust has settled" som bandet skrev tillsammans med Kris Delmhorst.

De tog hjälp av Elev Spiegelman som redigerat och mixat de inspelade låtarna som nu är klara att släppas. Men detta släpp blir inte som alla andra. En tanke föddes hos bandmedlemmarna, hur skulle det vara om de bara gjorde ett exemplar av albumet?

Det låter kanske inte så genomtänkt, men den enda kopian skulle bli som ett vandrande album

som bara stannade en kort stund på varje plats. Det skulle kunna innebära att ett Session Americana-fan får en låda på posten med en liten musikspelare, några hörlurar och kablar, ett häfte. Personen ifråga tar på sig hörlurarna och lyssnar, kanske lägger upp ett litet foto på sociala medier. Efter ett litet tag är det dags att låta paketet gå vidare. Då kan de efter en kontakt med bandet få en adress till ett annat fan att skicka paketet till.

Efter lite mer funderande bestämde sig bandet för att köra. Fans kunde sedan anmäla sig och komma med på listan. Sedan valdes första namnet ut och paketet med utrustningen och albumet skickades ut i månadsskiftet oktober-november. Nu kommer det att gå runt mellan olika fans som anmält sig och som har tur att bli utvald att förvalta paketet ett kort tag.

I sanning en innovativ och rolig idé som de största fansen säkert kommer att älska. Det går att läsa mer om hela projektet, och bandet på deras hemsida.

Tony Berg

Julquiz 2024

Fredag 27 december kl 19⁰⁰

*Quizmasters Klas Kälberg & Tony Berg. Ingen startavgift.
2-3 personer/lag. OBS! Begränsat antal lag. Kom i tid.*

Illustration: Rickard Nilsson

**ANMÄLAN TILL KLAS KILBERG
070-570 12 44. FÖRST TILL KVARN,
BEGRÄNSAT ANTAL PLATSER.**

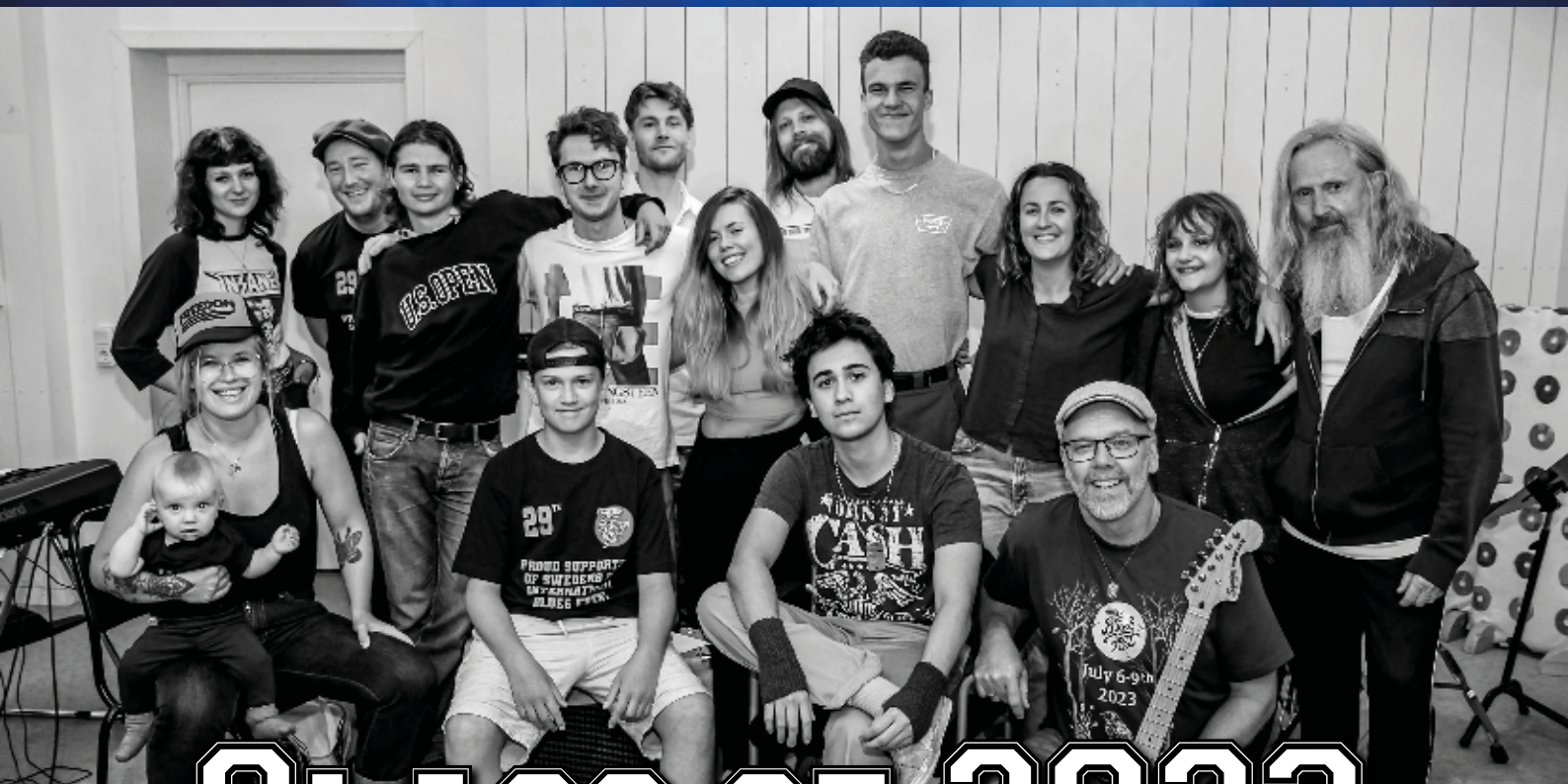
Strandcafé

Bluescamp

For youths age 15 to 25

Åmål July 6-9th 2025

CLASS OF 2023

- Four summer days filled with blues music & fun
- Nice socializing with like minded youths
- Visits & lectures by established blues musicians
- Free entry & backstage pass to Åmål's Bluesfest 2025
- School of Blues is open to international participants!
- No admision fee, only 1.500 SEK for food & housing
- Get more information by visiting: bluesfest.net

Headmaster: Terje Olsen

Previous lecturers: Lil' Jimmy Redd / Sofie Reed

Dan Magnusson / Austin Walkin' Cane / Tony Berg

BBBB

The Black Crowes
Happiness bastards
(Silver Arrow)

Det var ett tag sedan senast, runt 15 år, men nu är bröderna Chris och Rich tillbaka med ett riktigt starkt album. Det är inga stora överraskningar vi bjuds på, det är rak och enkel rock, om rock nu kan vara enkel. Redan de första tonerna av öppningsspåret "Bedside manners"

lovar gott, kanonlåt. De fortsätter i samma stil med "Rats and clowns" som rockar på bra den också. Tredje spåret, "Cross your fingers" inleds lugnt med en akustisk gitarr och Chris röst men snart kommer Richs gitarriff in och det blir en lite funkig låt med några inslag av rap. Rockigt är det också i "Wanting and waiting" innan det hela lugnar ned sig en aning med "Wilted rose" där bandet gästas av Layney Wilson. Nästan lite

countryvarning på den. En ordentlig kontrast blir det sedan när "Dirty cold sun" drar igång. Därefter följer ett par blekare spår innan det rockar till igen i "Follow the moon" innan softa "Kindred friend" avslutar albumet. 15 år är en lång tid, men det har varit väl värt väntan. The Black Crowes är lika bra idag som de var när det begav sig första gången. (TB)

BBB

Oz Hawe Petersson's Rendezvous Oz Hawe Petersson's Rendezvous (Dusty Road Records)

Svensk AOR igen, och som för det mesta är det riktigt bra. Oz Hawe Petersson som kanske är mest känd som gitarrist i Göteborgsbandet Osukaru har tillsammans med Mathias Rosén samlat ihop ett gäng musiker och vänner och skapat ett underbart bra album. Båda har spelat ihop i bandet Eye.

Med risk för att bli tjugig, men det är fantastiskt hur många otroligt bra svenska band det finns inom denna genre. Efter introlåten "Tuning in" som är knappa minuten lång börjar albumet på allvar med "Sacred land", så enkelt, så självklart, så bra. Allt från låtskrivande, musicerande och produktion är klockrent. Lite lägre tempo, men lika bra fortsätter det med "As we cry" och "These Tears". Båda de låtarna hade säkert kunnat bli stora hits under Mtv:s första årtionde, men de funkade lika bra idag, tidlös musik.

Betydligt tyngre blir det på "Midnight lady – dangerous game". På "Fool's gold" gästar sångerskan Jane Gould som också sjunger på "The essence of love". Hon är en duktig sångerska, men de låtarna känns inte lika starka som de bästa på albumet. Övriga sånginsatser står Fredrik Werner, David Forbes och Chris Rosander för.

Som helhet ett bra dagsverke. Det finns några toppar och några låtar som inte sätter sig direkt. Det är mycket möjligt att de kommer att växa med tiden, tid som jag inte har just nu. Så betyget är det som gäller för nu. (TB)

BB

Nubian Rose Amen

(Livewire Cargo records)

Jag blir inte riktigt klok på detta album. De mörka och dystra inledningarna med "memorial" och "Dramatic day" passerar jag förbi allt snabbare för varje genomlyssning. Det finns ingenting som lockar eller håller fast mig där.

Däremot händer det saker på tredje spåret, "Break down the walls", som rockar på betydligt

Oz Hawe Petersson's Rendezvous. Foto: Mark Seliger

bättre. Tempot och intensiteten är högre och det blir med ens mer spännande. Inledningen på "Running" för direkt tankarna till Kiss låt "I was made for loving you", men det är mest i inledningen av låten. Mitt i låten förväntar jag mig nästan att höra Bonnie Tylers röst sjunga "Holding out for a hero", det är den känslan jag får av låten. En ok låt, men det känns som om den är en pytt-i-panna av lite andra

hyfsat kända låtar. "Red sky" har några korta bra sekvenser, men håller inte ihop som låt, den låter som om den vore mitt uppe i en process, som aldrig blev färdig. Bättre blir det på "Desert Night", "Holy roar" och "Bright light" som avlöser varandra. Det är albumets absolut starkaste del och egentligen den enda delen som är riktigt bra. I övrigt är det profillöst och ointressant. (TB)

BBB**Marcus King**
Mood swings
(Universal)

Marcus King bjuder på en skön lätt tillbakalutad inledning på albumet med titellåten "Mood swings". Marcus lindar in sina låtar i vad som känns som en mjuk och mysig filt som känns perfekt så här inför hösten när kylan och mörkret gör sig påmint. Och ja, jag är väl medveten om att albumet släpptes redan i april, men ibland tar det lite tid innan man hinner med alla album.

Han fortsätter med ganska mörka "F*ck my life up again" och han ger verkligen det inre lidandet ett ansikte och hans röst är också perfekt för denna låt. Det jobbiga och ansträngda temat fortsätter på "Soul it screams" som precis som de tidigare låtarna ramas in i ett sprött och vackert musiklandskap.

Större delen av albumet är precis som de låtar jag beskrivit hittills. Vackert och lockande, men dystert, men det finns några undantag. Albumets två klart bästa låtar är "Hero" och "Delilah" som båda är positiva och verkligen fångar in mig i lyssnandet. Bra är också "Me or Tennessee". Ett välgjort album, om man orkar med de lite dystra texterna på några av låtarna, men man får helt enkelt se det som terapi. (TB)

BBBB**Ty Myers**
Ends of the world
(Nashville/Columbia)

Grabben är bara 17 år gammal... 17 år. Ändå kan han skriva och leverera djupa låtar som "Ends of the Earth" som på kort tid börjat leta sig upp på flera olika topplistor i USA. Låten finns med på hans ep med samma namn. Andra spåret på samma ep, "Drinkin' alone" har snart spelats 26 miljoner gånger på Spotify och spelas även flitigt på Youtube och countrymusikkanaler.

Han skriver bra låtar, sjunger bra och är en fena på gitarr. Det är väl egentligen bara alkohol och droger som kan stoppa Ty Myers från att bli en av de riktigt stora inom country. "Ends of the world" är en försmak som lovar mycket. (TB)

BBB
Sons of Liberty
The detail is the devil
 (Egen utgivning)

Det är svårt att tro att detta band kommer från södra England (Bristol). Allt bandet gör andas sydstatsrock och USA. Soundet finns där, sköna riff och gitarsolon framdrivet av en riktigt bra rytmsektion.

Jag inser redan efter en halvminut av inledande "Time to fly" att detta kan bli riktigt intressant och det blir det. Ett perfekt första spår på ett album, sedan gäller det bara att leva upp till det under resterande del av albumet. Andra spåret "Light the fuse" fortsätter med samma tryck och intensitet. Lite lugnare blir det på "Turn this tide" men även om tempot är lägre finns ändå tyngden där när det behövs och Mark Thomas bas sätter pulsen på låten.

Tempot höjs igen på "Tertulia time" som inleder på ett lovande sätt, men sedan verkar det som om bandet fastnade i den låten. När man förväntar sig att den ska ta fart händer inte så mycket. Även "Walk with you" har lite svårt att lyfta, men räddas av fantastiska gitarsolon av

Fred Hale och Andy Muse.

Bättre blir det i "What's a man supposed to do" som säkert är riktigt skön att lyssna på live. Det är för övrigt på scen jag tror man uppskattar bandet bäst. Det känns som att det finns energi för något riktigt spännande live. Jag gillar även "Libertine" och "Well's run dry" men däremellan finns det några blekare spår. Ett bra dagsverke som lovar mer för framtiden. (TB)

BBB
Sweet
Rampage
 (RCA Victor)

När jag hör de öppnande tonerna på Sweets nya album "Full circle" är det definitivt inte vad jag förväntat mig. Första spåret "Circus" är blytungt och låter inte typiskt Sweet, och kanske är det så bandet tänkt sig det hela. Att överraska och skapa nytt är några av musikens hörnstenar och här har bandet skapat ett tungt sound.

Jag tänker mer på Sweet som ett tuggummipopband som utvecklades till glitterrock och därefter hårdrock. Bandet hade sin storhetstid på

1970-talet men har fortsatt att turnera under en lång rad av år. Under en period fanns det två upplagor av Sweet. Andy Scott hade sitt band i England och Steve Priests grupp huserade i USA.

Med jämna mellanrum har bandet gästade Sverige på turné och vid några av dessa tillfällen har jag varit på plats och lyssnat. Men inget av det eller bandets album från 1970-talet hade kunnat förbereda mig på hur detta låtar.

Det som ställer till det för mig är att jag kan inte koppla musiken till Sweet hur mycket jag än försöker. Det är absolut inget dåligt album, ojämnt för all del, men med en handfull. Starka låtar, men jag är säker på att jag skulle kunna spela de låtarna för många av mina vänner som lyssnat på och gillar Sweet, få om någon skulle gissa rätt på bandet.

Låtar som "Circus", "Don't bring me water", Burning lika a falling star" och "Destination Hannover" är starka rocklåtar, dett är resten av ekvationen som ställer till det för mig. Men en trea blir det i alla fall. (TB)

BBB
Big Red Fire Truck
Trouble in paradise
 (Bird's Robe Records)

Här handlar det om 1980-tals-nostalgi så det stänker om det. Det Australiensiska bandet med sångaren och gitarristen Digby Robinson i spetsen har hela paketet. Låtar som lätt fastnar. Sköna gitarrieff av Ben Frank, en stabil rytmsektion bestående av basisten Nick Frazier och trummisen Pete Grant som också lägger klockrena körer. Även produktionen håller bra klass och känns 1980-tal.

"Trouble in paradise" är bandets andra ep och ett klart steg åt rätt håll. Epn börjar med introt "Neon sunsets" som skulle fungera bra som intro till någon mörk actionfilm, men på denna ep ännu det dessvärre bortkastat. Den egentliga starten är titellåten "Trouble in paradise" som hade varit en perfekt öppnare, en riktigt starka låt som följs av lite tyngre "Love bite" som säkerligen hade letat sig högt på

topplistorna under pudelrockens gyllene årtionde.

Det fortsätter i samma stil med "Psychotropic Thunder", "Miami skies" och avslutande "Hot summer nights". En bra ep, men personligen funderar jag på varför bandet inte tar lite mer tid på sig och gör färdigt en fullängdare. Eps försvinner lätt förbi i mängden av albumen och det vore synd för det är ett knippe starka låtar. (TB)

BB
Eli Young Band
10 000 towns (10 years deluxe)
 (Universal)

En mix av country, rock och pop som funkar i det stora hela, men kanske lite för långt. Jag gillar denna typ av country, men detta album hade tjänat på att vara hälften så långt, men de riktigt inbitna fansen vill givetvis ha varenda låt.

Inledningen med "Drunk last night" är lysande, det finns inga andra ord för den låten. Titellåten "10 000 towns" är också bra, lagom tillbaka-

lutad. Även tredje spåret "Dust" är starkt, men sedan tappar albumet styrka. "Angel like you", "Let's do something tonight", "Your last broken heart" är låtar som passerar obemärkt förbi.

Det lyfter lite igen med låtarna "A lot like love" och "Just add moonlight". "Drink you up" är en stark avslutningslåt, men i övrigt är det alldeles för många låtar som inte håller samma höga klass på detta album. Med tanke på hur bra Eli Young Band är när det är som bäst är detta en besvikelse. (TB)

B
Tracy Lawrence
Out here in it
 (Lawrence Music Group)

Tracy Lawrence har en lång och framgångsrik karriär bakom sig. Nyligen släppte han epn "Out here in it", den borde givetvis innehålla ett par blivande hits, och det kanske den gör, men jag hittar dem inte. Han har en fantastisk röst, men det hjälper inte när låtarna känns bleka

och ointressanta. Det finns förvisso ett undantag. Den sista av epns sex låtar, "Honky tonk up" är ok, men inte alls så stark att jag tror den blir en hit. Hans fans kommer säkert att gilla detta alster, men för mig gör det inte mycket. (TB)

BBBB
Big Wolf Band
Rebel's journey
 (Egen utgivning)

Big Wolf Band är ett bluesrockband som kör över det mesta. Årets band 2024 vid brittiska Blues Awards och efter att ha lyssnat på albumet har jag inga som helst invändningar mot den utmärkelsen. Nu är det i och för sig lika mycket rock som blues och även en del inslag av southern rock, åtminstone i början av albumet, men det viktiga är att mixen verkligen fungerar, och det gör den.

"Empire and a prayer" inleder albumet i ett stadigt och hyfsat snabbt tempo med ett tungt tryckt från rytmsektionen. Det rockar på bra också i "Valley of the fallen Kings" innan det blir bluesigare toner i "Lay it on the Line". Även "Six springs loaded", "Black dog blues"

och "Standing in the rain" är starka blueslåtar.

På "Living on borrowed time" höjer de tempot igen och rockar till det även om bluesen är ryggraden även i denna låt. Så fortsätter det. Invändningen jag kan ha är att 13 låtar är lite för många. Om bandet plockat bort de två-tre svagaste låtarna hade albumet spetsats till ytterligare. (TB)

BBB
These Wicked Rivers
Force of nature
 (Fat Earth Records)

These Wicked Rivers är en ny bekantskap för mig, men en angenäm sådan. Det är fullt ställ från början med riffig rock med ganska mycket stänk av blues. Öppningsspåret "Force of nature" sätter tonen för resten av albumet. Man kan nog anta att det funnits ett och annat Southern rockband med bland influenserna. Det rullar på bra med "The family", "Black gold" och "Testify" där den senare går åt det lite mer tyngre hållet.

Visst finns det några lugnare låtar på albumet, däribland bluesiga

"When the war is won" och "Just to be a man" som är en av albumets bästa låtar. Tyvärr tappar det i kvalitet i slutet. Det finns några låtar som inte riktigt håller samma nivå som övrigt material. Men som helhet en positiv ny bekantskap. (TB)

BB
Richie Kotzen
Nomad
 (BMG)

Ingen kan förbise Richie Kotzen karriär med band som Poison, Mr Big och Minder Dogs. Detta album ger han ut under eget namn. Musicerandet är som för det mesta oklanderligt. Så detta borde väl vara ett riktigt bra album, men så är inte fallet.

Problemet är att låtmaterialet inte håller. Merparten av låtarna är ok, men inte mer. Det finns ingen låt som verkligen fångar upp mig och lockar till en flitigt återkommande lyssning.

Jag har ändå försökt, men trots många genomlyssningar så har jag svårt att ta till mig albumet, eller någon enstaka låt. (TB)

BBBB**Tuk Smith & The Restless Hearts
Rogue to redemption**
(Gypsy Rose Records)

Första gången jag såg och hörde Tuk Smith var när han spelade med bandet Biters på Pustervik i Göteborg som uppvärmare till Blackberry Smoke tror jag det var. Jag fastnade redan samma kväll för bandet som var en stor positiv överraskning. Före kvällen hade jag aldrig hört talas om dem.

Jag köpte givetvis med mig albumet "All chewed up" med mig hem, och det spelades flitigt ett tag, men sedan försvann bandet ur blickfånget, åtminstone för min del.

Det i sig var inte så konstigt då bandet tydligen splittrades 2018. Därför var det en positiv upplevelse när jag fick se att sångaren Tuk Smith nu hade ett eget band. Vid första genomlysningen insåg jag att detta egentligen är en fortsättning på vad Biters gjorde, och inte mig emot.

Albumet består av sköna rocklåtar som även om de handlar om saker

som uppbrott så gör de det med glimten i ögat och en positiv attityd och musik. Det finns några långsammare låtar på skivan, men det är i de rockigare alstren Tuk och halsband glänser som bäst, och de låtarna är dessbättre i majoritet. Ett bra album som jag rekommenderar för alla älskare av glad och obekymrad partyrock. (TB)

BB**Tyler Bryant & the Shakedown
Electrified**
(Rattle Shake Records)

Albumet har en ganska tuff inledning med "Between the lines" med lite lagom skitigt gitarrljud och ett rappt tempo och låten ger också en indikation om vad som komma skall, eller?. Tempot sänks på andra spåret "Crossfire" som inte känns alls lika starkt som föregående låt. Bättre blir det på nästa låt, "Snake oil", som också är albumets första singel. Jag är lite kliven till låten emellanåt känns den bra, för att vid nästa genomlysning känns relativt grå.

Det finns för all del några bra låtar på albumet som "Trick up my sleeve", "Shake you down" och "Mona", men det räcker inte. Detta album kommer nog inte få särskilt många fler genomlysningar från min sida. (TB)

B**Blandade artister
A strange tribute to Taylor Swift**
(Cleopatra Records)

Jag har normalt lite svårt för denna typ av "hyllningsalbum" där en rad artister ska tolka en känd artist eller ett album. Ibland blir det bra och kan också upplyftande. För det allra mesta blir det en samling halvbra covers, ofta på i grunden bra låtar. För det mesta blir det tvärtom och albumet lämnar bara efter sig ett gäng halvdåliga covers.

Lite så är det på detta album. En brokig samling musiker är väl det minsta man kan säga. Att Taylor Swift skapat en låtskatt som hela tiden växer är det inget snack om, så här undrar jag varför vissa låtar valdes, och varför vissa musiker

valdes. Det är för all del ett ganska enkelt sätt att få lite uppmärksamhet och publicitet. Om inte annat så kommer nog en massa Swiifties lyssna på låtarna, men de kommer nog överge detta projekt relativt snart.

Ingen av låtarna på albumet kommer i närheten av Taylors version. En oinsam inledning av The Courettes med "Shake it off" följs upp av The Dollyrots version av "You belong with me" lite som om Avril Lavigne gjort en cover på låten, långt bättre är The Courettes, men inte bra, så jag borde kanske ha skrivit att den var klart mindre dålig. Inte ens Joanna Connor som jag normalt håller väldigt högt gör sin låt rättvisa.

Att kalla det en hyllning är att ta i. Det är nog inte många som blir glada av detta album. Glöm fort och lyssna på originalet istället. (TB)

B **Louise Patricia Crane** **Netherworld**

(Peculiar Doll Records)

Det här är ganska långt ifrån vad jag normalt lyssnar på och därför blir det lite svårt att beskriva detta album. Det händer så mycket i musiken, lite prog, lite rock, lite folkmusik och mycket drömskt. Jag gillar hennes röst och de taktfasta trummorna på inledande "Dance with the devil" när både spännande och mäktiga.

Det är snyggt och välförpackat, lagom tillbakalutat och sprött. Många av låtarna skulle säkert vara perfekta som filmmusik eller liknande, men det fångar mig inte, på något stadie. Jag kan som sagt göra honnör för framförandet men samtidigt ska jag vara ärlig, detta ger mig ingenting. Så gillar du den typ av album jag beskrivit ovan ska du absolut lyssna och bilda dig en egen uppfattning, men för min del blir det inget högre betyg. (TB)

BBB **JJ Grey & Mofro** **Olustee**

(Alligator Records)

Efter en något vemodig inledning med "The sea" blir det lite gladare och mer uppslutning toner på "Top of the world" för att på tredje spåret,

Louise Patricia Crane. Foto: Ester Segarra

"On a breeze", sänka tempot igen, denna gång är det dock en mer positivt laddad låt. Tempot höjs igen på "Olustee", en låt som handlar om de katastrofala bränderna som drabbade några områden i Florida strax för millennieskiftet. Även om texterna handlar om tuffa tider och elände så finns det något ljus och

upplyftande i JJ Greys musik.

Albumet är lite ojämnt men det finns höjdpunkter i form av nämnda "Top of the world" samt "Waiting" och "Rooster". Ett album väl värt att lyssna på om du gillar lite laidback americana och musik som trampar i utkanten av JJ Cales musik. (TB)

BBBB**Royal Republic
Lovecop****(Odessey Music)**

Royal Republic stöp jag över i somras när jag såg en video med låten "Tommy gun" från Download festival 2019. Det var något med energin och det faktum att bandet verkade ha roligt på scen som fångade mig. Sedan dess har jag lyssnat in mig på bandet, och jag gillar verkligen deras musik – och attityd.

I somras släppte de sitt senaste album "Lovecop" som jag sedan dess spelat flitigt. De påstår själva att de spelar powerdisco, och visst finns det discoinslag i musiken, men jag ser dem mer som ett rockband och ett spännande sådant. Jag har också kollat in en lång rad scenframträdanden med bandet, och det finns ett överflöd av publikkontakt och showmansskap.

Albumet inleds med "Into my house" som är ett knappt halvminut långt intro, då undrade vad blir detta, men det gick fort över. När "My house" väl drog igång var jag

mer eller mindre förlorad. Vilket tempo, vilken attityd och vilket musicerande.

Det fortsätter i samma stil genom albumet. Jag gillar riffen och tyngden i titellåten "Lovecop". Ska jag fortsätta att räkna upp alla bra låtar kommer det i stort sett att bli hela albumet. Så jag under på det. Det finns ett par låtar som jag personligen inte tycker är i samma dignitet som övriga låtar på albumet, det är "Lazerlove" och "Electra", hade de varit lika vassa som övriga låtar hade det nog blivit full pott. (TB)

BBB**Ian McNabb
Fleetwood Mac**
(Fairfield Records)

Ian McNabb, tidigare i The Icicle Works, har gjort ett coveralbum med låtar av Fleetwood Mac. Det kan väl ändå inte bli något att ta på allvar, eller? Inte så att Fleetwood Macs låtar skulle vara dåliga, tvärtom, men kan han göra dem rättvisa?

Albumet öppnar med "Big love" som han gör en riktigt bra tolkning

av. Faktum är att jag ser låten delvis i ett nytt ljus. Denna version behöver han inte alls skämmas för. Detsamma gäller andra spåret "The green Manalishi (with the two prong crown)".

Höjdpunkterna är versionerna av "Sak you love me", "Cold dust woman" och "You make loving fun". Ett roligt och lätt spännande album, men trots allt ett coveralbum. Säkerligen värt att titta närmare på för Fleetwood Mac-älskare. (TB)

BBBB**Jamey Johnson
Midnight gasoline****(Big Gassed Records)**

Bara rösten skulle räcka till ett godkänt betyg för Jamey Johnson. Den är som en varm och skön rock i vinterkylan. Välmåendet sprider sig i kroppen. Han har rösten som många av dagens, och tidigare, countrysångare skulle göra vad som helst för att få.

När du dessutom lägger till en samling fantastiska låtar i samma klass som de gjordes av de största på 1970- och 80-talen har du

grunden till Johnsons nya album. Lägg därtill en fantastisk produktion samt att Randy Houser gästar på två av albumets låtar så har du allt du behöver för ett av årets absolut bästa album inom countrygenren. (TB)

BBB

Chris Shifflett **Starry nights & campfire lights** (Blue Élan Records)

När Chris Shifflett inte lirar gitarr i Foo Fighters är han countryrockare. Förra året släppte han det lysande albumet "Lost at sea". Nu är han tillbaka igen med epn "Starry nights campfire lights". Fyra av låtarna, "Overboard", "Damage Control", "Black top white lines" och "Dead and gone" fanns med på förra årets album, men här får vi dem i live-versionerna och det är nog där Shifflett gör sig som bäst. Låtarna får en helt annan energi och kraft.

De två kvarvarande låtarna, som för övrigt inleder epn, är Thin Lizzys "Cowboy song" och finska Hanoi Rocks låt "Don't you ever leave me", båda i väldigt bra versioner med

Shiffletts countryfierade tolkning. Gillar du Chris Shifflett är det öppet mål, har du inte koll på honom och gillar rock, southern rock och country vore det ett misstag att inte lyssna. (TB)

BB

Tove Lo **Queen of the clouds: X** (Universal Music)

Tove Lo är onekligen en av Sveriges största internationella stjärnor inom musiken för närvarande. Hon är också artisten som inte bryr sig det minsta om att vara rumsren, hon går sin egen väg. Den här typen av musik är normalt inte något som fångar mitt intresse, men Tove Lo har något som sticker ut.

Förutom attityd och texter som säkert får en och annan att sätta kaffet i halsen, om de förstår innebörden, så har hon känslan för vad som är bra musik. Det går inte att förneka att många av hennes låtar verkligen etsar sig fast i huvudet. Låtar som "Jealousy", "Talking body" här i en remix av Jag Jones, "Talking body", "Got love", "Habits

(stay high)" och en handfull låtar till. 29 låtar är dock i mesta laget för mig som inte är en hardcore-fan, men vilka guldkorn det finns på Tove Los "Queen of clouds: X". För de inbitna fansen är detta säkert något utöver det vanliga. (TB)

BB

Sheryl Crow **Evolution** (Universal)

Personligen tycket jag att Crows nya album känns som en naturlig uppföljare till albumet "C'mon, c'mon" från 2002. Låtarna känns stöpta i samma form med en i grunden positiv och obekymrad känsla. Inledningen av albumet är stark med låtarna "Alarm clock", "Do it again" och "Love life". "Evolution" och "Broken record" är också låtar som tilltalar mig. I övrigt är det lite magert och det känns som om Sheryl Crow inte riktigt når upp i sin normala standard. Visst kommer några av låtarna att hamna på en och annan av mina spellistor, men "Evolution" är dessvärre inget av Sheryl Crows starkare album. (TB)

BBB**Reckless Kelly**
The last frontier**(No Big Deal Records)**

Reckless Kelly är ett av mina stora favoritband de senaste åren. De är garanter för en skön välberättad americana med precis lagom stänk av damm, alkohol och livsvisdom. Nya "The last frontier" inleds med lysande "Keep lookin' down the road". På titellåten "The last frontier" gästas bandet av Kelly Willis och hennes röst passar perfekt till Willy Brauns varma stämning. En låt som verkligen fångar mig.

"What's left of my heart" är i grunden en sorgsen låt om ett brustet förhållande, men det känns inte riktigt så när Reckless Kelly berättar historien, mycket på grund av den rockiga inramningen. Spåret med brustna hjärtan fortsätter på "You were the one". Även "Miserable city" går på samma tema, men med uptempo americana i botten vilket gör att man får känslan av att det kanske inte spelar så stor roll att förhållandet tog slut. Lite annan bild blir det om man uteslutande lyssnar på texten.

"Fired up and ready to go" är en riktigt skön rocker som säkerligen är en höjdare på livespelningarna.

Får inte den låten fart på publiken är publiken på fel ställe. Mot slutet av albumet tappar man i tempo en aning, men det är ändå bra låtar och i flera av dem känner man verkligen smärtan Willy Braun och bandet vill förmedla. Ett album som kommer att ha en framskjuten plats i min skivsamling. (TB)

BB**Doomsday Outlaw**
Suffer more**(Justice Brothers)**

Brittiska Doomsday Outlaw inleder tungt med "Walk on water" och "Fallback" innan det kommer ett knappt minutlångt mellanspel som känns helt malplacerat. Därfeter återvänder bandet till det tunga riffstyrda soundet på "All that I have". I sina stunder påminner Phil Pooles röst om Chris Cornell, kanske inte fullt lika kraftfull, men åt det hållet. Det finns några låtar som lyfter sig över det övriga materialet, som består av fyra-fem låtar för mycket. Det finns några svaga alster och albumet hade blivit bättre utan dem. De låtar jag gillar bäst är "Standing tall", "Suffer more" och "Bring you pain". Det här albumet kommer säkert att växa en aning framöver, och kanske snabbare om jag skapar

en spellista och bara tar med låtarna jag gillar på skivan, men det vore ju att fuska lite, eller... (TB)

BBB**The Fargo Railroad Co.**
Time & grace**(One Mile Records)**

Det märks redan på öppningsspåret, "Jackie come on" att detta är män som vuxit upp i den amerikanska södern och anammat musiken omgavs med under sin uppväxt, eller... Nej, inte alls. Detta band kommer från Sheffield i England, men det finns ingenting i deras musik som avslöjar det. Jag hade aldrig kunnat tro att detta inte är ett amerikanskt band, men så är det med fördomar eller okunskap.

Bortsett från ursprunget så levererar detta band en skön mix av americana och southern rock. Jag gillar Jodu Davies röst, den är verkligen perfekt för denna typ av musik. Bandet i övrigt går heller inte av för hackor. Det är en lång rad av goa countrylåtar med berättelser om livets vedermödor och höjdpunkter. Detta är första gången jag kommer i kontakt med The Fargo Railroad Co, och det är ett möte som ger en god eftersmak och en vilja att ha mer så nu blir det

till att botanisera i bandets tidigare album. För älskare av americana och southern rock är detta band absolut värt en chans. (TB)

BBBB
Justin Moore
This is my dirt
 (Big Machine)

Justin Moore får nog räknas till de av dagens countryartister som skulle lira riktigt bra med det gamla gardet. Han är inte rädd för att säga vad han tycker och tycker det gör han och passar det inte dina öron är det inget som bekymrar honom. Det flådiga stjärnlivet är inte hans grej, han är och förblir en småstadsman, var än han håller till. Det hörs också på musiken. Det är verkligen riktig country från början till slut.

Öppningsspåret "This is my dirt" är en perfekt start på albumet. Låten handlar lite om att vårda familjens arv och låta gården och markengå vidare inom släkten och hur svårt det kan vara att stå emot ibland,

många försöker men alla lyckas inte. Men Justin Moore har insett vad ett kulturarv och familjebanden är värt.

Andra låten, "Put a boot in it" rullar i väg i bästa honky-tonk-anda emellanåt där får de som lämnar det genuina bakom sig för ett glattigare liv västerut, eller som poppar till sin musik för att få mer radiotid och listplaceringar, som sagt han tar inga fångar. På "The worst" får han sällskap av Randy Houser, de levererar en riktigt bra låt om ett Amerika och värderingar som börjar bli blekare. Temat fortsätter på låtar som "Glad to be here", "Love your hometown", "The getting by" och "F word".

Till albumets starkaste låtar för "Time's ticking" med Dierks Bentley och "Beer ain't one" tillsammans med Blake Shelton.

Ett riktigt bra countryalbum av en genuin countryartist. Jag har egentligen inga problem med att countryartister plockar in lite inspiration från närliggande musik så länge det inte blir ren pop av det.

Men när det dyker upp ett riktigt countryalbum som detta är det ändå något speciellt. (TB)

BBB
Bobbie Dazzle
Fandabidozi
 (Rise Above Records)

Siân Greenway är sångerska och grundare av bandet Bobbie Dazzle som nyligen släppte sitt debutalbum "Fandabidozi". Bandet rockar på bra med med Siâns röst i centrum, som dock inte står vägen för de sköna gitariff man bjuds på.

Rock, hårdrock och glamrock i en skön mix med mycket attityd. Albumet inleds med "Lightning fantasy" som sätter tonen direkt. Albumet fortsätter med "Merry-go-round" som är lite tyngre, även "Revolution" fortsätter i samma stil. Det är de snabbare och lite tyngre låtarna som är de bästa på albumet. Där kommer bandet till sin rätt. Ett helt ok debutalbum som lovar gott inför framtiden. (TB)

BBBB**Crazy Lixx**
Two shots at glory
(Frontiers Music)

Malmöbandet Crazy Lixx bjuder på ett album med nyinspelningar av gamla låtar samt några helt nya låtar. För mig som inte är bekant med bandet sedan tidigare är detta onekligen en bra introduktion. Soundet är mycket 1980-tal och

mycket bra. Bandet räknas in i vad som internationellt kallas The new wave of Swedish sleaze.

Det är inte konstigt att band som Crazy Lixx får mycket uppmärksamhet internationellt. Bandet levererar riktigt bra låtar, är duktiga musiker och gör det hela med glimten i ögat. Jag har en handfull personliga favoriter på albumet som "Lights out", "Word and stone",

"Whiskey tango foxtrot" och "Sympathy". I vissa stunder märks beröringspunkterna med band som Kiss under eran då de inte vara sminkade ganska tydligt, utan att på något sätt vara betungande.

En trevlig bekantskap som gör det lätt att förstå varför så många svenska rockband inom olika stilar är så populära utomlands. (TB)

BBBB**Keith Urban
High****(UMG Nashville)**

Keith Urban är tillsammans med Brad Paisley en av få moderna countryartister som lyckats få en bred skara fans i Europa. Deras blandning av traditionell country med rock och pop tilltalar en bred publik. Nu är det inte bara den mixen som ligger bakom framgångarna, många andra countryartister gör samma sak, utan att nå samma resultat.

Både Keith och Brad levererar ständigt nya hits, sjunger bra och är gitarrister utöver det vanliga, lägg därtill att de har en fantastisk kontakt med sin publik. Keith har långa rader av hits och grammys bakom sig. Han kommer också att vaska fram flera hits ur detta album. "Straight line", "Wildside", "Go home W U" med Lainey Wilson, "Heart like a hometown" och "Laughin' all the way to the drank" har alla hit-potential.

Albumet blir bara bättre och bättre

för varje genomlysning. Jag hade stora förväntningar på "High" och de infrias med råge. (TB)

BBBB**Rydholm Säfsund
Kaleidoscope****(Godis på Scen)**

Tänk Toto eller Chicago slutet av 1970- eller tidigt 1980-tal. Skön västkustrock. Detta är så snyggt och välspelat att det lätt hade kunnat bli överproducerat och tråkigt, det är onekligen lätt att träda över den gränsen. Det är dock ingen fara med Anders Rydholm och Lars Säfsund, det har superkoll på vad de gör.

Förutom västkustrocken kryddar de även med lite funk och skönt blås. "Now and forever" har verkligen hitkänsla och borde kunna leta sig upp på de listor som spela AOR. "What's not to love", "4th of July" och "Sara's dream" där den senaste mycket väl kunde ha varit skriven av Paich och Lukather när de var som bäst.

Som helhet är mycket bra album

av Rydholm Säfsund som borde få skaran av beundrare att växa ytterligare. (TB)

BB**Astrid S
Joyride****(Island Records)**

Norge har producerat en lång rad unga bra sångerskor genom åren som Lene Marlin, Maria Mena med flera, dit får man nog numer räkna Astrid S. På nya "Joyride" bjuder hon på ett gäng tilltalande och snyggt producerade låtar.

Albumet har en klar målgrupp och publiken är yngre, så albumet kommer säkert att göra bra ifrån sig. Problemet är egentligen en ren följd av vad jag nämnde ovan. Det är snyggt och välproducerat men sticker inte ut tillräckligt för att nå en riktigt bred publik. Det är lite synd när lovande projekt låter som är så välproducerat att det inte får en egen profil utan bara påminner om andra artister inom samma genre. (TB)

BBBB**Brave Rival
Fight or flight****(Egen utgivning)**

Brave Rival har ett sound som sticker ut mycket tack vare sina båda sångerskor Chloe Josephine och Lindsey Bonnick. De både delar på de vokala insatser och sjunger mycket i kör vilket ger bandet en speciell karaktär. Brave Rival har också en fantastisk gitarrist i Ed Clarke som levererar riktigt sköna riff i låtar som "Seventeen", "Five years on" och "Unravelling" eller mer spröda och vackra gitarrpartier i låtar som "Insane", "Fairytale" och "Stars upon my scars".

Jag kan absolut förstå att bandet, trots att detta bara är deras andra album, redan skapat sig en stor skara följare, inte minst hemma i England. Rötterna finns i bluesen men anrättningen kryddas med lite hårdare rock och bra låtar. Brave Rivals torde ha en ganska ljus framtid om bandet fortsätter att skapa album som detta. (TB)

BBB**The Cold Stares
The Southern****(Mascot Records)**

Gött. Redan på inledande "Horse to water" lovar det gott för fortsättningen med lite sköna riff och Chris Tapps skönt raspiga röst. Trion fortsätter att trampa samma amerikanska rockmylla även på de följande spåren "Coming Home" och "Looking for a fight". På "Konfession" tänker jag stundtals på Stevie Ray Vaughan, en influens som The Cold Stares har tagit väl hand om utan att göra något som känns fel eller malplacerat.

Starka låtar är också "Seven ways to sundown", "No love in the city anymore" och "Giving it up" som nog är min stora favorit på albumet. Det är ett helt ok album som jag tror att jag kommer att lyssna in mig på ytterligare på vilket säkerligen också skulle kunna innebära ett något bättre betyg, men i dagsläget blir det en trea, med plus i kanten. (TB)

BBB**Michael Schenker
My years with UFO****(Ear Music)**

Michael Schenker blickar tillbaka på sin tid med bandet UFO och har plockat ut sina favoritlåtar från sin tid med bandet och spelat in dem på nytt med en uppsjö av fantastiska musiker och sångare. På inledande "Natural thing" är det Dee Snider som lånar ut sin stämma på ett förtjänstfullt sätt och gitarristen Joel Hoekstra lirar gitarr tillsammans med Schenker.

Joey Tempest gästar på "Only you can rock me" där även Roger Glover medverkar på bas. Precis som öppningsspåret gör de verkligen låten rättvisa samtidigt som den får en modernare och mognare touch.

En av albumets bästa låtar är "Doctor doctor" med Joe Lynn Turner på sång och Carmen Appice på trummor. Vilket drag. De båda dyker även upp på "Too hot to handle" då förstärkta med Adrian

Vandenberg. Ytterligare en svensk sångare gästar Schenker och det är Erik Grönvall på låten "Mother Mary". Grönvall har verkligen en fantastisk röst. Samtidigt får Schenker duellera lite med Slash.

På "Lights out" står Jeff Scott Soto för sången och Michael Schenker delar gitarrspelandet med John Norum. Tungt och medryckande. Bra är också "Let it roll" med sångaren och gitarristen Michael Voss samt "Shoot shoot" med sångaren Stephen Pearcy. Det finns några låtar som inte riktigt håller måttet. Det är "Rock bottom" med kai Hansen, "Love to love" med Axl Rose och "This kids" med Biff Byford. Helheten är bra en bra hyllning till Michael Schenkers tid i UFO och ett riktigt bra rockalbum. (TB)

BBBB

Mooch Visions

(Egen utgivning)

Detta är bara skönt. Jag tänker direkt tillbaka på 1970-talets psykedeliska rock. Lite lagomt spaceat, sköna riff och bra låtar. Detta är ett album du inte bara slänger på skivspelaren och slölyssnar på. Det kräver verkligen din uppmärksamhet, och om du ger Mooch det blir du belönad, detta är vackert och förhåxande.

Jag tycker verkligen att detta album blir bättre för varje genomlyssning. En stund tänkte jag plocka ut några av de bästa låtarna, men sedan insåg jag att det inte skulle fungera. Helheten är bra och det är den som gör albumet så bra. Starka låtar och duktiga musiker med en återhållsam produktion. Gillar du psykedelisk rock är detta ett album du inte får missa. (TB)

BBB

Sara Evans Unbroke

(Born To Fly Records)

Ibland handlar allt om små marginaler. Det gäller att vara på rätt plats vid rätt tillfälle för att bilen stjälta inom musiken, det räcker inte bara att skapa bra musik, man måste ha lite flyt också. Sara Evans är den typ av artist som egentligen

har allt. Rösten, bra låtar, löjligt bra musiker och bra produktion, ändå har hon inte blivit den stora countrystjärna hon förtjänar att vara.

Genom åren har hon haft hits som "Suds in a Bucket", "Born to fly", "A little bit stronger" och covern på Radney Fosters "A real fine place to start" men den där riktigt stora hiten som skulle ha skickat upp henne till den absoluta toppen har hon inte fått. Synd, för hon förtjänar att höras av många fler.

Efter att ha lyssnat igenom nya albumet ett antal gånger börjar jag dock att förstå varför, till viss del i alla fall. Många av dagens framgångsrika countryartister backar inte för att göra en långsam låt om olycklig kärlek och andra vedermoder, men de låtarna är för det

mesta en eller två på albumen. För Sara Evans del är de betydligt fler. Det gör att albumet tappar tempo och lyster. Det kan förvisso vara så att man gärna lyssnar på de låtarna om livet är tungt och kärleken inte fungerar, men de flesta lyssnare vill nog hellre glömma och påminnas om goda tider. Det har de största stjärnorna fattat, där kan mycket väl en del av skillnaden ligga.

"Unbroke" är absolut inte ett album som saknar bra låtar. Lyssna på "21 days", "Heartless", "Downfall" och "Better than this". Hade det varit mer av den typen av låtar tror jag också att Sara Evans hade nått större framgångar, eller åtminstone haft en större chans att göra det. (TB)

BBB
Miranda Lambert
Postcards from Texas
 (Republic Records)

Miranda Lambert har på detta album rört sig lite mer mot traditionell country och slänger också in en hel del humor i sina låtar, inte minst i inledande "Armadillo". Givetvis finns det också en handfull låtar om brustna förhållanden och själslig smärta som på "Dammit Randy". "Looking back on Luckenbach" är en traditionell countrylåt med en gråtande steele-guitar.

Albumet innehåller 14 låtar, vilket är i mesta laget. Jag tror att "Postcards from Texas" hade vunnit på att plocka bort tre-fyra låtar. Det finns flera bra låtar på albumet som fastnar omgående.

De inledande tre låtarna som jag nämnt ovan tillsammans med "Run", "Alimony", "Bitch on the sauce (just drunk)", "Way too good at breaking

my heart" och "Wildfire". Där finns stommen till ett riktigt bra album, men nu drunknar de låtarna i de mindre bra alstren. (TB)

BB
The New Roses
Attracted to danger
 (Napalm Records)

En ny bekantskap för mig. Bandet har ett härligt sound med sköna riff och en lagom hes rockröst från Timmy Roughts. Lägg därtill ett i övrigt välspelande band så behövs en ingrediens till, bra låtar, och det har The New Roses.

"When you fall in love" drar igång albumet direkt, sedan är man fast. Tempot sjunker en aning på andra spåret "Natural Born vagabonds", men fokuset finns kvar. Det rullar på med bra låtar form av "Attracted to danger", "Four wheels" och "Bring the thunder". Vi bjuds också på en fin duett i "Hold me up" där

Gill Montgomery gästar. Det finns också en tung version av Neil Young "Rockin' in the free world". Jag kan förstå att bandet tycker det är en rolig låt att spela, för det är det, problemet är att få om ens någon kan göra denna låt rättvisa. Det gäller även The New Roses.

Albumet börjar riktigt starkt men tappar tyvärr mot slutet vilket drar ned betyget. (TB)

B
The Black Sorrows
The way we do business
 (ABC Music)

En dag i slutet av september 1988 jobbade jag på Skiv-O-Lina i Åmål och packade upp de senaste albumen vi fått in. Som vanligt fick de i tur och ordning rulla på skivspelaren i butiken för att jag skulle få lite koll på vad det var för något och om det var bra.

En av skivorna jag plockade upp

var med ett Australiensiskt band som hette The Black Sorrows. Jag lade lön på skivtallriken och när den första låten, "The chosen ones", var en minut gammal var jag fast, hela albumet var lika bra och fick följa med hem. Det spelades flitigt de närmaste åren. Genom åren har jag sedan återkommit till bandet och extra roligt var det i somras

när vi lyckades boka dem till Åmåls Bluesfest, vilket band. Så det fanns en del förväntningar när jag lyssnade på albumet första gången och precis som för 36 år sedan var inledningen lika stark. En bra laidback låt med bra köror och Joe Camilleris saxofon och fantastiska röst. "Thar's what I'd give" lovar mycket, tyvärr håller det inte. Materialet på albumet är

ojämnt och känns emellanåt som om någon låtit bli att mixa en del av låtarna. Det finns några bra låtar till som "Burn out slow" och "Livin' the blues", men det räcker inte. Tyvärr är albumet en besvikelse, men jag får ta med mig ljusglimtarna, för de fanns trots allt. (TB)

Blues i Väst är en ideell samarbetsorganisation för bluesföreningar i Halland och Västra Götaland. Syftet är att främja spridandet av bluesen samt att genom samarbetet hjälpa Blues i Västs medlemmar att nå ut till en ny publik.

Blue Chain Vänersborg

Hemsida: bluechainvbg.se
Facebook: Blue Chain Vänersborg

Blue Heart Halmstad

Artistbokning: blueheartbluesforening@gmail.com
Facebook: Blue Heart Bluesförening

Cookin' Borås – Rock & Blues

Hemsida: cookin-boras.se
E-post: info@cookin-boras.se
Artistbokning: bokning@cookin-boras.se
Facebook: Cookin' Blues
Instagram: CookinBluesBorås

Dusty Road Blues Tidaholm

Hemsida: dustyroadblues.se
Facebook: Dusty Road Blues Tidaholm

Föreningen Jazz & Blues Kungsbacka

Hemsida: jazzoblues.se
E-post: jazzoblues@gmail.com
Facebook: Föreningen Jazz och Blues i Kungsbacka

Göteborgs Bluesförening

Hemsida: gbgblues.se
E-post: gbgblues@gmail.com
Bokning: mollemolin1@gmail.com
Bokning: ann.edfeldt@gmail.com (Hängmattan)
Facebook: Göteborgs Bluesförening

Uddevalla Bluesförening

Hemsida: uddevallablues.se
Bokningar: anya.wrigman@gmail.com
Biljettbokning: 072-524 36 75
Facebook: Uddevalla Bluesvänner

Åmåls Bluesförening

Kontor: 0532-713 98
Hemsida: bluesfest.net
E-post: info@bluesfest.net
Facebook: Åmåls Blues Förening
Instagram: amalsbluesfest

LIVE ON STAGE 4/24

LoveStruck Band

4 december 2024

HÄNGMATTAN, MUSIKENS HUS, GÖTEBORG

Fri entré

Göteborgs Bluesförening

Ladies Got The Blues

Johanna Lillvik Duo

7 december 2024

ORANGERIET, BORÅS

Förköp Tickster

Cookin' Borås – Rock & Blues

Canadian Club

7 december 2024

S/S MARIEHOLM, GÖTEBORG

Entré: 200:- (medl 150:-)

Göteborgs Bluesförening

Blueass Blues Band

14 december 2024

FOKETS LHUS, UDDEVALLA

Entré: 250:- förbokning

Uddevalla Bluesförening

Interstate 40 Rhythm Kings

med gäster och jamsession

28 december 2024

ORANGERIET, BORÅS

Förköp Tickster

Cookin' Borås – Rock & Blues

Trettonhelgsblues

5 januari 2025

MUSIKENS HUS, GÖTEBORG

Entré: TBA

Göteborgs Bluesförening

TTB

25 januari 2025

STADSHOTELLET, ÅMÅL

Entré: XXX:- förbokning

Åmåls Bluesförening

Amanda Ginsburg

15 februari 2025

KUNGSBACKA TEATER

Förköp: OBS! Ticketmaster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Louise Hoffsten

20 februari 2025

RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA

Förköp: OBS! Tickster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Sari Schorr

6 mars 2025

RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA

Förköp: OBS! Tickster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Megabones

15 mars 2025

RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA

Förköp: OBS! Tickster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Canto

5 april 2025

RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA

Förköp: OBS! Tickster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Headline Bluesband

10 april 2025

RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA

Förköp: OBS! Tickster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Blueass Blues Band

15 maj 2025

RESTAURANG ESTER, KUNGSBACKA

Förköp: OBS! Tickster

Föreningen Jazz & Blues i Kungsbacka

Åmåls Bluesfest

10-12 juli 2025

TBA

Förköp: ticketmaster.se

Åmåls Bluesförening

SWEDEN'S #1 INTERNATIONAL BLUES EVENT SINCE 1992

33rd ANNUAL

JULY 10-12th

2025

***ARENA BLUES / STREET BLUES / CLUB BLUES
MARKETS / EXHIBITION / BLUESFEST AWARD
JUNIOR BLUES PRIZE / SCHOOL OF BLUES
FOOD & BEER / COMPETITIONS & a lot more***

ticketmaster.se
bluesfest.net
info@bluesfest.net

Ett rum utan böcker är som en kropp utan själ

Marcus Tullius Cicero

Musiker 1990-2023

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-7-1**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2023**
Sidor: **224**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska,
Åmåls Bokhandel**
Pris: **350 kr**

Henry Stake fotograf

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-3-3**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2021**
Sidor: **244**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska,
Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

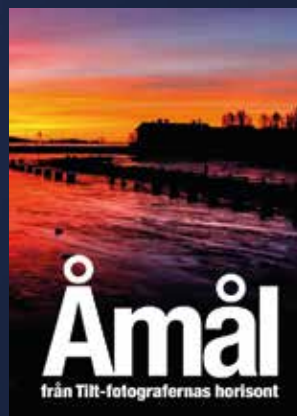
Danscenter Sofia Westlund

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-2-6**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2020**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska,
Åmåls Bokhandel**
JULPRIS: 200 kr

Åmåls Bluesfest since nineteenninetytwo

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-639-1051-7**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2016**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tilt Photogroup**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **250 kr**

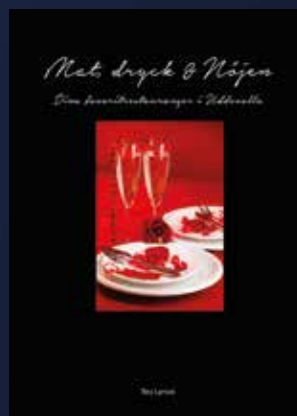
Åmål från Tilt-fotografernas horisont

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-3-3**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2017**
Sidor: **244**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tilt Photogroup**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

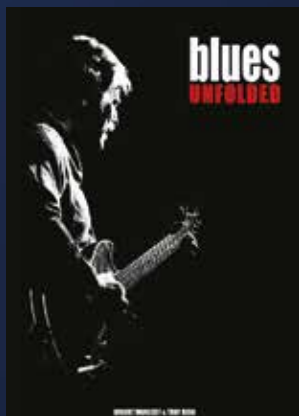
Åmål förr och nu

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-1-9**
Utgivare: **Åmåls Grafiska AB**
Utgivning: **2019**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Åmåls Bokhandel**
Pris: **300 kr**

Mat, dryck & nöjen, dina favoritrestauranger...

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-983457-1-1**
Utgivare: **Munkreklam AB**
Utgivning: **2016**
Sidor: **226**
Storlek: **217x265x28**
Vikt: **800 gr**
Författare: **Tony Larsson**
Köpställen: **Åmåls Grafiska**
Pris: **400 kr**

Blues unfolded

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Engelska**
ISBN: **978-91-633-0929-8**
Utgivare: **Berg & Wangeby**
Utgivning: **2007**
Sidor: **276**
Storlek: **245x305x17**
Författare: **Tony Berg & Robert Wangeby**
Köpställen: **Åmåls Grafiska**
Pris: **250 kr**

Mitt liv som fotbollsarbetare

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-519-9622-6**
Utgivare: **L-O Mattsson**
Utgivning: **2021**
Sidor: **182**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **L-O Mattsson**
Köpställen: **Åmåls Grafiska**
Pris: **300 kr**

IF Viken 100 år

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-984012-4-0**
Utgivare: **IF Viken**
Utgivning: **2022**
Sidor: **204**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Tony Berg m fl**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, IF Viken**
Pris: **300 kr**

Musik för alla

Bindning: **Inbunden**
Språk: **Svenska**
ISBN: **978-91-527-2868-0**
Utgivare: **Anders Kadhammar**
Utgivning: **2022**
Sidor: **264**
Storlek: **170x240x20**
Författare: **Anders Kadhammar**
Köpställen: **Åmåls Grafiska, Anders Kadhammar**
Pris: **350 kr**

ANDERSSON & JANSSON
(Åmål) Pub- & caféunderhållning
Medlemmar: Kenneth Andersson, Denny Jansson.
Kontakt: 076-777 60 12, 070-532 35 55

FAT BULL
(Åmål) Blues
Medlemmar: Klas Kilberg, Klas Dannäs, Stefan Seger, Jimmy Östlund, Dan Magnusson.
Kontakt: claes_kihlberg@hotmail.com

PELLE SKJERVIK
(Åmål) Trubadur
Kontakt: skjervik@hotmail.com, 076-888 05 60

TRAVELLERS
(Åmål) Sydstatsrock
Medlemmar: Timmy Eriksson, Elis Eklund, Emil Brax
Kontakt: 070-535 85 31, eriksson.timmy@icloud.com

BRISTOLBANDET
(/Åmål) Trubadurmusik
Medlemmar: Tommy Pettersson, Simon Weiberg samt andra musiker vid behov
Kontakt: 070-368 10 54, simon.weiberg@gmail.com

HOBO'S RHYTHM N' BLUES SECTION
(Åmål) Blues
Medlemmar: Bruno Yxenholt, Jimmy Östlund, Dan Magnusson, Janne Svensson
Kontakt: 073-697 97 53

ROBERTS PIANOBAR
(Fröskog) Pianobar
Kontakt: 070-364 17 30, rsprima@telia.com

baretta
magazine

ARTISTREGISTRET
Solo, duo, trio eller band spelar ingen roll nu kan du som spelar musik i Dalmland och södra Värmland bli med i vårt artistregister. Det enda du behöver göra är att skicka in ditt/ert artistnamn/namn, vad ni spelar för något, eventuella medlemmar och kontaktinfo så tar vi med det och det kostar givetvis ingenting att vara med.
tony@tonyberg.com

CAISA SVANSTRÖM
(Borgvik) Country/visor
Kontakt: caisasvanstrom@hotmail.com

JAS
(Åmål) Pubunderhållning
Medlemmar: Denny Jansson, Kenneth Andersson, Kenneth Stålhandske
Kontakt: 076-777 60 12, 070-532 35 55

RED CLAY
(Åmål/Säffle) Jazz
Medlemmar: Ronny Eriksson, Måns Tingberg, Mattias Wallin Brandt, Lars Larsson
Kontakt: 073-055 78 27, magnolia.ronny@hotmail.com

ULF DRAKE
(Åmål) Dansband/pop/rock
Kontakt: 070-387 25 50

DAN JOHANSSON
(Åmål) Country/blues
Även duo
Kontakt: 070-577 81 50, johansson.d457@gmail.com

baretta
magazine

ARTISTREGISTRET
Spelar du livemusik och hör hemma i Dalmland eller södra Värmland kan du anmäla ditt band, duo, trio eller soloakt till artistregistret.

T-BEAR & THE DUKES
(Arvika) Blues
Medlemmar: Torbjörn Solberg, Fredrik Kaudern, Emil Wachenfelt, Henrik Berg
Kontakt: 070-232 39 71, tbear@live.se

WESTBY BAND
(Ed/Åmål/Halden) Blues/rock
Medlemmar: Geir Westby, Dan Magnusson, Espen Holtan
Kontakt: 070-203 71 04

DAN ANDERS & DENNIS
(Åmål) Country/blues
Medlemmar: Dan Johansson, Dennis Bromander, Anders Hansson
Kontakt: 070-577 81 50, johansson.d457@gmail.com

INGER NORDSTRÖM BAND
(Grästorps/Åmål) Country
Medlemmar: Inger Nordström, Lydia Nordström, Thomas TJ Johansson, Jimmy Östlund, Thomas Andersson och Patrik Olsson.
Kontakt: nordstromband@gmail.com

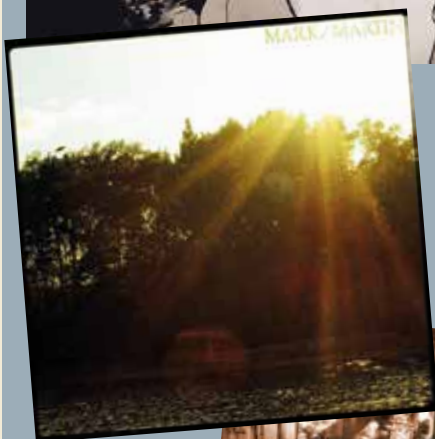
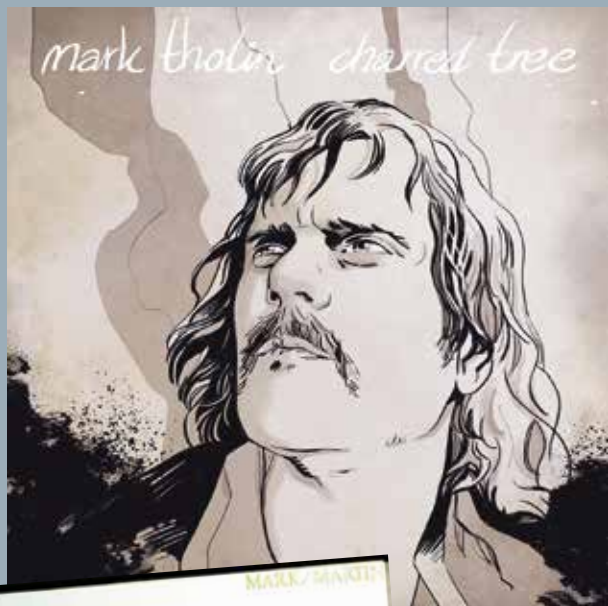
THE TRAVELING HIPSHAKERS REVUE
(Karlstad/Åmål) Blues/rock
Medlemmar: Claes Nilsson, Per-Arne Pettersson, Dan Magnusson
Kontakt: 072-562 15 11

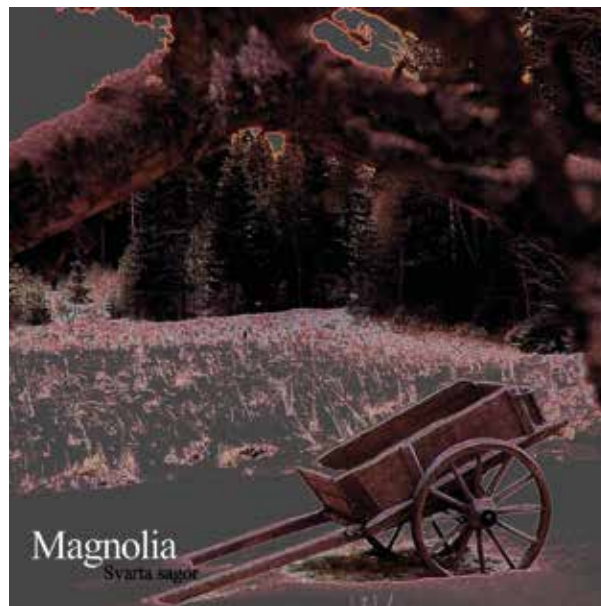
ÅMÅLS FELHARMONISKA ORKESTER
(Åmål) Eget material/covers
Medlemmar: Mark Tholin, Klas Dannäs, Edvin Dannäs, Niklas Bergsland, Simon Weiberg.
Kontakt: 070-368 10 54, simon.weiberg@gmail.com

SKIVHÖRNET

Lokal musik på vinyl

Mark Tholin: Charred Tree, lp 150:-
Mark/Martin: Mark/Martin, lp 150:-
Marcus Bohm & The Bang: 56, lp 150:-
Samtliga titlar ovan på Åmål Records

Magnolia: Svarta sagor, lp 150:-
Magnolia: På djupt vatten, lp 150:-
Magnolia/Kometen: 56, singel 60:-
Samtliga titlar ovan på Transubstans

Olli Strömberg &
Torbjörn Carlsson:
Helikons blomster,
lp 200:-
Memoria Musik

DESSA VINYLER FÖRMEDLAR
VI DIREKT FÖR RESPEKTIVE
ARTIST/SKIVBOLAG DÄRFÖR
SWISHAS BETALNING TILL
MOBILNUMREN TILL HÖGER

ÅMÅL RECORDS
TRANSUBSTANS
MEMORIA MUSIK

070-567 08 95
073-055 78 27
070-518 88 99

*Lekande laxar vid
Strandbadet på
Örnäs. Notera reflex-
bilden på drönaren.*

TOPDRONE
Terje Olsen Photography

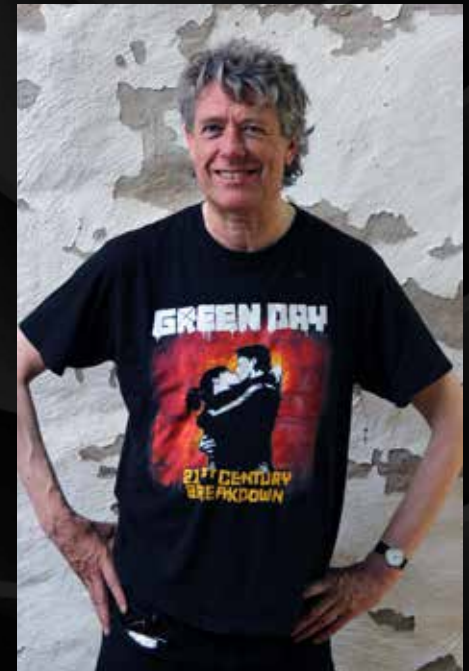

Lugnt och stilla på
Kinnekulle ring.

TOPDRONE
Terje Olsen Photography

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

ÅMÅL • SMÖGEN

BYCAZANDRA

FEMME HOMME INTERIOR

shoponline: bycazandra.se

TVÅ TRYCKARE

T-shirts
249:-/st

Dekaler Bred Ebe 80:-/st, stora 40:-/st, små 25:-/st

Öppet: Måndag-torsdag 9.00-12.00, 13.00-16.30, Fredag 8.00-12.00 • 0532-621 50

UR ARKIVET/HENRY STAKE

Henry Stake var Åmåls förste riktige pressfotograf, och han var ung när han startade. Han föddes 1932, köpte sin första kamera som 13-åring och då började han också bygga upp det bildarkiv varav merparten idag finns i Åmåls kommuns arkiv. När han skänkte sitt arkiv till kommunen innehöll det över 100 000 bilder.

Han fick sin första bild publicerad i Provinstidningen Dalsland 1950, det var en bild från en hemmamatch för IF Viken i division II mot IK Brage. Under ett antal år frilansade han som fotograf åt olika tidningar samtidigt som han jobbade på Åmåls Färg- och Kemikalieaffär. Men ganska snart startade han en egen fotobutik och resten är historia. Många av hans bilder finns publicerade i boken Fotograf Henry Stake. Jag minns honom som en snäll man med mer eller mindre dåliga skämt, men med en fabtastisk livsgärning som fotograf. Bilderna i detta nummer tar oss tillbaka en bra bit i tiden.

Henry Stake. Foto: Tony Berg

Åsi-verkens snickeri vintern 1958. Av förklarliga skäl är det inte särskilt livat ute. Man kan riktigt känna hur kallt det är, några arbetare har trotsat kylan och befinner sig ute. En tuff miljö för härdade arbetare.

Foto: Henry Stake

Tre paranta damer vandrar ned för Kungsgatan förbi Sagabion och Svanes skrädderi en snöfri men kall vinterdag 1963.

Foto: Henry Stake

Fyra gentlemän står vid vädkanten och vinkar in Capitol Clubs populära dansbuss 1950. Den körde danssugna till olika platser i närområdet där det arrangerades dans. Det fanns gott om tillfällen att dansa varje vecka på de flesta orter, stora som små, i vårt närområde.

Foto: Henry Stake

Mellanbrogatan, idag allmänt känd som gågatan, 1957, tio år före Sverige gick över till högertrafik. Cyklarna är lika vanliga, om inte vanligare, än bilarna. Åmåls Sparbank ligger kvar i huset som senare kom att inrymma Hå-Jis. På höger sida, där Prisa-huset ligger idag, fanns det fortfarande en rad småbutiker i de gamla trähusen.

Foto: Henry Stake

Wards Möbler var en fin butik där Åmålsborna kunde få det som behövdes till hemmet. Möbelbutiken låg där Kulturhuset och polisen ligger idag. Som så många gånger tidigare fick den genuina småstadsmiljön ge vika för det nya, inte fullt lika vackra.

Foto: Henry Stake

Jeans holme, i det vi idag kallar inre hamnen, är snart historia. Mudderverket ligger still i väntan på att göra det möjligt för bygget av småbåtshamnen..

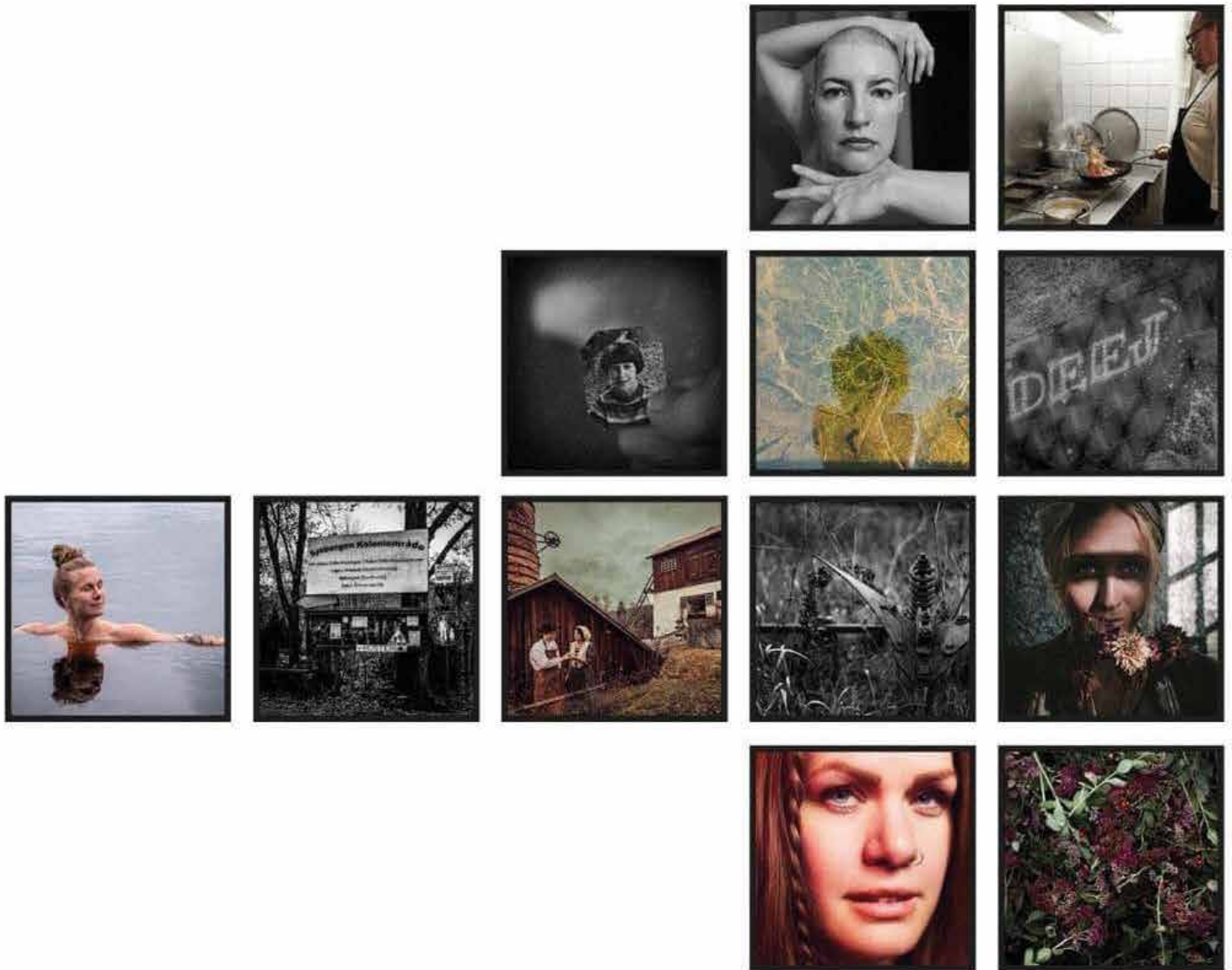
Foto: Henry Stake

TVÅ TRYCKARE

info@2tryckare.se

**ARBETSKLÄDER AFFISCHER BANDEROLLER
BEACHFLAGGOR DEKALER FORDONSDEKOR
LASTBILSDEKOR GATUPRATARE LJUSSKYLTAR
LASERGRAVYR MÄSSVÄGGAR OCH MONTRAR
PROFILPRODUKTER PROFILKLÄDER REKLAM-
FLAGGOR REKLAMTÄLT ROLLUPS SNÄPPRAMAR
OCH AFFISCHRAMAR SKYLTAR SKYLTSTÄLLNINGAR
SKYLTSYSTEM STORBILDSPRINT TYGVÄGGAR VEPOR**

FOTOUTSTÄLLNING

TITEL Moment

UTSTÄLLARE Deltagarna på Fotoskolans Projektår

PLATS Kulturvinden på Kulturhuset Jönköping

TID Måndag 9/12 kl. 17 - 19
Tisdag 10/12 kl. 10 - 12

The Ripper. *Designed to rip* *your ears off!*

Gibson's astonishing new Ripper Bass gives you a choice — stay in the rhythm section or steal the show. Because The Ripper gives you a variety of sounds that come off like many basses. Or like no bass you ever heard before. The choice is yours.

You see, our new Ripper Pickups were designed to give you the broadest range of adjustment possible. And as much power as you'll ever need. They were designed for The Ripper and only The Ripper has them.

And we backed those pickups up with an incredible electric system. A 4-position sound switch. A mid-range control. Tone and volume controls. It may sound complicated, but it isn't.

All this magic is planted in a natural finish body with a totally new design. It gives you complete access to a neck with 20 frets of truly outstanding action. The kind of action and response a pro needs.

Now, if you'd like to hear The Ripper in action, you can get a demo record by sending us your name and address. Or you can try one out at your local Gibson dealer.

Either way, we think you'll agree — The Ripper's no rip off.

Gibson
makes it!

7373 N. CICERO AVE.
LINCOLNWOOD, ILL. 60464

Elegant Snabb Säker

VOLVO **P 1800**

*Guldmedalj för formgivning vid
California State Fair 1961*

Volvo P 1800 — elegant, snabb, säker — för representativare vardagskörning, bekvämare långfärder, rikare fritid. Stil, charm och prestanda — en vagn för finsmakare.

100 hk motor med 5-lagrad vevaxel och oljekylning • Acc. 0–100 km/tim: 13,5 sek • 4-växlad växellåda, alternativt med överväxel • Servobromssystem — skivbromsar fram • Liten vänddiameter — 9,5 m • Stort bagageutrymme • Fabrikmonterade säkerhetsbälten.

SHOTS Dazzling, Different, Awsome. The hottest new look in high and low basketball shoes. Built to perform. With sizzling colors that make Shots the toast of the town.

Available at:

**Footlocker • Lady Footlocker • Wild Pair • Macy's
Emporium Capwell • Nordstrom's • Carson Perie Scott • The Jones Store**

L.A. GEAR™

Apple cresce.

response

Apple ha introdotto il concetto di personal in tutto il mondo. E in tutto il mondo Apple cresce. Cresce anche in Italia dove la Iret, che lo importa e ne cura l'assistenza, può oggi annunciare l'esistenza di una rete di vendita di oltre 200 centri specializzati che fanno di Apple il loro cavallo di battaglia.

Ma cresce anche la gamma

Apple. Oltre al già famoso e collaudatissimo Apple II, la Iret presenta Apple III, più potente e adatto ad usi specialistici. E poi video per ogni esigenza, a fosfori verdi o a colori, stampanti e decine di accessori e programmi.

E naturalmente crescono le vendite di Apple, perché il personal computing conquista piccole aziende, professionisti e privati. È facile prevedere quindi che Apple continuerà a crescere.

 apple computer

Distribuzione per l'Italia
IRET *informatica*

Via Bovio, 5 - 42100 Reggio Emilia - Tel. 0522/32643 - TLX 530173 IRETRE

Maria Olsen Photography

mariaolsen.se

Baretta Magazine nummer 27 kommer 28 februari 2025

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i november.

barettamagazine@gmail.com